

Adventist Pioneer Library
Recent Writings

John W. Peters

TAINA „NECURMATEI”

Exegeza pasajului din

Daniel 8:9-14

SEMINARUL TEOLOGIC al ADVENTIȘTILOR de ZIUA a ȘAPTEA
UNIVERSITATEA ANDREWS

CUPRINS

CUPRINS	3
1.0 ÎNTRUDUCERE	5
2.0 ANSAMBLU ISTORIC.....	5
3.0 EXPUNEREA PROBLEMEI	6
4.0 TRADUCEREA LUI DANIEL 8:9-14.....	6
5.0 EXEGEZA PASAJULUI DIN DANIEL 8:9-12	7
5.1 Identificarea romei păgâne/papale	7
5.1.1 Oscilații de gen în Dan. 8:9-12	7
5.1.2 Identificarea genului în v. 9.	7
5.1.3 Identificarea genului în v. 10.	8
5.1.4 Identificarea genului în v. 11.	8
5.1.5 Identificarea genului în v. 12.	9
5.1.6 Rezumatul genurilor consecvente.....	9
5.2 Versetul 11 și „Necurmata”	10
5.2.1 Antecedentul „de la el” (mimmennu).....	10
5.2.2 Necurmata	11
5.2.2.1 <i>Rum</i> : „a lua” sau „a ridica”	11
5.2.2.2 Legătura lui <i>Hattamid</i> cu <i>Gadal</i>	13
5.2.2.3 <i>Hattamid</i> : Necurmata identificată.....	14
5.2.2.4 <i>Tamid</i> și <i>Păgânism</i> în Vechiul Testament	15
5.2.3 Locul Sanctuarului său	15
5.2.3.1 <i>Miqdash</i>	16
5.2.3.2 <i>Makon</i>	17
5.3 Versetul 12 și „Urâciunea”	18
5.3.1 Necurmata, Oștirea și Cornul.....	18
5.3.2 Urâciunea.....	19
5.3.3 Adevărul aruncat la pământ.....	19
6.0 TERMINOLOGIA CULTICĂ DIN DANIEL 8:9-14.....	20
7.0 LIMBAJUL CULTIC ÎN LEVITIC ȘI FALSUL PARALELISM ÎN DANIEL 8	21
7.1 Identificarea lui <i>Hattamid</i>	22
7.1.1 Arderea de tot	22
7.1.2 Darul de cereale (jertfa de mâncare).....	23
7.1.3 <i>Hattamid</i> și legătura mirosului plăcut	23
7.1.3.1 <i>Hattamid</i> arderea de tot.....	23
7.1.3.2 <i>Hattamid</i> Darul de cereale (jertfa de mâncare)	24
7.1.3.3 <i>Hattamid</i> Pâine	24
7.2 <i>Hattamid</i> -ul fals și falsul miros plăcut.....	25
7.3 Preoțime falsă.....	26
7.4 Paralele cultice	26

8.0 PREZENTAREA SFÂNTULUI LOCAȘ	27
8.1 Versetul 13: Desființarea Necurmatei (Necurmata și încălcarea)	27
8.1.1 Necurmata	27
8.1.2 Urâciunea (păcatul săvârșit)	28
8.1.3 Motivul pustiirii.....	28
8.1.4 Qodesh	28
8.2 2300 Seri și dimineți: Semnificația cultică.....	29
8.2.1 Arderea de tot zilnică (≠ arderea continuă a tămâiei).....	29
8.2.2 Candelilele aprinse neîncetat	31
8.2.3 Norul continuu	31
8.3 Sanctuarul 2300 de seri și dimineți călcat în picioare și curățit: teză-antiteză. 32	
8.3.1 Necurmata și călcarea în picioare a Sfântului Locaș	33
8.3.2 „Necurmata” și integritatea celor 2300 de seri și dimineți.....	35
8.3.3 Sfârșitul celor 2300 de seri și dimineți	36
9.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 9:23-27.....	36
9.1 Dan. 9:26-27: Traducere și explicație	37
9.2 Rezumat	38
10.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 11:31	38
11.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 12:11	39
12.0 CONCLUZII.....	41
APENDICE: Necurmata și cel ce o oprește în 2 Tesaloniceni 2:6-7	44
1.0 Introducere	44
1.1 Omul fărădelegii (omul păcatului)	44
1.2 Cel ce o oprește și Necurmata	44
2.0 Traducerea versetelor din 2 Tesaloniceni 2:3-10.....	45
3.0 Prezentarea versetelor din 2 Tesaloniceni 2:6-7	45
3.1 Dovada lingvistică a timpului concomitent	45
3.2 Dovada lingvistică prin <i>ginomai</i>	46
3.3 Taina fărădelegii și „Necurmata”	47
4.0 Concluzii.....	48
BIBLIOGRAFIE	49
NOTĂ DE SFÂRȘIT	51

1.0 ÎNTRODUCERE

Pilonul fundamental al Bisericii Adventiste de Ziua a aptea este doctrina sanctuarului, „cheia care a deschis misterul dezamgirii din 1844” și care a „oferit o imagine a întregului sistem al adevărului”^[1] Foarte mult asociat cu deslășuirea timpului profetic din Daniel 8:14 este în alegerea cuvântului “necurmata” (*hattamid*) din Dan. 8:11-13.

Diferitele puncte de vedere cu privire la “necurmata” au apărut din timpul reformatorilor până în prezent; alternând de la origine cu funcția de Mare Preot al Lui Isus până la Roma păgână, revenind apoi la recenta viziune, susținută în special de erudiții adventiști, a slujirii Lui Hristos în sanctuarul ceresc.

După trecerea în revistă a unui istoric scurt al interpretărilor expresiei “necurmata” se va prezenta un enunț al problemelor de exegetic și subiectul din Daniel 8:9-14 cu accentul pus pe versetele 9-13. Ambele dovezi de exegetic intern, din Dan. 8:9-14, și dovezi externe, din Dan. 9:23-27; 11:31 și 12:11, vor fi examinate pentru a fi conduse spre o înțelegere consecventă a expresiei “necurmata” care confirmă faptele istorice ale pilonului fundamental al Adventismului de Ziua a aptea.

2.0 ANSAMBLU ISTORIC

Reformatorul pionier al „Marii Treziri Advente”, William Miller, a interpretat timpul profetic din Dan 8:14 și Dan 12:11 prin legarea expresiei “necurmata” (sau continuă) al lui Daniel cu taina fărâșării din 2 Tesaloniceni al lui Pavel.^[2] Interpretarea lui Miller pentru “necurmata” din Dan 12:11-12 se bazează pe principiul hermeneutic al analogiei Scripturii^[3], comparând Daniel cu 2 Tes. 2:7. El a identificat omul fărâșării cu Roma papală, în timp ce puterea stăpânitoare în ascensiunea papalității a fost interpretată ca fiind păgânismul. Printr-o rațiune similară, Miller a dedus că “necurmata” semnifică păgânismul care a făcut loc Romei papale. “Necurmata” a fost interpretată ca fiind „urâciunea Necurmata” sau prima urâciune și a fost reprezentată ca păgânismul în general și ca Roma mult mai specifică. „Urâciunea pustiirii” a fost identificată cu Roma papală. Pe baza lui Dan 12:11 Imperiul Roman va înceta și Roma papală va fi ezată.^[4]

După marea dezamgire, pionierii Adventismului de Ziua a aptea cum ar fi Joseph Bates, James White, J. N. Andrews, Uriah Smith, J. N. Loughborough și S. N. Haskell, pe lângă alții, au preluat identificarea lui Miller a expresiei “necurmata” ca fiind Roma păgână și că reședința sanctuarului (orașul Roma) a fost ocupat de papalitate. Acest punct de vedere a expresiei “necurmata” din Dan. 8:11-13; 11:31; 12:11 și 2 Tes. 2:7 face parte din tradiția teologică a adventismului până în 1900.

Apoi, L. R. Conradi în Germania a reinterpretat expresia “necurmata” ca fiind o referință la un adevărat serviciu din sanctuar și funcția de Mare Preot al Lui Hristos în cer. Conradi a crezut că papalitatea a preluat funcția de Preot al Lui Hristos prin substituirea cu Messia și un sistem omenesc de preoți în care papa și-a asumat poziția Lui Isus. Așa-numita „nouă viziune” a expresiei “necurmata” nu a fost deloc nouă, deoarece a fost învățată și susținută în principiu de către mulți dintre reformatorii protestanți de frunte.^[5] În realitate, lumină nouă era de fapt concepția lui William Miller și a pionierilor care a condus la pilonul fundamental și fundațional al Adventismului de Ziua a aptea, doctrina sanctuarului. Cu toate acestea, în 1919 mulți lideri bisericești proeminenți, incluzând pe A. G. Daniells și W. W. Prescott, au acceptat punctul de vedere al lui Conradi în legătură cu „necurmata”.

Conradi și alții căiva care erau de acord cu „necurmata” au apostaziat mai târziu prin adoptarea gradată a unor idei divergente în legătură cu sanctuarul ceresc, respingând inspirația lui E.G. White prin opoziția față de mesajul neprihănit prin credință al Lui Hristos de la Conferința Generală din 1888. Această opoziție s-a extins până la acceptarea clară a mesajului. Mai târziu Conradi a adoptat conceptul evanghelic al Luther a propovăduit mesajul celor trei îngeri.^[6]

Implicații ale noii opinii al lui Conradi. Desmond Ford a fost cel mai notabil cercetător care a urmat viziunea lui Conradi cu privire la „necurmata” rezultat din ultima respingere a doctrinei sanctuarului ca pilonul central al Bisericii AZ. Argumentele academice ale lui Ford au făcut să alunece numeroși pastori adventi și lumini strălucitoare. Mai mult, în efortul de a opri proliferarea acestei respingeri și a justifica viziunea nouă despre „Necurmata” al lui Conradi, ca funcia de Mare Preot al Lui Hristos, s-a inițiat un contraatac teologic. Căiva dintre cei mai proeminenți teologi și erudiți au publicat lucrări monumentale sub auspiciul Institutului Biblic de Cercetare pentru a susține opinia istorică a sanctuarului.^[7] Aceste eforturi au avut ca rezultat realizări semnificative și benefice; mai mult, exegeza exhaustivă din Dan 8:9-14 a lăsat nerezolvate anumite dificultăți lingvistice și contextuale referitoare la noua concepție cu privire la „necurmata” lui Daniel.

3.0 EXPUNEREA PROBLEMEI

Din punct de vedere lingvistic, aparent cele mai dificile pasaje din Scriptură apar în Dan. 8:9-14. Textul abundă în nuanțe lingvistice și contextuale. De exemplu:

- 1) Genul subiectului verbal și pronumele referitor la „cornul cel mic” din v. 9 oscilează de la masculin la feminin în v. 9-12;
- 2) „Necurmata” se referă la o putere pământescă sau o activitate?
- 3) Care este relația consecventă a „necurmatei” în Dan. 8:11, 13; 11:31 și 12:11?
- 4) Care este semnificația folosirii de către Daniel a rădăcinii verbale ebraice *rum* pentru acțiunea impusă pe „necurmata” din Dan. 8:11 în contrast cu rădăcina ebraică *sur* din Dan. 11:31 și 12:11?
- 5) Care este semnificația folosirii de către Daniel a două cuvinte ebraice diferite, *miqdash* în 8:11 și 11:31 și *godesh* în 8:13 și 14, tradus prin sanctuar?
- 6) Folosirea expresiei *makon* pentru „loc” în Dan. 8:11 în loc de *maqom* are semnificație textuală?
- 7) Există o aplicație consecventă a participiului ebraic *shomem* (pustiire) în Dan. 8:13; 9:26-27; 11:31 și 12:11?
- 8) Care este semnificația folosirii limbajului cultic ebraic în Dan. 8:9-14?

O examinare a acestor întrebări, pe lângă alte probleme, va ajuta la clarificarea interpretării „necurmatei” (*hattamid*) din Daniel.

4.0 TRADUCEREA LUI DANIEL 8:9-14

9. Dintr-unul din ele a crescut un corn mic (masculin), care s-a mărit nespus de mult spre miază zi, spre răsrit, și spre ara cea minunată.

10. S-a (feminin) în lătat pân la o tîrea cerurilor, a doborât (feminin) la pământ o parte din o tîrea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare.

11. S-a (masculin) în lătat pân la cîpetenia otirii, i-a smuls (masculin) necurmata, și i-a surpat locul locului său (masculin) celui sfânt.

12. Oastea (feminin) a fost pedepsită din pricina păcatului său vîrît împotriva jertfei necurmate; cornul (feminin) a aruncat adevărul la pământ, și a (feminin) izbutit în ce a început

13. Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Pînă cînd va fi călcat în picioare sfântul Loca și o tîrea?”

14. El mi-a zis: „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Loca va fi curățit!”

5.0 EXEGEZA PASAJULUI DIN DANIEL 8:9-12

Viziunea (*chazon*) descris în Daniel 8 despre apul și berbecule cu cornul rupt în locul c ruia „au crescut patru coarne mari în cele patru vânturi ale cerurilor” formează un cadru contextual pentru Dan. 8:9-14., discutat în profunzime de c tre Shea^[8] și Hasel^[9]. Originea cornului mic care iese dintre cele patru vânturi a fost clarificat mai înainte^{[10], [11]}. Exist un consens general între erudi ii adventi ti în leg tur cu cornul cel mic din v. 9 care „s-a m rit nespus” și care „a doborât la p mânt o parte din o tiera cerului” din v. 10, c reprezintă Roma în cele dou faze ale ei, p gâna și papal .

5.1 Identificarea romei păgâne/papale

De i exist un consens cu privire la opinia c atât Roma p gâna cât și cea papal este reprezentat în 8:9-12, exist și un dezacord semnificativ între Hasel și Shea în distingerea activit ii papale și p gâne în versetele individuale. De exemplu, Hasel^[12] argumentează c „activitatea orizontal ” a Romei p gâne este reprezentat în v. 9 și 10 în timp ce activitatea vertical este revelat în v. 11 și 12. Shea,^[13] pe de alt parte argumentează c mi carea orizontal a Romei imperiale p gâne se afl în v. 9 pe când mi carea vertical a Romei papale împotriva o tirii cerurilor se afl în v. 10. Shea sugerează c un atac cu caracter religios este redat în v. 10 similar cu cel din Dan. 7:21-22, 25, 27 referitor la cea a Romei papale împotriva sfin ilor Celui Preaînalt.

5.1.1 Oscilații de gen în Dan. 8:9-12

Este u or de v zut c în textul masoretic ebraic c genul subiectelor verbale și ale pronumelor alternează de la feminin la masculin și iar la feminin în v. 10-12. Hasel argumentează c schimbarea genului de la feminin din v. 10 la masculin în v. 11 denot o schimbarea a activit ii de la Roma p gâna la cea papal ; el sugerează mai departe c v. 9 și 10 sunt de natur p gâna iar v. 11 de natur papal .^[14] Ra ionamentul lui în leg tur cu identificarea genurilor e uează s explice revenirea la genul feminin în v. 12 („a aruncat adev rul la p mânt”) care este o referin definitiv la Roma papal care, potrivit ra ionamentului, ar trebui s fie de gen masculin. Hasel încearc s rezolve această anomalie simplu prin sugerarea c genul feminin se refer la un alt aspect al activit ii cornului (feminin) f când aluzie la v. 9.^[15]

Suntem de acord cu Hasel în principiu c alternarea genului din Dan. 8:9-12 are implica ii semnificative cu privire la identificarea fazelor activit ilor cornului. Dar o abordare mult mai vast și consecvent cu ea îns și a oscila iei genului este adoptat în această exegez a pasajului din Daniel 8:9-14.

5.1.2 Identificarea genului în v. 9.

Primul verb din v. 9 este *yatza* (a crescut) în a Qal perfect, forma masculin . Oricum, cel mai apropiat pronume subiectiv, "cornul cel mic" este de genul feminin care exclude gramatical leg tura subiect-verb. Hasel încearc s explice această anomalie bazându-se pe sintaxa ebraic prin care un verb precedat de un subiect din categoria animal necesita forma masculin .^[16] Cu toate c aceasta ar putea fi o solu ie viabil bazat pe sintaxa ebraic , se sugerează c se învârt mai multe solu ii independente și realiste în jurul folosirii inten ionate a sintaxei ebraice de c tre Daniel pentru a crea o distinc ie prin genuri între fazele cornului cel mic și activit ile sale independente și unice conturate în v. 9-12. În versetul 9 solu ia evident pentru anomaliile de gen este faptul c Daniel a inten ionat ca subiectul verbal masculin (a crescut) s fie înso it de o fraz explicativ apozi ional „cornul cel mic”. Astfel versetul 9 se cite te: „dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a m rit nespus de mult spre miaz zi ...” Efectul net este c activitatea orizontal a cornului descris de Shea mai devreme^[17] în v. 9 este corelat cu genul masculin, care în schimb corespunde expansiunii de putere a Romei p gâne. Folosirea inten ionat de c tre Daniel a

sintaxei ebraice pentru a face distinc ia între cele dou faze ale cornului prin semnifica ia distinc iei de gen va deveni evident în timp ce discu ia asupra genului în v. 10-11 va continua.

5.1.3 Identificarea genului în v. 10.

În versetul 10, subiectele sunt toate de natur verbal i fiecare are forma feminin . Cu toate c se poate argumenta c subiectele verbale feminine se refer la cornul cel mic (inerent feminin), această logic necesit de asemenea forma verbal a versetului 11 s fie tot feminin ((ea) s-a în l at); dar forma verbal este masculin ((el) s-a în l at). Hence sugereaz c Daniel a inten ionat o schimbare a genului de la masculin din v. 9 la feminin în v. 10 pentru a indica o schimbare distinct a fazei în activitatea cornului. Aspectul papal al activit ii din v. 10 este u or de observat. Potrivit teoriei lui Shea concentrarea activit ii din v. 10 are o dimensiune vertical care afieaz clar un caracter religios prin atacul cornului împotriva o tirii cerurilor i stelelor, care simbolizeaz oamenii Lui Dumnezeu.^[18] Aceast persecu ie religioas descris în Dan. 7:21 i 25 este legat explicit de faza papal a Romei în acord cu interpre ii istorici ti.

5.1.4 Identificarea genului în v. 11.

Schimbarea dramatic reflect o schimbare în fazele a dou entit i care reprezint simbolul metaforic ale cornului, a a cum sugereaz Hasel.^[19] Întrucât Hasel argumenteaz c genul masculin din v. 11 indic o schimbare în Roma papal din Roma p gân în v. 10, se sugereaz c schimbarea la masculin din v. 11 reprezint o accentuare nou a fazei p gân a Romei contrastând cu faza papal din v. 10.

Cel care s-a în l at pe sine mai presus chiar decât Prin ul cerurilor este identificat în Faptele Apostolilor 4:26-28 de c tre ap. Petru: „Împ ra ii p mântului s-au r sculat, i domnitorii s-au unit împotriva Domnului i împotriva Unsului S u. În adev r, împotriva Robului T u celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au înso it în cetatea aceasta Irod i Pilat din Pont cu Neamurile i cu noroadele lui Israel, ca s fac tot ce hot râte mai dinainte mâna Ta i sfatul T u.”

FA 4:26-28 este o aluzie la Ps. 2:2 în care „Împ ra ii p mântului se r scoal , i domnitorii se sf tuiesc împreun împotriva Domnului i împotriva Unsului S u”. În plus, dovezi în leg tur cu cel care s-a în l at pe sine în Dan 8:11 este Roma p gân dup cum putem g si în Dan. 8:25 unde „(un împ rat) se va ridica împotriva Domnului domnilor” care poart o asem nare izbitoare cu Ps. 2:2.

Contrar celor mai mul i comentatori adventi ti, se sugereaz faptul c puterea împ r teasc din Dan. 8:23-25 este o descriere explicit a Romei p gân în tot pasajul, de i ar putea fi Roma papal implicit.

S-au formulat 3 motive pentru a sus ine acest enun :

- 1) Toate subiectele verbale i pronumele adjectivale sunt masculine care corespund numelor masculine din v. 9 i 11 care s-a sugerat c s-ar referi la Roma p gân ;
- 2) Similaritatea lingvistic puternic din Dan. 8:25d („se va ridica împotriva Domnului domnilor”) cu Ps. 2:2 i de asemenea rela ia intern dintre Dan. 8:11 i Dan. 8:25d, i în final
- 3) acela (un împ rat) care va fi „zdrobit, f r ajutorul vreunei mâini omene ti” din Dan. 8:25e este lingvistic similar cu textul aramaic din Dan 2:45 („piatra, pe care ai v zut-o dezlipindu-se din munte, f r ajutorul vreunei mâini, i care a sf râmat fierul ...”).

Referin a din Dan. 2:45 se refer la o putere p gân , politic i similaritatea cu Evrei 8:25 d credibilitate sugestiei de putere p gân împ r teasc în paragraful din Dan. 8:23-25. De exemplu, „va pierde pe mul i oameni cari tr iau lini ti i” din Dan. 8:25 face aluzie la ac iunea Romei de distrugere a ora ului i a sanctuarului din Dan. 9:26 i 11:22. La tacticile mincinoase a puterii împ r te ti se fac aluzie în Dan. 8:25 i sunt de origine p gân , caracteristicile mincinoase sunt revelate în Dan. 11:23, o referin clar la Roma p gân .^[20]

Pe deasupra, documentele istorice sprijin consecvența în l are de sine a Romei p gâne pân la Domnul domnilor. Caesar, tat l adoptiv al împ ratului Octavius (31 î.Hr.-14 d.Hr.), prin decretul Senatului, a fost ridicat pe un loc între zeit i. „Dup aceasta Octavian s-a numit pe sine fiul lui Caezar, *imperator Caesar divi filius.*” Octavius a ad ugat numelui s u înc unul „Augustus” subliniind rangul unic al pozi iei sale. Pân la acea dat această numire (sensul „cel în l at”; cf. Dan. 8:11, „s-a în l at pe sine”) s-a folosit doar ca nume ale zeilor transmi ând impresia c pozi ia lui de putere a fost de o superioritate incomparabil .^[21] Irod cel mare, un conduc tor vasal nativ din Palestina sub domnia roman , s-a în l at pe sine pân la Domnul domnilor prin uciderea pruncilor din Betleem încercând s -l ucid pe Hristos (Mat. 2:3-16).^[22]

Împ ratul Caligula (27-41 d.Hr.) a manifestat o str duin exagerat pentru a fi în l at ca zeu i i-a revendicat adora ie i a ordonat ca statuia lui s fie a ezat în templul din Ierusalim, care a fost z d rnicit prin moartea lui în 41 d.Hr.^[23] Împ ratul Nero (54-68 d.Hr.), împreun cu Caligula i Domi ian, i-a revendicat divinitatea în timp ce era în via i nici unuia dintre ace tia nu i s-a dat onoarea la moarte care era practica tradi ional normal în imperiu pornit de la Senatul Roman de a zeifica împ ra ii deceda i care au slujit bine.^[24] Împ ratul Domi ian (81-96 d.Hr.) i-a manifestat puterea lui nelimitat de st pânitor i a c utat s expun public persoana lui sfânt i îi pl cea s fie salutat prin strig tul: „Salutare Domnului i consoartei sale!”^[25] Documentele biblice i istorice sunt clare i confirm c cea care se înal pe sine la c petenia o tirii este caracterizat prin Roma p gân , precursora Romei papale care i-a însu it acelea i caracteristici.

5.1.5 Identificarea genului în v. 12.

Urm toarea dovad c Roma p gân este reprezentat prin genul masculin în v. 11 este tocmai faptul c genul revine la forma verbal feminin care reprezint Roma papal în v. 12. Versetul 12 în totalitatea lui este o aluzie negre it la ac iunea Romei papale în opozi ie cu „necurmata” conform c reia **a aruncat** la p mânt, **a lucrat** i **a prosperat**. (toate subiecte verbale feminine în ebraic). Exegeza v. 12 va fi dezvoltat într-o sec iune urm toare.

5.1.6 Rezumatul genurilor consecvente.

Shea a sugerat c oscila ia genurilor în versetele 9-12 are de a face cu sintaxa ebraic care este unic la Daniel.^[26] De vreme ce acest efect al sintaxei (vezi nota de subsol precedent) de determinare a genului verbelor nu are precedent în alte p r i ale c r ii lui Daniel sau în VT, pare mult mai rezonabil s concluzion m c folosirea inten ionat a sintaxei unice în cap. 8 este s creeze o distinc ie prin gen între cele dou faze ale cornului descrise în versetele 9-12.

PARALELISM TEMATIC DE GEN

A:B::A':B'

Verset	Gen	Verb / Pronume		Fazele cornului
A 9	masculin	el vine	(<i>yatza</i>)	p gân
B 10	feminin	a) (ea) a crescut [b) (ea) a aruncat la p mânt	(<i>tigdal</i>) (<i>shalak</i>)	papal
A' 11	masculin	a) (el) s-a în l at b) de la el	(<i>gadal</i>) (<i>mimmennu</i>)	p gân
B' 12	feminin	a) (ea) a aruncat la p mânt b) a lucrat c) a prosperat	(<i>shalak</i>) (<i>'asah</i>) (<i>tzalehach</i>)	papal

Efectul net a oscila iei de la masculin la feminin apoi iar la masculin i feminin în v. 9-12 reveleaz un paralelism tematic al genurilor de forma A:B::A':B'. Daniel accentueaz aspectul

celor două faze ale Romei prin două cicluri distincte paralele și repetitive (masculin:feminin) în v. 9 și 10 și din nou în v. 11 și 12. Paralelismul tematic de gen din v. 9-12 de forma A:B::A':B' este rezumat în schema de mai sus. Confirmarea semnificației identificării p gâne/papale prin distincția de gen va fi stabilită prin evidențe provenite din imitarea limbajului cultic și simboluri din Dan 8 care va fi prezentat în secțiunea 6.0 și 7.0.

5.2 Versetul 11 și „Necurmata”

S-a a ezat un fundament pentru identificarea Romei în cele două faze din Dan. 8:9-12 prin demonstrarea expansiunii p mântuirea Romei p gâne din v. 9 și atacul religios a Romei papale din v. 10 împotriva o tirii cerurilor. Acum atenția se va focaliza asupra textului din Dan. 8:11. Traducerea literală a primei propoziții din v. 11a se citește: „s-a în l at pe sine tocmai pân la Prin ul/Domnul o tirii”.

Dovada a fost prezentată anterior prin identificarea contextului și genului c cea care s-a în l at pe sine a fost Roma p gâne. Însă, problema pivot referitoare la interpretarea „necurmatei” este determinarea „de la cine” a fost „necurmata” retras (smuls) sau ridicat în propoziția a doua (v. 11b) care literal se citește „de la el necurmata a fost smuls”. Astfel, problema pivot a exegezei se învârtă în jurul identificării antecedentului „de la el”.

5.2.1 Antecedentul „de la el” (mimmennu)

Există două opțiuni pentru antecedent: 1) c petenia o tirii sau 2) cel care se înalță pe sine. În funcție de această alegere, „necurmata” poate fi asociat fie cu c petenia o tirii fie cu faza p gâne a cornului cel mic. Hasel dedică acestei probleme 3 propoziții scurte în cele 84 de pagini ale exegezei sale.

El se bazează pe „apropierea gramaticală” susinută de Septuaginta greacă, pe Theodotian și Vulgata latină pentru decizia lui c antecedentul „de la el” este c petenia o tirii.^[27] Însă, bazându-se exclusiv pe textul masoretic ebraic, mai degrabă decât pe traducerea greacă secundară, și folosind strict ca bază „apropierii gramaticale”, prima propoziție din v. 11a conchide cu „el s-a în l at” (*higdil*) și a doua propoziție din v. 11b începe cu „de la el” (*mimmennu*). Traducerea lui *mimmennu* ca „de la el” în contrast cu „de către el” este confirmată prin paralelismul lingvistic cultic (vezi secțiunea 7.0) în Levitic unde ambele *rum* și *mimmennu* sunt folosite în legătură unul cu altul.^[28] Este imediat evident pe baza gramaticii similarității c antecedentul pentru „de la el” este cel care se înalță pe sine sau Roma p gâne. După cum a arătat Hasel în nota de subsol^[29], din punct de vedere sintactic primele două propoziții din v. 11 sunt propoziții verbale inverse, semnificativ complementul precede verbul care conține subiectul, contrar topicii normale. Se sugerează că Daniel a inversat sintaxa acestor două propoziții pentru scopul specific pentru a face o conexiune neîndoieabilă a antecedentului (s-a în l at pe sine) asociat cu fraza, „de la el”, prin a ezarea lor adiacent unul față de altul („... s-a în l at pe sine, și de la el ...”). O reflexie internă de tip A:B::B':C rezultă din sintaxa inversată cu sfârșitul v. 11a reflectând identificarea primului cuvânt (frază propozițională : „de la el”) în v. 11b. Acesta este ilustrat în diagrama (tabelul) următoare.

REFLECȚII INTERNE ÎN DANIEL 8:11 A:B::B':C

A = PÎNĂ LA CĂPETENIA OȘTIRII	VERSETUL	(11a)
B = S-A ÎNĂLȚAT PE SINE	VERSETUL	(11a)
B' = DE LA EL	VERSETUL	(11b)
C = NECURMATA A FOST LUATĂ	VERSETUL	(11b)

Reflexia internă a sintaxei ebraice dispută faptul că „necurmata” este smuls „de la” cel care se înalță pe sine și „de la” c petenia o tirii. Aceasta pe lângă faptul că accentul de încredere

din Dan. 8:9-13 este pe cornul cel mic și nu pe cel petenia o tării. Rânduri suplimentare de dovezi sunt prezentate care conduc la concluzia că „necurmata” este strâns legat de cornul cel mic și nu de cel petenia o tării. Dovada se focalizează pe interpretarea sintactic și contextual a „necurmatei”. Mai mult, evidența decisivă a precedentului *mimmennu* reprezintă cornul cel mic este obținut din paralelismul limbajului cultic din Daniel 8 cu Levitic care se va examina în profunzime în secțiunea despre limbajul cultic.

5.2.2 Necurmata

În această secțiune se va examina distincția dintre *rum* (a se înălța, a ridica) folosit în Daniel 8:11 și *sur* (a pune de-o parte/în latură, a retrage ori a lua) folosit în Dan. 11:31 și 12:11 în legătură cu „necurmata”. Identificarea preliminară a „necurmatei” va fi sugerată și va fi examinat legătura între *tamid* și *păgânism* în VT.

5.2.2.1 Rum: „a lua” sau „a ridica”

Forma verbală ebraică *huraym* (forma hophal) derivă din rădăcina ebraică *rum* care înseamnă a slăbi, a ridica, a oferi, a ridica, a aduna, a ridica de jos, a servi, a înălța, a eleva, a ridica în slăbi. Examinarea lexiconului ebraic al lui Holladay revelează faptul că toate formele verbale au sensul acesta general de „a ridica”.^[30] În fiecare caz unde rădăcina ebraică *rum* este folosită în Daniel, ea este tradusă prin sensul obișnuit de a ridica sau înălța. Aceasta se aplică și secțiunii aramaice din Daniel (5:19, 20, 23) și în secțiunea ebraică din Daniel (11:12, 36; 12:7). Comparându-se cu aceste circumstanțe Shea recunoaște că uzul (sensul) pe care îl propune el pentru *rum* în Dan. 8:11 („a smulge”) pare a fi excepțional.^[31] Shea apoi continuă să argumenteze că în eșul „extins” din Dan. 8:11 se bazează pe folosirea lui *rum* în primele apte capitole din Levitic descriind serviciul jertfelor (Lev. 2:9; 4:8, 10, 19; 6:10, 15). El sugerează apoi că din cele aproximativ 200 de referințe în care apare *rum* în textul ebraic, unde sensul este de a ridica, cele 6 referințe (citate) din Lev. 1-7 ar trebui traduse într-un mod echivalent unic cu rădăcina ebraică *sur* care are rădăcina primară de „a întoarce” sau „a pleca”, alte sensuri include „a lua”, „a retrage” sau „a pleca” în cele aproximativ 300 de folosiri în textul masoretic incluzând cele din primele apte capitole din Levitic (1:16; 3:4, 9, 10, 15; 4:9, 31, 35; 7:4). Shea enunță că *rum* și *sur* nu sunt sinonime, dar pretinde că aici este singura suprapunere între ele în aplicațiile altarului sacrificial special din Lev. 1-7 aprobat de către Dumnezeu.^[32] În rezumat, Shea argumentează pentru folosirea specializată a sensului extins al lui *rum* din Dan. 8:11 bazat pe folosirea „unică” în cele 6 ocurențe din Lev. 1-7.

Se va demonstra că distincta calitate cognitivă al lui *rum* (a ridica) și *sur* (a întoarce, a lua, a retrage) sunt menținute în ambele pasaje Lev. 1-7 și Dan. 8:11; 11:31 & 12:11. Sensurile distinctive ale rădăcinii *rum* și *sur* contrastează în Lev. 4:8-9 și 10 unde *rum*, *sur* sunt folosite ca atare. Dacă sensurile lui *rum* și *sur* ar fi fost sinonime în aceste versete consecutive, nu ar fi avut nici un sens să se folosească două verbe diferite. E clar că autorul a intenționat activități distincte și diferite în v. 8 și 10 unde este folosit *rum* în comparație cu v. 9 unde este folosit *sur*. În versetele 8 și 10 preotul sacrificial grăbește sau ridică grăbește de pe jertfa pentru prădător și o arde pe altarul pentru arderile de tot. În v. 9, preotul ia sau dezlipsește prapurul ficatului de lângă runchi. Este redată traducerea literală.

„8. Să ia toată grăbește vi elului adus ca jertfă de ispășire, și anume: grăbește care acoperea mruntaiele și toată grăbește ce vine de ele,

9. și cei doi runchi, și grăbește de pe ei, de pe coaste, și prapurul ficatului pe care îl va dezlipi de lângă runchi.

10. Cum se iau de la vi elul adus ca jertfă de pace, preotul să le ardă ca tot măia pe altarul pentru arderile de tot.” (3 Mo. 4:8-10)

O examinare atentă a fiecărei folosiri (utilizări) lui *rum* și *sur* în Lev. 1-7 relevă două acțiuni distincte și consecutive. Primul, grăsimia este luată (pusă deoparte) sau separat (*sur*) de pe porțile interne și al doilea, grăsimia separată este ridicată (luată) de la jertfa și arsă pe altar. Este demn de remarcat faptul că în cazul jertfelor de mâncare, nu există grăsimie luată (pusă deoparte) sau separat (*sur*) și fără excepție rîd cina verbală *rum* este folosită acolo unde preotul ia din jertfa de mâncare, aceasta fiind o jertfă comemorativă și este arsă ca tîmăia pe altar (vezi Lev. 2:9; 6:15). Activitatea implică un dar (ridicat) sau ridicarea cerealelor pentru a fi arse ca opusul față de luarea (retragerea) jertfei de mâncare. Este de asemenea demn de notat faptul că Lev. 6:15-20 este singurul pasaj din Vechiul Testament în care *rum* și *tamid* sunt strîns legate. Legătura aceasta nu există pentru *sur*. Fina adus că jertfa (*rum*) în Lev. 6:15 trebuia să fie un dar de mâncare „ve-nic” în v. 20. Acesta este o paralelă la legătura dintre aceste două cuvinte din Dan. 8:11.

Activitatea secvențială din prima luare a grăsimii de pe mîntăile jertfei pentru păcat și oferirea ei, și aducerea grăsimii ca jertfă mistuită de foc din Lev 4 este confirmat prin examinarea lui *sur* din Lev 3 în legătură cu jertfa de pace a unui juncan. Citirea pasajului din Lev 3:1-5 relevă faptul că preotul aduce aproape de Yahwe grăsimia doar după ce a fost pusă deoparte sau separat (*sur*) de mîntăie incluzând învelișul (pliul) gras al ficatului. Ea este arsă ca tîmăia pe altar (v. 5).

Aceiași secvență este descrisă în mod explicit în v. 9-11. Doar această citire va sugera faptul că activitatea *rum* de ridicarea grăsimii după separarea sau retragerea ei nu a fost implicată.

Totuși, Lev. 4:10 declară (enunță) explicit că la fel cum grăsimia a fost ridicată (*rum*) de la jertfa de pace a vielului, descrisă în Lev. 3:1-11, la fel grăsimia jertfei de ispășire din Lev. 4:1-12 va fi ridicată de la jertfa de ispășire și arsă ca tîmăia după îndepărtarea lui anterior (*sur*) descrisă în Lev. 3. Prin urmare a devenit clar că există o activitate secvențială cu două laturi implicate în ambele jertfe de animale: de ispășire și de mulumire. În primul rând grăsimia este înălțurată sau separat (*sur*) de mîntăie și în al doilea rând grăsimia înălțurată este luată (*rum*) de la animal ca o jertfă de miros plăcut pe altarul de ardere de tot. Activitatea secvențială cu două laturi este în contrast cu activitatea singulară *rum* asociată cu jertfa de mâncare. Calitatea exclusivă cognitivă a lui *rum* (a ridica sau a oferi) este din nou pusă înaintea cu jertfa de mâncare din Num 15:19-20 în care copiii lui Israel aduc (ridică) (*rum*) o turtă din pârga plămă delii ca jertfă ca un dar ridicat. Folosirea lui *sur* este superfluă în timp ce nimic nu trebuie să fie separat ce inițial a fost unit strîns cum ar fi grăsimia de mîntăie.

Sensul rîd cinii distinctive *rum* este de asemenea foarte evident în Lev. 6:10-11 în care preotul „ridică” cenușa de la altar și o așază lângă altar. Preotul nu îndepărtează cenușa de la altar până ce întăi nu a fost ridicată de la altar și apoi așezată lângă el. Apoi, numai după schimbarea îmbrăcăminte, preotul duce (activitatea de îndepărtare) cenușa în afara taberei.

În fiecare caz unde *rum* este folosit în serviciul cultic din Levitic și Numeri, interpretarea literală, cu acuratețe este „a ridica” sau „a jertfi (a oferi)” în armonie cu sensul rîd cinii *rum*. Rodriguez scoate corect în relief că *rum* este folosit deseori în cadrul cultic cu sensul de „a dona” sau „a da un dar” (Num 15:19-21) care pur și simplu contrazice afirmația lui Jacob Miller că *rum* poate fi interpretat ca „a îndepărta, a înălțura” în Lev. 2:9 și 4:8. Totuși, contextul acestor pasaje și dovada prezentată arată că preotul nu înălțură și ridică jertfa de mâncare și o arde ca tîmăia (Lev. 2:9) și ridică grăsimia după separarea ei de mîntăie ca jertfă de miros plăcut din Lev. 4:8-10.^[33]

Se sugerează că dovada convingătoare demonstrează că calitatea cognitivă distinctă pentru sensul de bază al cuvintelor *rum* și *sur* este susținută atât în Levitic și Daniel cât și în întreg Vechiul Testament. Dovada nu va confirma revendicarea unei folosiri specializate a unui sens „extins” pentru *rum* pentru funcția cultică din Levitic. Cele două cazuri dintre sutele de interpretări normale unde *rum* este tradus cu „a lua” este găsit în Dan. 8:11 și Eze. 45:9 în KJV. *The New Englishman's Hebrew Concordance* confirmă aceste observații.^[34] Fraza din Eze. 45:9 tradusă ca „Înălțura și stoarcerile voastre de la poporul Meu” este interpretată cu mai multă acuratețe astfel: „ridica și stoarcerile voastre de la poporul Meu”. „necurmata este, de fapt, înălțurată sau luată” în Dan. 11:31 și Dan. 12:11; înșă, în aceste cazuri, este folosit verbul ebraic

sur. Dovezile lexicale confirmă sensul de bază al lui *sur* este „a înălța” sau „a înălța”.^[35] Concordanța ebraică confirmă încă o dată că surtele de folosiri ale lui *sur* în forme verbale variate au întotdeauna acest sens.^[36] Traducătorii textului ebraic, aparent într-un efort de a menține consecvența „activității necurmatei” în Dan. 8:11 cu 11:31 și 12:11, au tradus *rum* din Dan 8:11 în acest caz particular cu „a lua” (mai degrabă decât în eșul corect „a înălța” sau „a ridica”) pentru a corespunde cu *sur* din Dan. 11:31 și 12:11.

Hasel nu dă nici o dovadă lingvistică pentru înălțarea de „a lua” pentru *rum* din Dan. 8:11. El acordă doar 4 rânduri din 84 de pagini pentru această problemă cheie.^[37] Prin traducerea corectă a lui *rum*, interpretarea lui Hasel pentru fraza a doua din v. 11 ar fi: „de la El (Hristos) necurmata (funcția de preot) a fost ridicată sau înălțată și locul locației Său sfântă a fost surpat”. Această interpretare este contradictorie și nu păstrează consecvența cu textul, dacă antecedentul lui „El” este Domnul oțtirilor. Interpretarea corectă a frazei a doua din v. 11 având în vedere dovezile pe care le-am prezentat până aici, este: „și s-a smuls (Roma: masculin, faza păgână) necurmata”. Când „necurmata” reprezintă comportamentul de înălțare de sine a Romei păgâne, așa cum s-a demonstrat, textul este consecvent și devine semnificativ. În acest caz cornul cel mic smulge acest caracter de înălțare de sine. Ellen White susține acest sens: „păgânism” și „doctrinile, ceremoniile și superstițiile ei au fost încorporate în credința și închinarea urmașilor practicanți ai Lui Hristos” din care „a rezultat dezvoltarea omului nelegiurii”.^[38]

5.2.2.2 Legătura lui Hattamid cu Gadal

Viziunea (*chazon*) prezintă patru actori principali:

- 1) berbecele,
- 2) apul,
- 3) cornul cel mic (faza masculină - roma păgână) și
- 4) cornul cel mic (faza feminină - roma papală),

fiecare cu caracteristici dominante similare. Examinarea viziunii descoperă faptul că Daniel introduce și caracterizează consistent fiecare dintre cele patru puteri majore cu cuvântul ebraic *gadal* cu sensul de bază de „a deveni mare” sau „a se face mare”.^[39] Berbecele a devenit mare în v. 4, apul „a crescut foarte mare (puternic)” în v. 8 și „un corn mic, care a crescut nespus de mult” în v. 9 și cornul cel mic (faza feminină) „a devenit mare (a crescut)” în v. 10. În final, în v. 11 faza masculină a cornului (Roma păgână) „s-a înălțat” (a devenit puternic) până la Domnul oțtirilor. Mai mult, activitatea această caracteristică (*gadal*) este transferată sau „ridicată” (*rum*) de la el (Roma păgână) de către Roma papală. Schema de mai jos rezumă caracteristica de înălțare ale celor 4 puteri din Dan. 8 care culminează cu pasul final (v. 11) în care Roma papală ridică necurmata, care este caracterizat prin „*gadal*”, de la Roma păgână.

Hattamid - caracterizat prin Gadal		
Verset	Verbul pentru “înălțare”	Putere mondială
4	<i>gadal</i>	Berbecele
8	<i>gadal</i>	apul
9	<i>gadal</i>	Cornul (masculin)
10	<i>gadal</i>	Cornul (feminin)
11	<i>gadal</i>	Cornul (masculin)

Păgânismul s-a înălțat pe sine consecvent împotriva Domnului în Vechiul Testament. În Ier. 48:26, 42 Moab **s-a înălțat** (*higdil*; ridicarea este *gadal*) pe sine împotriva Domnului; în Ps.

35:26; 38:16 i 55:12, toate cu implicații mesianice, cel răzvrătit se înalță pe sine (*gadal*) Domn. În final în Dan. 11:36-37, p gâanismul (Împăratul din sud) „se înalță pe sine (*gadal*) peste toți ceilalți.

Activitatea perpetuuă și continuă sau caracteristica p gâanism de-a lungul istoriei a fost în lăra de sine. Această caracteristică a fost personificată prin cele patru puteri mondiale: Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Daniel accentuează intenționat această caracteristică „ve năc” prin cuvântul (*gadal*) care este esența închinării p gâne sau auto-închinarea la Baal. Daniel asociază *gadal* cu termenul cultic *hattamid* cu sensul „necurmata” care este mai degrabă un substantiv decât un adjectiv uzual.

Astfel, v. 11 poate fi interpretat: „... el s-a în lărat pe sine și de la el a fost ridicat necurmata.” Se sugerează că dovada susținătoare puternic punctul de vedere că *hattamid* sau „necurmata” este reprezentată și caracterizată prin cuvântul ebraic *gadal*, în contextul lui Daniel 8 însemnând „a se în lăra pe sine” în forma hiphil (*higdil*). Această caracteristică se manifestă de la sine prin forme și practici p gâne de închinare sau închinarea la Baal care prima dată a fost manifestată de Cain prin jertfa de cereale evitând astfel crucea Lui Hristos. Fenomenul de în lăra de sine a cărui autor este satan (Is. 14 i Ez. 28) s-a manifestat nu numai în fiecare cultură p gâanism, ci s-a infiltrat chiar și în Israel (Ier. 23:13; Osea. 2:16-17) precum cretinismul apostaziat personificat prin Roma.

5.2.2.3 *Hattamid*: Necurmata identificată

Recenta erudiție adventistă a tras concluzia că „necurmata” este asociată cu slujba de mare preot al Lui Hristos în sanctuarul ceresc.^[40] Pionierii Adventiților de Ziua a optea până în 1900 au identificat *hattamid* alternativ (interschimbabil) ca p gâanismul sau Roma p gâanism, care de fapt nu a evocat controverse. De exemplu, U. Smith a identificat „necurmata” în Daniel 8:11 ca Roma p gâanism,^[41] în Daniel 8:13 i 11:31 el a identificat „necurmata” ca p gâanismul.^[42] Similar, William Miller a legat „necurmata” din Dan. 8:11 cu „cel ce oprește” din 2 Tes 2:7-8 identificând ambele ca fiind p gâanismul, care era interschimbabil cu Roma p gâanism.^[43] Totuși, trebuie menținută o distincție clară între termenii „Roma p gâanism” și „p gâanism”. Roma p gâanism este o putere națională sau fiara grozavă de înspăimântătoare toată cu dinții de fier (Dan. 7:7, 19). Pe de altă parte, p gâanismul este o „activitate” sau sistem religios fals răzvrătit împotriva Lui Dumnezeu manifestat prin însușirea de caracter de în lăra de sine împotriva Lui Dumnezeu. Enunțat succint, „necurmata” este o activitate de răzvrățire manifestată prin însușirea de caracter de în lăra de sine.

Dacă Roma p gâanism este reprezentată prin pronumele masculin fraza prepozițională, „de la el (*mimmennu*) necurmata a fost ridicată”, în v. 11, apoi „necurmata” nu poate reprezenta o entitate sau putere a Romei p gâne. Este *non sequitur* a sugera că Roma p gâanism a fost ridicată de la Roma p gâanism. Se sugerează că „necurmata” trebuie să fie definită cu grijă ca principiu, ea arătând **caracterul de înălțare de sine a p gâanismului și este inerentă omenirii, prin care arianismul a devenit integrat.** „Urâciunea pustiirii din Daniel 8, 11 i 12, care a în lărat și a luat locul „necurmatei” poate fi definită ca **caracterul de înălțare de sine a creștinismului cu numele pentru care papalitatea a devenit cauza principală.**

Esena „necurmatei” este taina nedreptății care caută să devină la fel ca Dumnezeu (Is. 14:12-14; 2 Tes. 2:3-7). Punctul comun dintre „necurmat” și „urâciunea pustiirii” este „taina nedreptății”. Această însușire de caracter a fost ridicată de la Roma p gâanism de către Roma papală având ca rezultat că sistemul religios fals (p gâanismul) a fost înlocuit sau schimbat (luat sau în lărat) prin cretinismul cu numele, un nou sistem de religie fals care Îl proclamă pe Hristos, distrus, în contrast cu hristosul creat de arianism. Acest proces a început în 508 d.Hr. când puterile ariane sub domnia lui Teodoric au fost cuate pace cu Clovis și rezistența puterilor ariane a început să ajungă la sfârșit.^[44]

Concluzia enunțată mai sus că „necurmata” este reprezentată de principiul în lăra de sine manifestat în caracterul p gâanismului și inerent omenirii, și concluzia cu privire la „urâciunea pustiirii” va fi confirmată, în timp ce explicația lui Daniel 8 continuă.

5.2.2.4 Tamid și Păgânism în Vechiul Testament

Expresia *tamid* apare de 103 ori în Vechiul Testament și este folosit în mod obișnuit fie ca adverb sau adjectiv însemnând „continuu (vechit)” în modul respectiv. Numai în Dan. 8:11, 12, 13; 11:31 și 12:11 cuvântul *tamid* apare ca un substantiv izolat fie ca denumire adjectivală, *hattamid*, însemnând „continuare”. Dintre cele 103 apariții în Vechiul Testament *tamid* este folosit de 30 de ori în legătură cu câteva tipuri diferite de activitate ale preoților în sanctuar (Dan. 25:30; 27:20; 29:38; 30:8; etc.). Shea^[45] la fel ca și Rodriguez^[46] și Hasel^[47] sunt de acord că *hattamid* din Daniel se referă la cultul ebraic al serviciului din sanctuar. Această exegeză confirmă că „necurmata” este un termen cultic ebraic într-o secțiune următoare, însă doar într-un sens cultic fals în cartea lui Daniel. În consecință, *hattamid* ar trebui înțeles în sensul lui cel mai larg incluzând și folosirea lui în context păgân.

Legătura lui „*hattamid*” cu „*gadal*” (a deveni mare, a se mărita) și *rum* (a ridica) în Dan. 8:11 și are paralela cea mai apropiată în Ps. 74:23, „Nu uita să strigi către potrivnicilor Tăi, zarva care crește necurmat (*tamid*) a celor ce se ridică împotriva Ta!” Cuvântul ebraic pentru ridicare este *alah* care are sensul de bază „ridicat”, „elevat”, „înălțat” sau „jertfă” care este aproape identic cu sensul de bază al lui *rum* și similar cu *gadal* în Dan. 8:11. Activitatea continuă (*tamid*) al potrivnicilor Domnului (păgânism) este să se înalțe și să se ridice pe ei înșiși împotriva Lui în Ps. 74:23. Paralela cu Dan. 8:11 este foarte apropiată.

O altă folosire a lui *tamid* într-un context păgân este în Is. 52:4-5 în care opresiunea lui Israel din trecut de către Egipt și Asiria și captivitatea viitoare al lui Israel este evident și Domnul spune: „Asupritorii lui strigă de bucurie-zice Domnul- și cântă zădărnice de mare (continuu) este batjocorit Numele Meu (*tamid*). Din nou aici este o legătură implicită a lui *tamid* cu ridicarea/înălțarea împotriva Lui Dumnezeu (blasfemie) similar cu Dan. 8:11 și Ps. 74:23. În Obadia 15-16 există o aluzie clară la „continuu (necurmata)” ridicare împotriva Lui Dumnezeu al lui Edom și alte națiuni păgâne pe muntele sfânt al Lui Dumnezeu. Continua (*tamid*) răutate a Asiriei în opoziție cu Dumnezeu și răzvrătirea împotriva Lui este evidentă în Naum 3:18-19 (cf. 1:2).

Înălțarea de sine, comportamentul de celebrare a Babilonului în virtutea aptitudinilor lor de a cuceri lumea este descris în Habacuc 3:15. Naivitatea păgână atribuie puterea ei zeului ei (Habacuc 1:11) și închinarea într-un alt mântuitor cultic contrăcut (Habacuc 1:6) în timp ce aduce jertfe mrejei sale și tânguie în vodu lui său. În Habacuc 1:17 *tamid* este legat de închinarea cultic falsă în răzvrătirea de înălțarea de sine împotriva Lui Dumnezeu: „Pentru aceasta înălțarea ei va goli el într-una (*tamid*) mreaja, și va înjunghia fierul pe neamuri?”

În final aplicația cultic contrăcută a lui *tamid* de către Israelul răzvrătit, ridicându-se împotriva Lui Dumnezeu se poate vedea în Is. 65:2-3 în care „un popor care nu conține te (*tamid*) și Mă mânie în fața mea, aducând jertfe în grădini, și arzând tânguie pe câmpurile de acoperi”. Necurmata (*tamid*) înălțarea de sine împotriva Lui Dumnezeu, asociată cu naivitatea păgână a fost ridicată și asimilată de către poporul lui Israel. Paralela la Dan. 8:11 din nou evidentă în care Roma păgână s-a mărit/înălțat pe sine chiar împotriva Lui Dumnezeu, și de la el *hattamid* (înălțarea de sine continuă/necurmat) este ridicată de către Roma papală. Dovada biblică descoperă clar aplicația cultic contrăcută termenului ebraic „*tamid*” cu conotația de comportament de înălțarea de sine împotriva Lui Dumnezeu. Bazat pe discuția anterioară, se sugerează că substantivul *hattamid* nu reprezintă nici funcția cerească continuă a Lui Hristos nici naivitatea sau puterea Romei păgâne, ci reprezintă caracterul necurmat al păgânismului inerent în omenii căzuți și care s-a manifestat printr-un sistem religios fals în fiecare națiune păgână de-a lungul istoriei. Daniel atribuie explicit acest comportament *tamid-gadal* Medo-Persiei, Greciei, și Romei păgâne de la care a fost „ridicat” (*rum*) de către Roma papală.

5.2.3 Locul Sanctuarului său

Textul ebraic folosește două cuvinte pentru sanctuar: *miqdash* și *qodesh*. Ambele cuvinte sunt folosite în Dan. 8:9-14. *Miqdash* este cuvântul ales în v. 11: „și i-a surpat locul locului său

celui sfânt”. *Qodesh* este cuvântul folosit în v. 13 și 14: „În cât vreme se va împlini vedenia ... Până când va fi c lcat în picioare sfântul Loca și o tirea?”

„Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Loca va fi curățit!” Se sugerează că Daniel a folosit două cuvinte distincte pentru sanctuar nu pentru o accentuare recapitulativă precum este sugerat de către Hasel^[48] ci pentru a accentua contrastul puternic dintre cele două sanctuare diferite.

5.2.3.1 *Miqdash*

Cu privire la folosirea lui *miqdash*, Rodriguez indică corect că din cele 74 de apariții în Vechiul Testament de cele mai multe ori denotă un sanctuar pe munte (Ex. 25:8; Lev. 26:2, etc.).^[49] Ambii Rodriguez^[50] și Hasel^[51] sugerează că *miqdash* în câteva ocazii se referă la sanctuarul din cer. Ps. 68:35 este citat ca primul exemplu. Deși contextul imediat din v. 33 și 34 pare că implică o legătură cerească cu *miqdash* în v. 35, contextul general al Psalm 68 sugerează mult mai convingător o legătură pe munte.

Cuvintele specifice pentru „locul Său cel sfânt”, „sanctuar” (pe munte) și „templu” apar în v. 17, 24 și respectiv 29, și în fiecare caz legătura este cu așezământul pe munte al Muntelui Sinai sau Ierusalim. Mesajul psalmistului este că împărății vor aduce daruri Lui Yahwe pentru templul Său din Ierusalim (v. 29) pentru că au văzut intrarea Lui Dumnezeu în sanctuar (v. 24). De aceea, cântă și Lui Dumnezeu, împărățiile pe mântului, și lăudați pe Domnul! (v. 32) deoarece „Ce înfricoșător ești, Dumnezeule, din locul Tău cel sfânt (*miqdash*)! Dumnezeul lui Israel dă poporului Său tărie și mare putere (v. 35). Textul de încheiere este o referire la ieșirea Lui Dumnezeu din tabernacolul pe munte pentru a-și călători poporul zi (noapte) și să ducă războaiele lor. Se face o aluzie explicită la puterea grozavă a Lui Dumnezeu din sanctuarul Lui din timpul experienței din pustie în Ps. 68:7-8 în care Dumnezeu a ieșit înaintea poporului Său și a mers prin pustie și pe mântul s-a cutremurat.

Al doilea exemplu este Ps. 96:6. Contextul din v. 6-8 descoperă că poporul aduce daruri întru închinările Lui. În v. 6 „slava și podoaba sunt în locul Lui cel sfânt” (*miqdash*). Contextul înconjurător sugerează clar că sanctuarul din v. 6 este pe munte.

În Ps. 78:69, contextul anterior face aluzie la apostazia Israelului din locurile înalte (v. 58). Domnul pe care se ține tabernacolul din ilon, cortul pe care l-a așezat între ei (v. 60). Ca urmare a respingerii temporare a poporului Său (versetele 61-64) Domnul îl alege pe Iuda, Muntele Sion și îi construiește sanctuarul (*miqdash*) și îl alege pe David (v. 69-70). Așezământul Sanctuarului pe munte este clar în Ps. 78:69.

În final ultimul exemplu citat este Ier.17:12, „Scaun de domnie plin de slavă, în lătat de la început, locul sfântului nostru Loca”. Ambii, Ieremia și Yahwe vorbesc alternativ, în Ier. 16 și 17. Yahwe vorbește în Ier. 16:1-18 și Ieremia răspunde în v. 19-20; Yahwe continuă cu avertizările și mustrările Sale de la 16:20 până la 17:11; Ieremia răspunde în v. 12 și 13a care este urmat de răspunsul Lui Yahwe în v. 13b. În final, Ieremia se roagă în 17:14-18. Având acestea în vedere, cuvintele lui Ieremia din 17:12 devin imediat evidente că „locul sfântului loca” se referă la sanctuarul pe munte din Ierusalim. Pronumele plural „al nostru” bazat pe contextul pasajului exclude sanctuarul ceresc al Lui Yahwe, deoarece Yahwe vorbește la singular de-a lungul pasajului („Eu, Domnul/Yahwe”; Ier.17:10).^[52]

Se sugerează că toate cele 74 de apariții ale lui *miqdash*, cu un înalt grad de probabilitate, se poate referi exclusiv la sanctuarul pe munte, structură sau loc dedicat. Într-un caz o parte din daruri/jertfa ridicată asociată cu sistemul sanctuarului pe munte descris prin *miqdash* (partea sfinită) în Num. 18:29. Independent de *miqdash* se referă exclusiv la un sanctuar pe munte, problema transcendentă este că *miqdash* deseori desemnează un sanctuar pe munte pe câmp, nesfânt, așa cum va fi demonstrat în discuția următoare. Pe de altă parte, *qodesh*, când indică un sanctuar, întotdeauna înseamnă un sanctuar sfânt, fie pe munte fie ceresc.

Dovada biblică sugerează, cu o marjă de probabilitate rezonabilă, că *miqdash* se poate referi totdeauna la o construcție pe munte oricare asociată cu sanctuarul Lui Yahwe sau o

structur în l at /p gân .^[53] *Miqdash* este locul dedicat lui satana în Is. 16:12 i Eze. 28:18 i este folosit derogativ în Eze. 21:2 i Lev. 26:31. *Miqdash* de asemenea înseamnă „loc dedicat” necesitând desemnare contextual sau adjectival . *Qodesh* este folosit de 469 ori în Vechiul Testament i se refer exclusiv la sfin enia asociat cu ambele sanctuare din cer i de pe p mânt i de asemenea sfin enia asociat cu Dumnezeu, cu levi ii, preo ii i poporul Lui Dumnezeu.^[54] *Qodesh*, tradus ca sanctuar în Dan. 8:13-14, întotdeauna poart conota ia de sfin enie i se refer exclusiv la sanctuarul adev rat Lui Dumnezeu (fie p mântesc fie ceresc, de obicei f r desemnare adjectival . Calit ile distinctive ale lui *miqdash* i *qodesh* sunt rezumate în graficul de mai jos:

DISTINC IA MIQDASH/QODESH - Sanctuar			
<i>Miqdash</i>		<i>QODESH</i>	
Întotdeauna p mântesc		Întotdeauna sfânt	
SFÂNT	p gân	CERESC	P mântesc

Dovada sus ine argumentul c *miqdash* în Dan. 8:11 se refer la sanctuarul fals localizat în Roma p gân care practic în l area de sine continu împotriva Lui Dumnezeu.

5.2.3.2 Makon

Amândoi, Shea^[55] i Hasel^[56] prezint argumente exhaustive c *makon*, care în mod normal este tradus prin „loc”, „habitat/teritoriu” sau „cas ” ar trebui tradus ca „temelie/baz ”. Argumentul este bazat pe concluzia c *tamid* reprezint slujba de mare preot al Lui Hristos care a fost luat de c tre Roma papal care la rândul ei a d râmât „temelia” sau sanctuarul Lui Hristos. Se afirm c „temelia” tronului Lui Dumnezeu care este dreptate i judecat în Ps. 89:14 este echivalent cu „temelia” sanctuarului S u în Dan. 8:11 pentru a justifica traducerea lui *makon* ca temelie în ambele cazuri.

În plus fa de dovada care arat c *miqdash*, sanctuarul din Dan. 8:11, reprezint o cl dire p mântesc a Romei p gâne; dovada va fi prezentat ca ceea ce contravine echivalen ei unu la unu „temelia scaunului T u de domnie” în Ps. 89:14 cu „locul loca ului s u celui sfânt” din Dan. 8:11.

Dintre cele 17 apari ii ale lui *makon* în NT o defini ie clar este conturat inerent în 2 Cron. 6:2 unde „eu am zidit o cas care- i va fi locuin a, un loc (*makon*) unde vei locui în veci”. *Makon* este asociat cu o cas sau o cl dire. O defini ie similar se g se te în Ex. 15:17 unde „... în locul (*makon*), pe care i l-ai preg tit ca loca , Doamne, la Templul, pe care mânile Tale l-au întemeiat, Doamne!” *Makon* este asociat din nou cu o cl dire i de asemenea cu un sanctuar.

Se sugereaz c *makon* manifest consecvent conota ii de habitat sau cl dire în toate cele 17 apari ii ale sale. În doar trei cazuri, Ps. 89:14; 97:2 i 104:5 ar putea fi tradus în mod logic *makon* ca „temelie”. În Ps. 89:14 i 97:2 dreptatea i judecata sunt temelia tronului S u care este echivalent cu a spune tronul Lui Dumnezeu locuie te în dreptate i judecat .

Unde este prezent Dumnezeu exist dreptate i judecat , de vreme ce El, Sursa drept ii i judec ii, este a ezat pe tronul S u.

În Ps. 104:5 Dumnezeu în mod literal a „a ezat p mântul pe temeliile lui, i niciodat nu se va cl tina”. În mod echivalent, „Dumnezeu a întemeiat p mântul pe locurile lui ...” *Makon* este la plural în acest caz, i aceasta sugereaz c Dumnezeu a întemeiat p mântul pe cele dou locuri primare: 1) o ax intern de rota ie i 2) axa lui de rota ie în jurul soarelui. Cele dou axe ale p mântului reprezint locurile lui permanente de locuit sau teritoriile pe care Dumnezeu le-a creat.

De i *maqom* din r d cina *qum* (însemnând a se ridica) este de asemenea tradus ca „loc” în peste 400 de referin e/apari ii, are sensul de conota ie de „suprafa general de loca ie”. Pe de alt parte, *makon* din r d cina *kun* (similar cu *qum* însemnând: a sta ferm/neclintit) are conota ia

de teritoriu sau clădire este folosit în primul rând în contextul cultic sau cultic fals ca în Dan. 8:11. Sensul cognitiv al lui *makon* și *maqom* poate fi dedus printr-o examinare atentă a dovezii lexicale^[57] aplicată lor în VT.^[58]

În privința evidenței, se sugerează că Daniel a folosit *miqdash* pentru a desemna sanctuarul pe lângă pământ dedicat în Dan. 8:11 în contrast puternic cu sanctuarul sfânt al Lui Dumnezeu în 8:13 și 14.

Makon identifică în mod specific teritoriul sanctuarului sau care era orașul Roma. Astfel, simultan „necurmata” în lăraș de sine a Romei pe lângă a fost ridicat de Roma papală, teritoriul sanctuarului Romei pe lângă a fost doborât de către Constantin și transferat la Constantinopol în 330 d.Hr. Sanctuarul original al Romei pe lângă din Roma a rămas și a fost ocupat permanent de către Roma papală. Acesta este o poziție istoricistă al lui U. Smith și a majorității pionierilor Bisericii A.Z.^[59]

5.3 Versetul 12 și „Urâciunea”

Relația dintre corn, necurmata, o țire și cu respectul față de pe cat va fi examinat în această secțiune.

5.3.1 Necurmata, Oștirea și Cornul

S-a demonstrat deja paralelismul tematic al genurilor din v. 9-12 redat în forma A:B::A':B' care reprezintă identificarea Romei pe lângă (versetele 9 și 11) Roma papală (versetele 10 și 12). Focalizarea asupra acțiunii subiective din v. 12 rezidă prin faza feminină a cornului cel mic. Așa cum a arătat Shea corect, verbul „a fost dat” este la persoana a treia, singular, formă feminină, și din cauza aceasta subiectul trebuie să fie feminin.^[60] Ea nu poate fi „o țire” (masculin) și se face acordul de gen cu verbul. Astfel, structura propoziției indică faptul că faza feminină a cornului și s-a dat o țire: „și (feminin) s-a dat o țire împotriva necurmatei prin urâciune”. Shea începe să argumenteze convingător în acord cu Hasel^[61] că o țire din v. 12 nu ar trebui legată de „o țire cerurilor” din v. 10 ceea ce alți cercetători, în contrast, au fost ispitiți să-o facă.^[62]

Premisa că „necurmata” reprezintă slujba de mare preot al Lui Hristos conduce natural la concluzia că o țire din v. 12 trebuie să fie o armată spirituală sau o preoție clericală în opoziție cu preoția Lui Hristos acționând în sau cu pe cat (*bepasha*). Aceasta este o poziție a ambilor Shea^[63] și Hasel.^[64] Un punct de vedere alternativ prezentat de Hasel este că prepoziția „*be*” în „*bepasha*” exprimă cauza (pe catului). Cu această în alegere Hasel concluzionează că „urâciunea care este cauzată poate fi determinarea oamenilor să aibă încredere în serviciul slujirii continuu fals al cornului”^[65] Totuși, dacă prepoziția, de fapt, exprimă cauza, cea mai naturală interpretare ar fi că „actul de dăruire” cauzează pe cat sau a fost făcut din răzvrățire împotriva Lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Hasel necesită pentru exegeza să introducă în text cuvinte și sensuri care nu se află acolo („și s-a dat o țire împotriva necurmatei cauzând pe catul sfinților”).

Mai mult, se va demonstra într-o secțiune ulterioară despre terminologia cultică din Daniel 8 că contextul v. 1-14 este un cadru cultic fals, nu unul original. Însă, pe catul din 8:12 transpare într-un cadru fals: cornul a fost dat (feminin; Roma papală); o țire (armată pe lângă); prin pe cat (răzvrățire nepocită a forțelor pe lângă/papale).

Toate argumentele exegetice stau sau cad în funcție de interpretarea „necurmatei” care în schimb depinde de identificarea corectă a antecedentului „de la el” (*mimmennu*), punctul pivot al profeției din v. 11. Prealabil s-a demonstrat că dovada lingvistică și contextuală favorizează puternic identificarea lui „cel care se înalță pe sine” din v. 11 cu antecedentul *mimmennu*.

Prin în alegerea corectă a necurmatei (*hattamid*) reprezentând caracterul de în lăraș de sine a tuturor națiunilor pe lângă incluzând Roma care a fost ridicat de către Roma papală, devine clar că există o competiție sau luptă nu numai între corn și Domnul oștirilor, dar și între cele două faze ale Romei. De exemplu, nu numai necurmata a fost ridicat de către Roma papală de la Roma pe lângă, însă locul sanctuarului a fost doborât de către Roma papală în v. 11. Lupta continuă cu o bătălie intensă în v. 12 unde o armată este dată Romei papale împotriva „necurmatului”

comportament de în lare de sine manifestat de for ele p gâne împotriva Lui Dumnezeu. Acest b t lie s-a maturizat în perioada 496-508 d.Hr. când primul dintre cele zece coarne, francii condu i de Clovis dup convertirea lui, a devenit „Fiul cel mai mare al Bisericii” i a folosit sabia pentru a extinde puterea papalit ii. Aceasta a culminat în 508 d.Hr. cu supunerea garnizoanei romane din vest, Britanilor, Burgunzilor i Vizigo ilor.^[66] Vizigo ii ariani reprezentau simbolul comportamentului în lare de sine împotriva Lui Dumnezeu în viziunea bisericii romane. Este sus inut c oastea a fost o armat istoric , condus de Clovis, rezultând din colaborarea i uniunea bisericii (Roma papal) i statul (Clovis i francii). Aceast „oaste” sau uniune nesfânt reprezenta o armat fals /contraf cut în contrast cu adev rata oaste a cerului (v. 10 i 13), sfin ii celui Prea Înalt.

5.3.2 Urâciunea

„Urâciunea” nu reprezint o r zvr tire nedreapt împotriva Lui Dumnezeu condus de c tre corn i oastea lui de preo ie p mânteasc cum sugereaz Shea.^[67] D ruirea oastei cornului se va face „cu”, „în”, „prin” i „împreun cu” p cat (*be-pasha`*). Shea face cunoscut c „sensul exact al prepozi iei (*be*) este dificil de în eles”.^[68] Hasel încearc s minimizeze dificultatea cu prepozi ia transformând o fraz simpl prepozi ional în participiu cauzativ, „a cauza p cat” i aplicându-l preo iei papale care determin adep ii lor s comit urâciune/p cat. Hasel admite de asemenea c prima prepozi ie a v. 12 este „probabil cea mai dificil din v. 9-14 pentru în elegerea sensului ei”, astfel interpretarea frazei este „obscur”.^[69] Aceast obscuritate este, în parte, un rezultat direct al încerc rii de a identifica „necurmatai” cu slujba preo easc cereasc a Lui Hristos.

Se sugereaz c „sensul” frazei prepozi ionale, *be-pasha`* (prin p cat) nu este nici „dificil de în eles” în contextul pasajului, nici sensul „obscur”. P catul este reprezentat prin demonstra ia exterior a zelului religios împotriva închin rii p gâne de c tre o putere religioas de origine p gân . Acest comportament de m rire de sine a bisericii cre tine apostate atrage mul imi. Mai specific, p catul este reprezentat prin „a da curs” oastei sau armatei francilor conduse de Clovis pentru a sus ine Roma papal . Astfel, „urâciunea” este manifestat în uniunea bisericii cu statul revendicând ac iunea în interesul Lui Dumnezeu i a face voia Lui.

Aceast urâciune, sau r zvr tire nepoc it împotriva Lui Dumnezeu, r mâne nem rturisit i nu necesit cur area sanctuarului în condi iile p catului m rturisit. Cu toate c , acest p cat are ca rezultat c lcarea în picioare a sanctuarului (*godesh*) în v. 13 datorit exploata rii preo iei false a cornului. C lcarea în picioare a sanctuarului de c tre corn (Roma papal) necesit ca sanctuarul „s fie cur it” (*nisdaq*) în v.14. Conceptul "c lcarea în picioare-*nisdaq*" va fi examinat în Sec iunea 8.0 „Revizuirea sanctuarului”.

Urâciunea din v. 12 rezultând din unirea bisericii cu statul este aceea i urâciune care se va repeta la sfâr itul timpului prin aplicarea/for area semnului fiarei. Din cauza aceasta sensul i în elesul primei fraze din v. 12 devine foarte clar. „I s-a dat (Romei papale) o oaste (sus inut de Clovis i franci) împotriva necurmatai (activitatea de în lare de sine a for elor p gâne i ariene) prin p cat (unirea bisericii cu statul pretextând ac ionarea în interesul Lui Dumnezeu).”

5.3.3 Adevărul aruncat la pământ

Pe baza folosirii cuvântului „adev r” (*emet*) în Dan. 8:26; 9:13; 10:1, 21 i 11:2, adev rul poate fi în eles ca referire la revela ia Lui Dumnezeu în sensul lui comprehensiv, incluzând atât „legea lui Moise i revela ia profetico-apocaliptic con inut în cartea lui Daniel. Aprecierea lui Hasel cu privire la aceasta este corect .^[70] Adev rul se refer în adev rul divin al revela iei fa de care cornul (faza papal) se opune i îl arunc la p mânt. „Acest adev r revelator con ine instruc iuni despre închinare, salvare i subiecte înrudite incluzând planul Lui Dumnezeu de a instaura împ r ia Lui de har i glorie” în contextul cur irii sanctuarului de la sfâr itul timpului.^[71]

6.0 TERMINOLOGIA CULTICĂ DIN DANIEL 8:9-14

Exist un număr de expresii în Dan. 8:9-14 care sunt direct înrudite de cultul ebraic sau sistemul de închinare de la sanctuar. Shea^[72] și Rodriguez^[73] sugerează corect că termenii cum ar fi berbece, ap, sanctuar (*miqdash*), necurmata (*tamid*), ridicarea (*rum*), oaste (*saba'*) în Dan. 8:12, loc (*makon*) și corn (*qeren*) posed semnificații de sanctuar sau semnificații cultice inerente. Întrucât Rodriguez argumentează că mulți din acești termeni cum ar fi *rum*, *miqdash*, *tamid*, și *makon* legați direct de realitatea sanctuarului ceresc, sugerează că toți acești termeni descriși deocamdat dezvăluie semnificații cultice false în Daniel 8.

Cheia care deschide folosirea de către Daniel a terminologiei cultice este identificarea simbolului cultic *ram* ca puterea păgână a Medo-Persiei și simbolul cultic al apului ca puterea păgână a Greciei. De la aceste indicii inițiale, reiese aparent că Daniel intenționează ca multe din simbolurile și termenii lui cultici să reprezinte aplicațiile cultice false. Următorul grafic pune în contrast aplicațiile adevărate și false ale acestor termeni în Vechiul Testament cu Daniel 8. Prin compararea simbolurilor cultice și aplicațiile lor false devine evident că accentul primar din Dan. 8:9-14 se referă la activitatea cornului cel mic în cadrul cultic fals. Sistemul de închinare fals este „încorporat” până la urmă în Roma papală prin ridicarea necurmatului (*tamid*) comportament de în lare de sine (*gadal*) inerent printre națiunile păgâne. Sistemul fals de închinare include ocuparea habitatului (orașul Roma) sanctuarului Romei păgâne și rezultând în aruncarea adevărului la pământ și clădirea în picioare a sanctuarului și a slujbei de mare preot al Lui Hristos. Acest sistem fals se manifestă în sine prin instaurarea „mess-ei zilnice” și interpunerea preoților între Dumnezeu și poporul Său. Un sistem fals de închinare echivalent cu închinarea la Baal din Vechiul Testament este întemeiat în opoziție cu închinarea la Dumnezeu.

CONTRASTUL LIMBAJULUI CULTIC		
Aplicație cultică în Vechiul Testament	Simbol / cuvânt cultic	„Termen Fals” Aplicație cultică în Daniel 8
Jertfa pentru păcat (Lev. 5:15)	BERBECE	Medo-Persia (Dan. 8:20)
Jertfa pentru păcat (Lev. 5:15)	ȚAP	Grecia (Dan. 8:21)
Foc continuu/veșnic (Lev. 6:13)	TAMID	Înălțare Necurmata (Dan. 8:11-13)
Continuu Tămâie (Ex. 30:8)		
Ridicarea grăsimii (Lev. 4:8,10,19)	RUM	Tamid ridicat (Dan. 8:11)
Sanctuarul pământesc al Lui Dumnezeu (Ex. 25:8)	MIQDASH	Sanctuarul păgân (Dan. 8:11)
Locuința Lui Dumnezeu (Ex. 15:17)	MAKON	Habitat păgân: Roma (Dan. 8:11)
Lucrarea leviților (Num. 4:3)	SABA' (oaste/armată)	Forțele păgâne (Dan. 8:12)
Armata Lui Dumnezeu (Ex. 12:41)		
Oștirea cerurilor (Dan. 8:11 / Deut. 4:19)		
Cornul altarului (Ex. 27:2 / Lev. 4:7)	Corn	Națiuni păgâne (Dan. 8:3,5,9)
Dimineața-Seara, Ciclul de închinare adevărat (Lev. 24:1-4)	'EREB - BOQER	Ciclul de închinare fals (Dan. 8:13-14)

7.0 LIMBAJUL CULTIC ÎN LEVITIC ȘI FALSUL PARALELISM ÎN DANIEL 8

Întrebarea pivot, de care depinde identificarea „necurmatai” (*hattamid*), este legat direct de antecedentul *mimmennu* (de la el) în Dan. 8:11: „S-a înălțat până la cetera o tiri, i-a (de la el) smuls necurmata ...” Este *necurmata* ridicat smuls de la: 1) Domnul o tirilor sau 2) de la cel care se înalță pe sine? „De la el” se referă la Domnul o tirilor sau la cel care se înalță pe sine? Au fost prezentate destule dovezi exegetice care sugerează puternic că antecedentul lui *mimmennu* este „cel care se înalță pe sine” sau Roma în fața ei pământ. Însă, suportul covârșitor derivat din folosirea limbajului și simbolurile cultice de către Daniel luate din serviciul „tipic” de sanctuar înregistrat/notat în Levitic și Numeri. Este evident instantaneu, cum s-a demonstrat mai înainte, că berbecele, apul și cornul din Daniel 8 sunt toate simboluri cultice false care sugerează puternic folosirea în continuare a simbolurilor și limbajului cultice în acest capitol al lui Daniel. O frază specifică din Dan. 8:11 are semnificații neobișnuite: „(de la el) și s-a smuls necurmata”. Această frază este alcătuită din trei cuvinte ebraice care erau folosite în mod repetat în sistemul de închinare din Levitic și Numeri. Cele trei rădăcini/cuvinte de bază includ *min* sau *mimmennu* (de la sau de la el), *rum* (a smulge/a ridica) *hattamid* (necurmata). Mai specific, fraza „el va fi smuls (*rum*: rădăcină /bază) de la el (*mimmennu*)” este utilizat în total de cinci ori în Levitic: de patru ori în vocea activ (2:9; 4:8; 4:19; 6:15) și o dată în vocea pasiv în 4:10 (este ridicat /smuls de la boul de sacrificiu). În trei referințe preotul cultic smulge de la animalul de sacrificiu (berbece, ap, taur, miel) grăsimea care apoi este arsă ca tămâie. De exemplu, în Lev 4:19, „Toată grăsimea vi elului **s-o ia** (*rum*) (*mimmennu*) și s-o ard pe altar”. În alte două referințe (Lev 2:9 și 6:15) preotul cultic ridică de la darul de mâncare cultic o parte din fină (un dar de aducere aminte) care este apoi arsă pe altar. De exemplu în Lev 6:15, „Preotul **s-o ia** un pumn din floarea finii și din untdelemn, cu toată tămâia adugată la darul de mâncare, și s-o ard pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut Domnului. În toate cele cinci cazuri această frază cultică lingvistică, folosind *mimmennu* și *rum*, partea luat din jertfa cultică este folosită întotdeauna pentru a fi arsă (*qamar*) ca un miros plăcut lui Yahweh^[74].

Lev. 4:8	Lev. 4:10	Lev. 4:19	Lev. 2:9	Lev. 6:15	Dan. 8:11
Paralele de limbaj cultic în Levitic și Daniel					
<i>rum</i>	<i>Rum</i>	<i>Rum</i>	<i>rum</i>	<i>rum</i>	<i>rum</i>
<i>mimmennu</i>	<i>Min</i>	<i>Mimmennu</i>	<i>min</i>	<i>mimmennu</i>	<i>mimmennu</i>
<i>heleb</i>	<i>Heleb</i>	<i>Heleb</i>	<i>'azkarah</i>	<i>solet</i>	<i>hattamid</i>
Paralele de activități cultice în Levitic și Daniel					
Marele preot ridică	Marele preot ridică	Marele preot ridică	Marele preot ridică	Marele preot ridică	Marele preot ridică
de la animalul de jertfă cultic	de la bou	de la animalul de jertfă cultic	de la darul de mâncare	de la darul de mâncare	de la animalul de jertfă cultic
grăsimea	grăsimea	grăsimea	jertfa de aducere aminte	Făina	„Necurmata”

Limbajul și activitatea cultică în cele cinci pasaje din Levitic sunt în contrast cu limbajul din Dan. 8:11 cum reiese și din următoarele două tabele.

Surprinzător toarele paralele de limbă și activitate ale Leviticului cu Daniel 8:11 sunt evidente. Preotul veritabil este înlocuit cu preotul fals (Roma papală), sacrificiul animal cultic adevărat este înlocuit cu sacrificiul animal fals (Roma pământ) și veritabila parte a darului (grăsime sau fină) este înlocuită cu falsul *hattamid* (*necurmata*).

Întrebarea pivot, „care este antecedentul lui *mimmennu*?” sau alternativ, „este necurmata smuls de la Domnul cerurilor sau de la cel care se înalță pe sine?” își găsește răspunsul univoc prin paralela limbajului cultic cu Leviticul. Așa cum „gr simea” este luat de la jertfa animalului cultic tot așa a *hattamid* trebuie luat de la jertfa animal fals. (Natura lui *hattamid* va fi clarificată în secțiunea următoare). Termenul, *Domnul cerurilor*, nu transmite nici cea mai vagă aluzie de semnificație cultică. Deși *sar* (prin conducător, comandant) nu posedă inerent nici o semnificație cultică sau sacrificială cultică, el poate fi folosit în conjuncție cu termeni cultici cum ar fi conducătorul sanctuarului (Is. 43:28) exact așa cum este folosit în conjuncție cu alte categorii cum ar fi conducătorul soldaților, conducătorul paharnicilor, conducătorul închisorii sau conducătorul cerurilor.^[75] Mai mult, *sar* nu posedă nici o urmă de semnificație cultică falsă în Daniel 8 care să fie revendicat de paralela cultică falsă din Levitic, respectiv Daniel. Nicăieri în limbajul cultic al serviciului din Exod, Levitic sau Numeri un conducător princiar nu joacă nici un rol cultic.

Pe de altă parte, „cel care se înalță pe sine însuși” sau cornul cel mic arată semnificații cultice clare. Într-adevăr, cornul cel mic provine din cele patru vânturi ale cerurilor către care cele patru coarne ale apului au crescut din cornul rupt al apului (Dan. 8:8-9). Prin implicarea cornului cel mic este asociat direct cu falsul simbol cultic al apului sau sacrificiul animal. Cornul cel mic astfel simbolizează o putere de animal cultic provenită indirect din puterea apului (animalului) cultic din cele patru vânturi ale cerului. Această nouă putere cultică de animal sau animal de sacrificiu, cornul cel mic, este analog și paralel cu animalul sacrificial cultic din Lev. 4:8, 10 și 19 de la care preotul ia gr simea. Prin urmare, antecedentul lui *mimmennu* („de la el”) din Dan. 8:11 este puterea/jertfa de animal cultic simbolizată prin cornul cel mic sau Roma în faza ei pământeană, și de la el „necurmata” a fost smuls.^[76]

Roma pământeană reprezintă sacrificiul cultic fals până cedează (este sacrificat) și este înlocuit de Roma papală. Această concluzie întărește punctul de vedere că balaurul care reprezintă Roma pământeană în Apoc 13:2 de fiarei (Roma papală) tronul, puterea și autoritatea lui mare.^[77]

Limbajul și activitatea cultică falsă din Dan. 8:11 care este paralelă cu activitatea cultică adevărată din Levitic aduce dovezi concluzive și decisive că *hattamid* este luat nu de la prințul oastei, ci de la puterea/jertfa animală cultică simbolizată de cornul cel mic sau Roma în faza ei pământeană. Limbajul cultic, paralela dintre levitic și Daniel 8 revendică faptul că „necurmata” a fost luat de la simbolul animalului cultic din Dan. 8:11. Limbajul cultic fals confirmă identificarea pământeană/papală prin distincția genului în secțiunea 5.0.

7.1 Identificarea lui *Hattamid*

Dintr-o examinare superficială a paralelei limbajului și activităților cultice din tabelul anterior, reiese că nu există fals-cultic în legătura cultică dintre gr simea care este luat de la jertfa cultică și necurmata (*hattamid*) care este luat de la sacrificiul cultic animal din Dan. 8:11. Următoarea discuție va stabili relația și legătura dintre gr simea luat și „necurmata” care este smuls. În timpul discuției trebuie recunoscut faptul că atunci când preotul lua gr simea de la jertfa la altarul de ardere de tot, ea era arsă și rezulta întotdeauna un miros plăcut pentru Yahwe. (eg. vezi Lev. 3:5, 16; 4:10; 4:31; 17:6; Num. 18:17).

7.1.1 Arderea de tot

Arderea de tot necurmată este descrisă prima dată în Ex. 29:38-46 și constă în doi miei, unul jertfit diminea și altul seara tot timpul cu darul de mâncare și darul de bătătură. Era un miros plăcut pentru Yahwe și era o aducere aminte că El se va întâlni cu copiii lui Israel, că tabernacolul va fi sfințit prin gloria Sa, că El va locui cu ei și că Yahwe i-a salvat din Egipt pentru a locui în mijlocul lor. Se poate observa că adjectivul, *tamid* (necurmat), descriind arderea de tot este legat cu mirosul plăcut (Ex. 29:41-42). Instrucțiunile ulterioare pentru arderea de tot necurmată sunt date în Lev. 6:8-13 unde gr simea jertfei de pace este arsă împreună cu însăși arderea de tot (6:12), ambele fiind de miros plăcut Lui Yahwe. Arderea simultană a gr simii jertfei de pace cu

Însă i arderea de tot ca miros plăcut Lui Yahwe este indicat direct de către Dumnezeu lui Moise în Lev. 3:3-5 și îndeplinit în Lev. 9:22-24 (vezi de asemenea Lev. 8:25-28). Este notat că descrierea detaliată a arderii de tot din Lev. 6:8-13 sugerează că arderea de tot începea seara. „Iată legea arderii de tot. Arderea de tot s-a răsărâ pe vatra altarului **toată noaptea până dimineața**, și în felul acesta focul s-a arde pe altar. (6:9). Dimineața cenușa era luată și focul era înut să ardă cu lemne noi în fiecare dimineață (6:12). În Ex. 29:39 și Num. 28:4, se declară simplu că un miel era jertfit dimineața și celălalt seara care nu implică în mod necesar o secvență început-sfârșit. Invers, descrierea secvenței seară-dimineață este o trăsătură proeminentă în Lev. 6:9-12. Importanța secvenței seară-dimineață va fi discutată în secțiunea 8.2, „Semnificația cultică a 2300 de seri și dimineți”. A treia descriere a arderii de tot necurmata apare în Num. 28:3-8 care este aproape identică cu Ex. 29:38-46.

Din nou arderea jertfei de ardere de tot necurmata (*tamid*) cu jertfa de mâncare are ca rezultat mirosul plăcut pentru Yahwe (Num. 28:6).

7.1.2 Darul de cereale (jertfa de mâncare)

Darul de cereale (*minchah*) reprezenta un dar pentru Dumnezeu care exprima subordonarea și dependența. La origine semnifică un dar pentru orice superior, „La Sinai *minchah* a devenit o numire oficială ca dar pentru Dumnezeu, un dar de omagiere, o recunoaștere a superiorității Celui pentru care era adus darul.” Astfel, omul își arată că este administratorul lucrurilor încredințate lui.^[78]

Jertfa de cereale poate fi atât jertfă/dar privat, voluntar al unor indivizi (vezi Lev. 2) sau dar de cereale necurmat, jertfă publică făcută înaintea Lui Yahwe (Lev. 6:14-23) în același mod ca arderea de tot poate fi privată sau publică (Lev. 6:8-13; Num. 28:3-8).

Pentru darul de cereale public (Lev. 6:14-23), preotul lua un pumn de floarea-fânii din darul de cereale cu ulei și tărâțe care era ars pe altar ca un miros plăcut Lui Yahwe. Darul privat, individual era oferit de preot într-o manieră similară și în același scop (Lev. 2:2, 9).

Legea darul de cereale (*minchah*) din Lev. 6:14-23 constă dintr-o zecime de efedrină ca darul de cereale necurmat (*tamid*) jumătate dimineața și jumătate seara ca miros plăcut pentru Yahwe. (Lev. 6:20-21).

În final arderea de tot era combinată cel mai frecvent cu darul de cereale ca miros plăcut Lui Yahwe.^[79] Cei doi miei de parte bărbătească ca *tamid* (necurmat) ardere de tot a fost totdeauna combinată cu efedrină ca dar zilnic de cereale ca miros plăcut Lui Yahwe (Num. 28:4-8; 29:6). Din nou legea lui *tamid* (necurmat) este observată.

7.1.3 Hattamid și legătura mirosului plăcut

Cuvântul ebraic (necurmat) nu apare niciodată în Vechiul Testament ca un substantiv izolat fără numire adjectivală, exceptând cele cinci apariții din Daniel (8:11, 12, 13; 11:31; 12:11). *Hattamid* apare de șaisprezece ori în Numeri și de două ori în Neemia însă întotdeauna cu numire adjectivală în trei configurații: arderea de tot necurmat (15 ori), darul de mâncare necurmat (2 ori) și pâinea continuă (o dată).^[80]

7.1.3.1 Hattamid arderea de tot

În simbolismul cultic de închinare din Numeri, *hattamid* este cel mai frecvent legat cu arderea de tot necurmat (14 din 16 apariții care apar toate în Num. 28 & 29). Așa cum s-a descris anterior, doi miei de parte bărbătească au fost jertfite ca *tamid* (necurmat) ardere de tot care era un miros plăcut Lui Yahwe (Num. 28:1-8). Cu toate că adjectivul *tamid* este folosit, contextul din Num. 28 și 29, unde *hattamid* este folosit special de 14 ori, face ca să se înțeleagă clar că aceasta reprezintă necurmata (*hattamid*) ardere de tot. În Num. 29:6 *hattamid* este legat direct cu mirosul plăcut a arderii de tot necurmata.

7.1.3.2 *Hattamid* Darul de cereale (jertfa de mâncare)

Darul de mâncare este legat direct cu *hattamid* numai în Num. 4:16; însă el este legat cu necurmata (*hattamid*) ardere de tot în unsprezece (11) referințe în Num. 28 și 29.^[81] În mod specific în Num. 29:6 necurmata (*hattamid*) ardere de tot este combinat cu darul de cereale/mâncare (*hattamid* darul de cereale este implicat) ambele fiind legate în jertfa mirosplăcut Lui Yahwe.

7.1.3.3 *Hattamid* Pâine

Hattamid este folosit doar o singură dată cu denumire adjectivală a pâinii (pâinea necurmată) sau prezența pâinii sau pâinea pusă înainte din Num 4:7. Deși prepararea pâinii tabernacolului, descrisă în Lev. 24:5-9, includea tărâie care era ardeată pe pâine pentru darul de amintire mistuit de foc pentru Yahwe. Pâinea era ardeată în fața Lui Yahwe continuu (*tamid*) în fiecare Sabat cu tărâie care era arsă ca jertfa pentru Yahwe. Arderea tărâii (implicând mirosplăcut) de fapt a fost din pâine un dar mistuit de foc înaintea Lui Yahwe (Lev. 24:7-9).

Discuția care va urma va stabili legătura lui *hattamid* cu mirosul plăcut în sistemul cultic de închinare din Levitic și Numeri. Legătura este stabilită prin excepție în toate cele 16 apariții ale lui *hattamid* fie ca ardere de tot (de 14 ori), fie darul de mâncare (o dată) fie ca darul continuu de pâine (o dată). Mai mult, folosirea lui *tamid* împreună cu arderea de tot necurmată din Num. 28:3, 6 și 23 și darul de mâncare din Lev. 6:20 de asemenea stabilește o legătură între *tamid* și mirosul plăcut al acestor jertfe. Mai mult, s-a stabilit că mirosul plăcut este de asemenea legat de grăsimea luată de la jertfa cultică animală care a fost întotdeauna ca miros plăcut Lui Yahwe pe altarul arderii de tot. O legătură similară a mirosului plăcut cu darul de mâncare a fost de asemenea stabilită. Așa cum se poate vedea că partea de aducere aminte (grăsime sau fin) luată de la jertfa cultică poate fi făcută egală cu *hattamid* care este de asemenea asociat cu jertfa cultică prin legătura mirosului plăcut ilustrată în diagrama de mai jos.

Sacrificiul cultic animal din Levitic are paralela lui falsă cu animalul cultic simbolizat prin corn în Daniel 8. De asemenea, grăsimea luată de la jertfa cultică din Levitic și arsă ca un miros plăcut are paralela contrară cu *hattamid* cultic luată de la puterea animalului cultic (cornul cel mic).

Miros Plăcut	
Grăsime	<i>Hattamid</i>
Sacrificiu cultic Jertfă pentru păcat Jertfă pentru tămăduire (pace, vindecare)	Ardere de tot Jertfă de mâncare Pâinea – Tărâia

S-a stabilit deja că *hattamid* cultic din Levitic și Numeri este întotdeauna legat de mirosul plăcut prin sacrificiul cultic mistuit de foc înaintea Lui Yahwe. Prin urmare, se pare că se poate trage concluzia cu certitudine că legătura dintre grăsimea luată de la sacrificiul cultic animal în Levitic cu *hattamid* luată de la puterea cultică animală (cornul) din Dan. 8:11 este mirosul plăcut. Astfel, falsul *hattamid* cultic din Dan. 8 este identificat ca miros plăcut fals. Mai mult decât atât, identificarea lui *hattamid* fals din Dan. 8:11 ca fiind echivalent cu mirosul plăcut fals confirmă că antecedentul *mimmennu* (de la el) din Dan. 8:11 nu este Domnul oțirii ci nu este nimeni altul decât cel care se înalță pe sine la Domnul oțirii.

7.2 Hattamid-ul fals și falsul miros plăcut

Când evreii auzeau cuvântul *hattamid*, îl asociau cu mirosul plăcut Lui Dumnezeu rezultat din spiritul sacrificiului de sine, consacrare totală și constant dependentă de sângele ispășitor al Lui Hristos, care este acceptat de Dumnezeu. Cuvintele „plăcut mirositor” exprimă în limbajul uman faptul că Lui Dumnezeu i-a plăcut jertfa și a acceptat pe cel care l-a dat.^[82]

Substantivul folosit în cadrul cultic din cartea Numeri, a fost asociat în principiu cu jertfa de tot care îi corespunde mirosul plăcut (14 și 16). Mirosul plăcut al jertfei de tot care a fost ordonat de la Sinai (Num. 28:6) a fost o aducere aminte că Yahwe a scos pe Israeliți din țara Egiptului ca să locuiască în mijlocul lor (Ex. 29:46). În măsura ce ei identificau rezultatele jertfei de tot în inimile și sufletele lor, ei răspundeau cu recunoștință a unei inimii umile și pocite.

Simbolismul cultic fals din Dan. 8 confirmă un *hattamid* cultic confuz în Dan. 8:11 care este legat de un miros plăcut confuz, ambele fiind derivate din limbajul cultic al cărții Levitic și Numeri. „Necurmata” (*hattamid*) fals este caracterizat prin miros respingător, nu un miros plăcut, rezultat din rebeliunea în lășărit de sine împotriva Lui Dumnezeu care în Biblie este numit „taina fărdelegii” (2Tes. 2:7). Caracteristicile adevărate și confuze aflate în contrast cu *hattamid*, sunt rezumate în următorul tabel.

Caracteristicile lui HATTAMID

Adevăratul - <i>Hattamid</i>		Falsul - <i>Hattamid</i>	
<i>Miros plăcut</i>	<ul style="list-style-type: none"> • jertfa de altar • jertfa de mâncare • arderea grăsimii ca tămâie 	<i>Miros respingător neplăcut, putoare</i>	<ul style="list-style-type: none"> • jertfa falsă • sacrificiu fals al jertfei de mâncare • închinarea în fața lui Baal ca tămâie (arderea grăsimii ca un miros neplăcut)
<i>Inimă pocăită și smerită</i>	• smerenie (Ex. 29:46)	<i>Înălțarea de sine</i>	• Dan. 8:11
<i>Jertfă pură, sinceră</i>	• fără cusur (Lev. 1:10,13)	<i>Jertfă cu cusur</i>	• Mal. 1:13-14
<i>Tămâie curată (miros plăcut)</i>	• miros de tămâie plăcut pur și continuu (Ex. 30:8)	<i>Tămâie falsă (miros plăcut fals)</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Isa. 65:3; Jer. 32:29 • închinarea în fața lui Baal
<i>Motivație:</i>	• „Agape” (dragoste) venind de la Mielul sacrificat	<i>Motivație:</i>	• speranța recompensei și înălțării

Rebeliunea împotriva Lui Dumnezeu s-a manifestat prin nesupunere și practicile false de închinare rezultate din refuzul Lui Yahwe de a mai trece cu vederea jertfele și de a mai simți „mirosul plăcut” al închinării false (Lev. 26:30-31). În timpul lui Isaia, Yahwe a avertizat poporul iudeu prin cuvintele: „Sunt sâmbul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimile viailor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și apilor ... Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârb de tămâie!” (Isa. 1:11,13; vezi Amos 5:21-22).

Yahwe detestă tentativa de a aduce jertfe plăcute mirositoare idolilor (închinarea în fața lui Baal) declarând că El va surpa altarele, va sfărâma idolii și va nimici cetățile și va pustii în lășărit imile (Eze. 6:4-6,13; Hos. 11:2). Închinarea la Baal deseori este asociată cu jertfa plăcută mirositoare^[83] peste care Yahwe a declarat sentință.^[84] În final, contrastul dintre închinarea adevărată a duhului pocit și falsa închinare cu sacrificii contrafcute și plăcut mirositoare sunt expuse în Isa. 66:2-3,

„Iată spre cine-Mi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu. Cine junghie un bou ca jertfă, nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un miel este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine, cine aduce un dar de mâncare, este ca cel ce ar vrsa sânge de porc, cine arde tînăie, este ca cel ce s-ar închina la idoli; totuși aceștia își aleg căile lor, și sufletul lor se ține pe cer în urâciunile lor”. Persistența necurmatei (*tamid*) în falsă închinare la Baal de cei ce aduc jertfe în grădini, și ard tînăie pe cărămizile de pe acoperi; și care totuși zic: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” este condamnat de Yahwe în Isa. 65:3-6 unde *tamid* este legat direct de mirosul plăcut fals.

Dovada scripturistică suportă concluzia că *hattamid* sau miros plăcut din Dan. 8:11 este asociat cu închinarea la Baal a paganismului și a Romei papale în care cel de pe urmă ridică *hattamid* în fața celeilalte.

7.3 Preoțime falsă

Limbajul cultic paralel din Lev. 2:9; 4:8, 10, 19; și 6:15 cu Dan. 8:11 descoperă faptul că preoțimea/ridicarea (*rum*) din sacrificiul cultic a jertfei (grăsimi sau mâncare) pentru a fi un miros plăcut înaintea Lui Yahwe. Limbajul cultic paralel din Dan. 8:11 descoperă că falsul *hattamid* sau miros plăcut a închinării lui Baal, este ridicat dintr-o jertfă falsă de animal/putere. Limbajul cultic în cele 5 texte din Levitic, identifică clar preotul care ridică (*rum*) grăsimea sau un pumn din darul de mâncare. Existența unui preot cultic fals în Dan. 8:11 prin ambele limbaje cultice paralele cu Levitic și astfel prin vocea pasivă a lui *rum* (*huraym*), care implică o voce duplicată activă a preotului. Totuși fraza, „de la el a fost ridicat jertfa”, implică trei semnificații cultice confuze: 1) a unui sacrificiu cultic (din partea lui); 2) a unui memoriu cultic a sacrificiului dat ca un miros plăcut (*hattamid*) și 3) un preot cultic care ridică *hattamid* (un subiect vocal activ a lui *rum*). Tabelul următor rezumă paralela cultică între Levitic și Dan. 8:11.

7.4 Paralele cultice

<u>Levitic</u>		<u>Daniel 8:11</u>
1. Preot		1. Preot fals
2. Sacrificiu		2. Sacrificiu (jertfă) fals
3. Grăsimi sau jertfă de aducere aminte		3. Hattamid
	Legătură = Miros Plăcut	
Adevărată închinare		Închinare falsă

Se poate spune că sacrificiul animal cultic este reprezentat prin cornul cel mic sau Roma în fața sa pagană care se înalță pe sine împotriva Prințului tirilor. Dovada istorică arată că cultul împăratesc a început cu primul Cezar, Octavian (Augustus; 31 î.e.n. – 14 e.n.), în Roma.^[85] Poziția lui Octavian a fost fortificată prin ridicarea tatălui său adoptiv Cezar, la hotărârea senatului, la un loc între zei. „Totuși, Octavian s-a numit fiul divinului Cezar, *imperator Caesar divi filius*”. Octavian a adăugat numelui său pe cel de „Augustus”, pentru a accentua unicul prestigiu a poziției sale. Până atunci numirea sa (însemnând „cel în laltă”; vezi Dan. 8.11, „în laltă de sine”) a fost doar o poreclă a zeilor.

El totuși a transmis impresia că puterea poziției a fost de o mare înălțime incomparabilă. „Funcția de mare preot de *pontifex maximus* a fost transferată lui Augustus printr-un referendum în anul 12 î.e.n., iar în anul 2 î.e.n. lista titlurilor onorifice a fost extinsă când Augustus a fost desemnat de către senat ca fiind *pater patriae*” (tatăl tuturor)^[86] Titlul de *pontifex maximus* a fost purtat de Cezarii romani incluzându-l pe împăratul Constantin, ca mare preot a religiei păgâne statale, în timp ce se declara în mod deschis creștin, și punea deoparte ziua soarelui (duminică) ca fiind ziua de închinare.^[87]

Din dovezile istorice și scripturistice, putem concluziona că necurmata (*hattamid*) care a fost ridicat de un preot fals (Roma papal) de la falsul cult animal/jertf (Roma p gâș) includea nu doar închinarea în l rii de sine false (miros pl cut fals), ci de asemenea includea slujba preo ească a Romei p gâșe.

Într-adevăr titlul p gâș de *pontifex maximus* a fost asumat formal de Roma papal din secolul XV mai departe de la înainta ul s u Roma p gâș care a mo tenit preo imea din toate celelalte societ i p gâșe. Cu toate acestea, a fost folosit de episcopi și papi, iar azi este atribuit doar pontifului Roman.^[88]

Cu toate că substantivul *hattamid* cu func ia de adjectiv nu a fost niciodată folosit ca fiind un modificador direct a slujbei preo e ti din Vechiul Testament, adjectivul *tamid* este folosit într-o asociere indirect cu slujba de mare preot a lui Aaron din Ex. 28:29-30 în aducerea continu a numelor fiilor lui Israel pe pieptar înaintea Lui Yahwe. În Ex. 28:39, marele preot în timpul slujbei purta încontinuu un fruntar din aur, pe care era inscrip ionat „Slav Lui Yahwe”. Mai multe asocieri a cuvântului *tamid* cu slujba preo ească i a levi ilor se g se te în 1 Cron. 16:37,40; 23:31; 2 Cron. 24:14. Totu i, se poate spune că *hattamid*-ul fals ridicat din fiara fals / sacrificiu sau Roma p gâș include nu numai un miros pl cut fals al închin rii în l rii de sine dar i al în l rii unei preo ii false ridicate de Roma papal din preo imea Romei p gâșe (*pontifex maximus*).

De când sacrificiul fiarei false simbolizat prin corn sau Roma p gâș proclam o preo ime a în l rii de sine (*pontifex maximus*) devine vizibil c „locul loca ului s u” (*miqdash*) din Dan. 8.11 este în realitate un fals *pontifex maximus* (Roma p gâș), având sanctuarul în Roma (re edin a). Re edin a (*makon*) a sanctuarului (Roma p gâș) a fost mutat de la Roma la Constantinopol în 330 e.n.

8.0 PREZENTAREA SFÂNTULUI LOCAȘ

Exegeza versetului din Daniel 8:13-14

În aceste versete aten ia lui Daniel este îndreptat spre conversa ia a dou f pturi Sfinte în împ r ia cerească. “Ei vorbesc despre viziune, în special despre atacurile cornului asupra Sfântului Loca ” (atât cea p mântesc cât i cea cerească) „, i poporul Lui Dumnezeu”^[89]. O scurt sinops exegetic va fi prezentat în versetul 13 care va fi urmat de explica ia viziunii în contextul limbajului cultural folosit în timpul viziunii. Prezentarea va concluda cu aranjamentul “tez -antitez ” a versetului 13 și 14 legat de c lcarea în picioare și de cur irea sau “punerea în ordine” (*sadaq*) a sfântului Loca .

8.1 Versetul 13: Desființarea Necurmatei (Necurmata și încălcare)

Elementul timp al viziunii (*chazon*) con ine întreaga viziune început în Dan. 8:1-3 cu perioada istoric a berbecului ce reprezint Medo-Persia (v.20) incluzând apul sau Grecia, puterea celor 4 coarne și progresul cornului mic (ambele faze). Viziunea se extinde c tre încheierea celor 2300 de ani din timpul sfâr itului (Dan. 8:17).

8.1.1 Necurmata

De i Hasel recunoa te durata timpului din viziune, el consider c fraza “pân când” accentuează nu durata (cât de lung), ci sfâr itul viziunii.^[90] De la interpretarea lui Hasel despre “Jertf ” (lucrarea de Mare Preot al Lui Hristos) nu poate cuprinde întreaga durată a viziunii, accentul asupra sfâr itului viziunii devine o consecin natural .

Totu i trebuie să recunoa tem faptul că accentul pe durată din versetul 13, vine din propozi ia ce descrie activitatea continu din viziune, adică , “a face” (a da) „sfântul Loca i o tiera să fie c lcat în picioare”. Acesta implic clar o durată , nu o încheiere. Este adev rat că

ad (pân când) indic sfârșitul dar numai în contextul terminării celor 2300 de ani (durată) a ciclului în picioare.

Hasel clarifică corect faptul că construcția substantivului ebraic *chazon* (viziune) preîntâmpină o relație geno-tipică cum ar fi “viziunea jertfei și...”^[91]

Totuși, Shea sugerează^[92] faptul că relația sintactică ar trebui să fie una din aplicarea dată întrebării semnificând “cât de lung este viziunea, acea viziune în care următoarele patru lucruri a cornului mic sunt observate?” Mai mult decât atât, este sugerat că cele 4 substantive (“Jertfa”, “Încălcare”, “Sanctuarul” și “Oțire”) urmate de expresia: “pân când viziunea” restrânge întreaga durată a viziunii care de asemenea în mod inerent indică întrebarea. Mai important, exegeza a demonstrat că “necurmata” (*hattamid*) nu este reprezentată de Lucrarea de Mare Preot al Lui Hristos ci de caracterul în lămurirea de sine a națiunilor pângărite.

În viziunea din Daniel 8, acest comportament al slăvirii sinelui (*gadal*) începe cu berbecul (Medo-Persia) și continuă cu fiecare putere globală succesivă, încheindu-se cu Roma.

8.1.2 Urâciunea (păcatul săvârșit)

“Urâciunea” se referă la urâciunea din versetul 12, așa cum a fost demonstrat mai înainte, Roma papală unită cu forțele pângărite convertite al lui Clovis împotriva forțelor pângărite Ariene care se împotriveau papalității. Această îmbinare a condus la unirea dintre biserică și stat susținând că acționează în numele Lui Dumnezeu. Astfel, putem observa că “necurmata” și “urâciunea” reflectă întreaga durată a viziunii. Împreună ele formează în versetul 13 un subiect compus, reprezentând aceeași caracteristică comportamentală a două faze, pângărite și papale, a unei singure entități împotriva Lui Dumnezeu.

8.1.3 Motivul pustiirii

“Necurmata și păcatul”, un subiect compus, reprezintă un model comportamental unic care cauzează încălcare. Participiul ebraic *shomem*, înseamnă “motivul urâciunii” sau “cel care pângărește” și este construit în singular și modifică într-un mod atributiv întregul subiect compus. Activitatea de pustiire a fiecărei puteri mondiale succesive este arată clar în viziunea din Daniel 8. Acesta este manifestat în primul rând prin caracterul continuării în lămurirea de sine de către națiunile pângărite iar în al doilea rând de către “urâciune” (uniunea bisericii cu statul proclamând că acționează în numele Lui Dumnezeu) de-a lungul istoriei. Dovada comportamentului atât a pângăritului, cât și a papalității, care a cauzat pustiirea se găsește în Dan. 9:26, unde pustiirile (plural) vor începe pân la sfârșitul răscolului. Acest verset va fi discutat în capitolul 9.0 „Dovezi externe din Daniel 9”.

Hasel argumentează, bazându-se exclusiv pe greșelile Teodorian în Mat.24:15, că nu există o paralelă între „urâciunea pustiirii” din Dan. 8:13 și „urâciunea pustiitorului” din Dan. 11:31 și 12:11^[93] Urâciunea pustiitorului este acceptată în rândurile teologilor adventiști^[94] reprezentând caracterul Romei papale. Acesta este în armonie cu exegeza noastră din Dan. 8:9-14 care demonstrează o legătură directă, paralelă a „urâciunii pustiirii” în Dan. 8:13 și cu partea acceptată a „urâciunii pustiitorului” din 11:31 și 21:11.

8.1.4 Qodesh

Natura activității de pustiire implică „facerea” sau „darea” Sfântului Loca (*qodesh*) și oțire să fie clocotit în picioare. *Qodesh* întotdeauna are semnificația de sfințenie și poate fi aplicat fie clocotirea cerească sau pângărită Lui Dumnezeu. Este sugerat faptul că *qodesh* în versetul 13 face referire la ambele sanctuare, cel pângărit și cel ceresc. Viziunea (*chazon*) din versetul 13 se referă la toată viziunea extinzându-se de la Medo-Persia pân la cele două faze ale Romei.

Sanctuarul (*qodesh*) la începutul viziunii, în al treilea an al împăratului Belșar (553-552 î.e.n) se află în ruine în urma cuceririi de către împăratul Nebucadnezar. Totuși întrebarea: ”În cât

vreme se va împlini vedenia: jertfei necurmata ... urâciunea pustirii ... va fi c lcat în picioare” include “continuitate” în activitatea de jertf (“necurmata”) asociat cu puterea p gân rezultat prin distrugerea sfântului Loca p mântesc. Sanctuarul p mântesc (*godesh*) a fost distrus (c lcat în picioare) în anul 70 e.n. ca urmare a ungerii sfântului Loca ceresc în anul 31 e.n. (Dan. 9:24).

Orice încercare de a sugera c *hattamid* (“necurmat”) este distrus în versetul 13 i restaurat în versetul 14 necesit , conform rela iei sintactice ebraice, c “urâciunea care pustie te” trebuie distrus i restaurat ca r spus al versetului 14; oricum acesta este un *non sequitur*. Sanctuarul i o tirea sunt c lcate în picioare (versetul 13) i “necurmata” (*hattamid*) i “înc lcarea pustirii” determin (*tet* este infinitivul construit pentru “d ruire” sau “facere” din *natan*, "a da" sau "a face") a distrugerii sfântului Loca i a o tirii.

Infinitivul construit *tet* (facere) necesit ambele pentru a ac iona, i anume Sanctuarul i o tirea, i ini iatorul ac iunii, adic *hattamid* i înc lcarea ce pustie te. Viziunea (*chazon*) nu poate fi responsabil pentru începutul sau “facerea” distrugerii Sfântului Loca . Dac “necurmata” i “înc lcarea ce pustie te” sunt responsabile pentru “distrugerea Sfântului Loca ” a a cum sintaxa ne sugereaz , atunci *hattamid* din Daniel 8 trebuie s aib o origine fals precum ne este sugerat din contextual versetelor din Daniel 8:1-14. Termenul cultic al Sfântului Loca legat de berbec, de ap i de cornul sunt toate simboluri false ce arat c tre un *hattamid* fals care a fost demonstrate în sec iunea 6.0 i 7.0.

Întrucât distrugerea (c lcarea în picioare) *godesh*-ului se refer la sanctuarul p mântesc, prima aplica ie i accentul termenului viziunii are leg tur cu distrugerea Sfântului Loca ceresc. Distrugerea Sfântului Loca ceresc este asociat aruncarea la p mânt a adev rului de c tre Roma papal din versetul 12. Distrugerea o tirii sau a sfin ilor din versetul 13 este de asemenea o aluzie la versetul 10, dus la îndeplinire de faza feminin sau papal a cornului cel mic discutat mai devreme. Cei 2300 de ani de distrugere a sfântului Loca vor fi mai adânc studiate în contextul cultic al celor 2300 de seri i dimine i din urm toarea sec iune.

8.2 2300 Seri și dimineți: Semnificația cultică

Chiar i printre erudi ii adventi ti de ziua a aptea exist neîn elegeri cu privire la semnifica ia cultic a expresiei „seri i dimine i” din Dan. 8:14, „pân ce vor trece 2300 de seri i dimine i, apoi sfântul Loca va fi cur it!”. De exemplu, S. J. Schwantes afirm c expresia *`ereb-boqer* (seri i dimine i) nu provine din limbajul cultic în care sus ine „ordinea ,seri i dimine i’ în standardul universal valabil în toate timpurile”. Schwantes afirm c *`ereb-boqer* a fost considerat o unitate de m sur descris în frazeologia din Geneza 1.^[95]

Pe de alt parte, W. H. Shea consider c „l sând la o parte cronologia specific folosit în Geneza pentru delimitarea zilelor crea iunii, „seri i dimine i” era o m sur de timp special i „a fost ales pentru un motiv special” deoarece el avea „o leg tur special cu Sanctuarul”. Din acest motiv, Shea leag expresia „seri i dimine i” de cultura evreiasc . Totu i, mai mult decât o leg tur direct între „mielul jertfit diminea a i seara” pe altarul din curte unde zilnic 2 miei erau jertfi i unul diminea a altul seara (Ex. 29:39; Num. 28:4), Shea observ mai mult decât o leg tur direct a expresiei „seri i dimine i” din Dan. 8.14, referitor la iluminarea sfântului Loca cu candelae seara i stingerea lor diminea a. Aceste slujbe aveau loc „continuu” (*tamid*) “de seara pân diminea a” (Ex. 27:20-21; Lev. 24:2-3). În acest timp preotul ardea t mâia pe altarul t mâierii în Loca ul sfânt. Acesta de asemenea era o slujb „continuu ” (Ex. 30:6-7).^[96] Aici putem observa o leg tur dintre expresia „de seara pân diminea a” amândou cu scopul candelaelor (Ex. 27:20-21; Lev. 24:2-4) i a “arderii t mâiei continue” (Ex. 30.7-8).

8.2.1 Arderea de tot zilnică (≠ arderea continuă a tămâiei)

Shea, Schwantes i Hasel^[97] nu g sesc o leg tur între „seri i dimine i” (*`ereb-boqer*) din Dan. 8:14 i arderea continu a t mâiei asociat cu slujba de la Sanctuar descris în Levetic i Numeri. Ei sunt de acord cu „referin a biblic c această slujb are loc diminea a i seara,

niciodată seara și dimineața”.^[98] Următoarea secțiune va demonstra că ordinea „serii și dimineii”, nu ordinea dimineii și serii se referă la „necurmata (*hattamid*) ardere de tot”.

Dovada biblică este clară cu privire la „necurmata ardere” ce constă în jertfirea a doi miei de parte bărbătească, unul ce va fi jertfit dimineața iar celălalt miel fiind jertfit seara în amurg (Ex. 29:39; Num. 28:4).^[99] Frazeologia folosită menționează întotdeauna dimineața înaintea jertfei de seară. O examinare mai minuțioasă a textelor legate de necurmată pare să sugereze că jertfa de dimineața precede jertfa de seară^[100] („Un miel și -1 jertfeți dimineața, iar celălalt miel seară”; Ex. 29:39). Totuși trebuie observat că natura expresiei se află la singular în Dan. 8:14, (lb. engleză „evening-morning”) (serii și dimineii), care contravine textului de bază ce descrie „legea jertfei necurmata” din Ex. 29:38-46 și Num. 28:1-8 în care *boqer* (dimineața) se află în forma singulară, dar *ereb* este în forma de plural *ha`arbayim* (serii). Analogia lingvistică a cuvântului *ereb-boqer* din Dan. 8:14 nu este exactă.

Mai mult, Shea a observat corect expresia unică la forma de singular, „seară -dimineața” din Dan. 8:14 arată o analogie aproape perfectă a poruncii Lui Yahwe cu privire la continuitatea (*tamid*) arderii candelor „de seară până dimineața” din Ex. 27:21 și Lev. 24:3-4.

Expresia unică „de seară până dimineața” (*me`ereb`ad-boqer*) sugerează un ciclu de slujire complet sau secvență care începe de seară și continuă până dimineața și în timpul zilei. Ca de exemplu, Aaron a fost instruit să aprindă (*ala*) candelarele și să aducă jertfa pentru arderea tîmbei seară pe altarul de aur și în fiecare dimineață la fel când va pregăti candelarele (Ex. 30:7-8). Astfel, slujirea a fost continuă începând de seară, de-a lungul nopții cu candelarele aprinse, această experiență a pregătirii candelor a fost revigorată prin arderea tîmbei ca aducere aminte pe timpul zilei până la începerea aprinderii candelor în timpul serii.

Mai mult de atât, acest ciclu de seară - dimineața a slujirii este de asemenea o expunere a „aducerii jertfei necurmata”. Prima lege dată lui Moise de către Yahwe referitoare la arderea de tot, arată clar cum trebuie îndeplinit. Un miel de parte bărbătească a fost pus pe altar și lăsat să ardă pe vatra altarului „toată noaptea până dimineața” (*kal-halaylah`ad-habboqer*) în felul acesta focul ardea pe altar (Lev. 6:9). Cuvintele „toată noaptea până dimineața” sunt echivalente cu expresia „de seară până dimineața” în temeiul secvenței ciclului cu punctul de început definit. Astfel, se deduce un semn clar la începutul instruirii din Lev. 6:9 cu privire la legea arderii de tot, jertfa necurmată începe cu ciclul de seară când se jertfește primul miel din cei doi (unul dimineața iar altul seară cum este scris în Ex. 29:39 și Num. 28:4). Relația dintre secvența început (seară) și reînceput (dimineața) și secvența „seară -dimineața” este consolidată în învîrtura subsecventului legii arderii de tot. Adică dimineața (*boqer*) preotul trebuia să curețe cenușa și să-l verse lângă altar ca apoi să fie dus în afara taberei (Lev. 6:10-11). Preotul trebuia să pună focul aprins și să pună lemne pe altar dimineața de dimineața pe care urma să se pună cel de-al doilea miel de parte bărbătească care ardea ca o jertfă plină cu grăsimea jertfelor de mulțumire (Lev. 6:12). Focul continuu (*tamid*) ardea pe altar emanând un miros plin de-a lungul ciclului de închinare („seară -dimineața”) a arderii de tot.

Shea, Hasel și Schwantes aparent trec cu vederea secvența începerii / reînceperii a jertfei necurmata articulat în Lev. 6:8-13 și concentrându-se pe cele două jertfe, unul de dimineața și celălalt miel seară.^[101]

Precum citează Schwantes cuvintele lui J. B. Segal: „Formula preferată reflectă **zi și noaptea** cursul normal al comportamentului uman. La răsritul soarelui omul își începe munca zilnică, și de aceea omul spune **zi și noaptea**”.^[102] O enumerare „naturală” pentru cele două jertfe (dimineața și seară) care sunt în armonie cu comportamentul zilnic natural uman este greșită în esență fiind o explicație a slujirii biblice a începerii sau reînceperii (seară-dimineața) enumerate de atâtea ori în cartea Levitic și Numeri.^[103] Trebuie observat că în același fel putem greși interpretarea cu aprinderea candelor. Secvența ciclului „seară -dimineața” este specificată în Ex. 27:31 și Lev. 24:1-4, dar limbajul comun „dimineața și seară” este folosit în Ex. 30:7-8.

Discuția anterioară stabilește o legătură clară a expresiei „seară -dimineața” cu cultura evreiască referitoare la jertfa arderii de tot și în particular cu *hattamid* din Dan. 8:14, ambele sunt

legate prin „mirosul pl cut” Lui Yahwe. Jertfa arderii de tot este descris de mai multe ori în cartea Levitic și Numeri.

De la viziunea slujbei de 2300 de ani, incluzând *hattamid* din Dan. 8:13 are o origine gre it („pân când se va împlini vedenia despre desfiin area jertfei necurmate și despre urâciunea pustirii? Pân când va fi c lcat în picioare sfântul Loca și o tirea), putem deduce un r spus ce se g se te în Dan. 8:14 ce cuprinde cei 2300 de „seri și dimine i” este în acela i fel o natur gre it . De aceea cele 2300 de „seri și dimine i” constituie 2300 de zile profetice a ciclului de slujire fals într-un rezultat continuu a unui miros pl cut fals al Lui Yahwe.

8.2.2 Candelele aprinse neîncetat

Expresia „sear -diminea ” este legat de activitatea cultic sau slujirea, precum confirm discu ia anterioar . Shea a legat special expresia „sear -diminea ” cu slujba din Sanctuar în care preotul aprinde candelile seara în Loca ul sfânt și le cur diminea a (Ex. 27:20-21; 30:7-8; și Lev. 24:1-4). Totodat preotul trebuie s ard t mâia pe altarul de aur în timp ce candelile sunt cur ate diminea a și aprinse seara.^[104]

Expresia „de sear pân diminea ” (sear -diminea) întotdeauna se refer la ciclul slujbei și toate aspectele ei în sanctuarul cultic precum este descris în Levitic și Numeri. Diversele aspectele ale ciclului slujbei de „sear -diminea ” include arderea de tot, darurile de mâncare (amândou ca un miros pl cut), candelile aprinse ce sunt umplute cu ulei, pentru a lumina în Loca ul sfânt (Ex. 25:37) pâinea care simbolizeaz cuvântul Lui Dumnezeu (Ioan 6:51,63). Lumina emanat de uleiul aprins simbolizeaz puterea ilumin rii Duhului Sfânt (Zah. 4:4,6).

Expresia cultic fals „sear -diminea ” din Dan. 8:14 poate nu doar s con in o slujire gre it asociat cu jertfa Necurmata (miros pl cut) ci și lumina fals din candelile asociat cu un spirit sfânt fals.

Deoarece arderea t mâiei pe altarul t mâierii se integreaz cu slujba cultic „sear -diminea ” a candelilor aprinse din Ex. 30:7-8, falsitatea secven ei „sear -diminea ” din Dan. 8:14 de asemenea implic o falsitate a mirosului pl cut pentru Yahwe care a fost prestabilit de factori independen i baza i pe un limbaj cultic din Dan. 8:11 și pe paralelele cultice în Levitic.

8.2.3 Norul continuu

Secven a „sear -diminea ” este legat de stâlpul de nor ce înconjura tab ra în pustietate (Num. 9:15-16, 21). „În ziua când a fost a ezat cortul, norul a acoperit loca ul cortului întâlnirii; și, de seara **pân diminea a** deasupra cortului era ca înf i area unui foc; Totdeauna era a a: ziua, norul acoperea cortul, iar noaptea avea înf i area unui foc” (Num. 9:15-16). Descrierea începe cu stâlpul de foc noaptea „de sear pân diminea a deasupra cortului era ca înf i area unui foc” (Num. 9:15) și se încheie cu norul din timpul zilei (Num. 9:16). W. H. Shea scrie: în timpul r t cirii prin pustie pentru îndeplinirea slujbelor de „sear pân diminea a” au fost supravegheate de Dumnezeu însu i. Seara norul se transforma într-un stâlp de foc. Iar diminea a se transforma din nou în nor (Num. 9:15-16,21). Acest limbaj în Pentateuc sun ca un fundal pentru aceste „zile ale sfântului Loca ” din Dan. 8:14^{105]} Ziua Sfântului Loca sau ciclul de „sear -diminea ” a fost h r zit de Yahwe însu i, simbolizat prin norul din timpul zilei și transformarea sa în stâlp de foc noaptea (1 Cor. 10:1-4). Falsitatea expresiei cultice „sear -diminea ” din Dan. 8:14 adic poate include un hristos fals.

Cornul cel mic în forma sa papal , contravine tuturor formelor de slujire adev rat prin ar tarea înaintea sfin ilor:

1. un sistem de slujire fals asociat cu caracteristica în l rii de sine, un *hattamid* fals sau pl cut mirositor;
2. un Spirit Sfânt fals care falsific lumina și adev rul; și
3. un hristos fals, un mântuitor care nu este aproape s ajute în timp când este nevoie, dar care este înlocuit cu un preot uman fals. Un tabel sumar al elementelor false și adev rate din ciclul slujbei „sear -diminea ” sunt ilustrate mai jos.

Elementele slujbei ciclului „seară-dimineță”

	Ciclul Original	Text Biblic	Ciclul Fals (2300 seară-dimineță)
1	<i>Jertfa Hattamid</i> • miros plăcut • slujbă adevărată	Lev. 6:8-13 (Exod. 29:38-46) Num. 28-29	<i>hattamid fals</i> • miros respingător • slujbă falsă
2	<i>Lumină continuă</i> • adevăratul Spirit Sfânt • adevăr	Exod. 27:20-21 Lev. 24:1-4	<i>Lumină falsă</i> • spirit sfânt fals • adevăr fals
3	<i>Arderea tămâiei</i> • miros plăcut • duh pocăit	Exod. 30:7-8	<i>Arderea tămâiei false</i> • miros respingător • îndreptățirea de sine
4	<i>Stâlp de nor</i> • Yahwe Hristos	Num. 9:15-16,21	<i>Nor fals</i> • Hristos fals

8.3 Sanctuarul 2300 de seri și dimineți călcat în picioare și curățit: teză-antiteză

Întrebarea pusă în Daniel 8:13 „În câtă vreme se va împlini vedenia” referindu-se la întreaga viziune (*chazon*) care începe în Dan. 8:1, când Daniel era în capitala Susa lângă râul Ulai, și care se referă la slujba berbecului, apului și a cornului cel mic în cele două faze ale sale, pământul și papal. Mai exact, despre slujba descrisă în întreaga viziune a jertfei (*natan*) și încercarea lor în cele două sanctuare și a oțirii. Rădăcina cuvântului ebraic *ramas* și derivata ei *mirmas*, ambele au semnificația de a „călca în picioare”^[106]. În momentul în care sunt legate de Sanctuarul Lui Dumnezeu (Isa. 1:12) *ramas* transmite sensul călcării în picioare în termenii ipocriziei și ai slujbei false descrise în Isa. 1:11-13.

Sanctuarul (*godesh*) din versetul 13 este al Lui Dumnezeu, atât cea pe mântuiește cât și cea cerească. Întrebarea din versetul 13 se preocupă cu sfârșitul activității slujbei din timpul viziunii (ce se referă la „vremea sfârșitului”; Dan. 8:17), care arată călcarea în picioare a Sfântului Loca și a oțirii. Sanctuarul va fi pus în ordine (*nisdaq*), (atât cel ceresc la vremea sfârșitului), va fi restaurat, reabilitat și curățat. Rădăcina cuvântului ebraic (*sadaq*) se referă la toate aceste concepte.^[107] *Nisdaq* (a pune în ordine) din Dan. 8:14 este răspunsul corect la călcarea în picioare (*mirmas*) din Dan. 8:13 ce se rotește în jurul sfântului Loca. Accentul din versetul Dan. 8.14 este punerea în ordine a sfântului Loca la sfârșitul viziunii. Ar trebui subliniat din nou faptul că accentul ce cade pe durata timpului în versetul Dan. 8:13 vine dintr-o frază ce descrie slujba continuă din viziune, adică „desființarea jertfei necurmăte ... călcarea în picioare a sfântului Loca și a oțirii”. Aceasta se referă clar la durată, nu la terminare. Se ține cont de *ad* (până când) desemnează sfârșitul lucrării^[108], dar numai conexiunea cu sfârșitul celor 2300 de ani (timp) a activității de călcare în picioare. O evidență lexicală scurtă pentru cuvintele „călcat în picioare” și „a pune în ordine” a sfântului Loca este arătată în următoarea imagine.

2300 de SERI-DIMINEȚI: Efecte asupra Sfântului Locaș	
2300 ani – durata (Dan. 8:13: călcat în picioare)	2300 ani – concluzie (Dan. 8:14: pus în ordine)
<i>Mirmas</i> (rădăcina cuvântului: <i>ramas</i>)	<i>Nisdaq</i> (rădăcina cuvântului: <i>sadaq</i>)
<u>Explicație:</u> - a neîngrijii - a strivi / a călca - a zdrobi - a călca în picioare <u>Rezultat:</u> - Zdrobire, în jos	<u>Explicație:</u> - a pune în ordine - a sta drept - a adevăra - a revendica / a reabilita - a pune în ordine <u>Rezultat:</u> - Restaurare, în sus

De i această prezentare a ar tat c *hattamid* (necurmata) este negativ , caracterul p gâanismului de m rire a sinelui i nu partea pozitiv , slujba ca Mare Preot al Lui Hristos, întrebarea ridicat în Dan. 8:13 confirm concluzia. Întrebarea are de-a face cu o *consecință negativă* rezultat din slujba berbecului, apului i a cornului care *calcă în picioare sanctuarul și oștirea*. Ambele cuvinte „*hattamid* (necurmata)” i „urâciunea pustiirii”, care modific componen a „viziunii” din Dan. 8:13, îl aduce în contextul consecin ei negative care alterează întreaga viziune. Interpretarea „jertfei necurmatai” este pozitiv , slujba benefic de Mare Preot al Lui Hristos contravine contextului care conduce la oximoron. „Necurmata” este într-adev r asociat cu ambele p gâanisme i c lcarea în picioare a sfântului Loca care va fi demonstrat în urm toarea sec iune.

8.3.1 Necurmata și călcarea în picioare a Sfântului Locaș

Întrebarea din Dan. 8:13 spune c sanctuarul (*qodesh*), atât cel p mântesc cât i cel ceresc este încontinuu c lcat în picioare timp de 2300 ani în urma reînțoarcerii din exilul Babilonian. Începutul celor 2300 de ani profetici este în 457 î.e.n când la porunca împ ratului Artaxerxes are loc restaurarea i construirea Ierusalimului precum au fost demonstrate în alte ocazii (Dan. 9:25, Ezra 7).^[109] Dacă sanctuarul a fost c lcat în picioare în timpul post exilic timpuriu a celor 2300 de ani, eviden ele biblice trebuie s existe pentru a sus ine aceasta conform versetului Dan. 8:13. Profe ii perioadei post-exilice Hagai, Zaharia i Maleahi, ca i c r ile profetice Ezra, Neemia, de fapt sunt dovezi continue pentru înc lcarea Sfântului Loca p mântesc din Ierusalim al Lui Yahwe, în urma reconstruirii s-au introdus elemente p gâne în slujba de la Templu. De exemplu, în cartea profetului Hagai, când poporul a întârziat reconstruirea Templului pentru a- i satisface propriile poftes, Yahwe a vorbit prin profet poporului spunându-le c jertfele lor sunt necurate (Hagai 2:10-14). Zaharia a chemat pe exila ii întor i la poc in (Zaharia 1:2-4). În Maleahi preo ii sunt acuza i de lipsa reveren ei fa de Yahwe i pentru dispre uirea numelui S u (Maleahi 1:6); pentru jertfa de mâncare necurat (Maleahi 1:7); pentru jertfirea mieilor cu cusur; închinarea zadarnic (Maleahi 1:10) similar cu c lcarea în picioare sau închinare zadarnic din Isa. 1:11-13; pentru a se desp r i de leg mântul corupt al lui Levi (Maleahi 2:7-8); i Iuda este muștrat pentru profanarea Sfântului Loca a Lui Yahwe prin leg turi ecumenice cu fetele dumnezeului p gân (Maleahi 2:11). Ezra a jelit când s-a întors în Ierusalim în anul 457 î.e.n când i-a dat seama c nu doar poporul i-a luat so ii p gâne, ci i preo ii i Levi ii c lcând astfel în picioare sanctuarul.^[110]

Totu i, cea mai clar explica ie a c l c rii în picioare a sfântului Loca de c tre elemente p gâne este descris în Neemia. Elia ib, marele preot ce avea autoritate asupra meselor din sanctuar s-a aliat cu Tobia, func ionarul Amonit p gân (Neemia 13:4; 2:19). De-a lungul alian ei sanctuarul a fost profanat i c lcat în picioare de c tre func ionarul p gân Tobia, care în timpul patronajului lui Eli ab, c ruia i s-a permis s aib un spa iu mai mare în curtea templului care înainte a fost folosit doar pentru depozitarea articolelor pentru sanctuar cum ar fi: jertfa de mâncare, t mâia, zeciuiala din grâne, vinul nou i uleiul (Neemia 13:5). Neemia, dup ce s-a reîntors în Ierusalim, în urma învoirii primite de c tre împ ratul Artaxerxes (Neemia 13:6), a dat afar toate *bunurile lui Tobia* i a poruncit ca od ile sfântului Loca s fie cur ite (*taher*; Neemia 13:9). Mai mult, preo imea a fost din nou profanat prin c s toria cu femei p gâne (Neemia 13:27-29). Ca r spus pentru c lcarea în picioare a sfântului Loca i a preo imii prin p gânism, Neemia a cur at (*taher*) preo imea de orice rânduial p gân pentru a restaura sanctuarul (Neemia 13:20-31). Ar trebui accentuat c atât sanctuarul cât i preo imea au fost cur ite de Neemia.

Adic , Biblia ne d o eviden clar cu privire la caracterul în l rii de sine a p gânismului (*hattamid*), simbolizat prin ap în Daniel 8 i este reprezentat de c tre Medo-Persia pe care Tobia, Amonitul oficial a raportat, s-a infiltrat i a c lcat în picioare sanctuarul p mântesc (*qodesh*) în stadiul timpuriu al celor 2300 de ani profetice.

Cu în l area împ r iilor Grece ti i Romane, Israelul i Iuda a r mas în robia domina iei p gâne. Din cauza nep s rii prin ului viclean al lui Izrael, acesta continua profanarea, motiv pentru care indignarea Lui Yahwe urma s r mân asupra lui Israel începând cu Babilon care a luat coroana, urmând Medo-Persia, Grecia i Roma simbolizat cu imperativul triplu „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos” (Ezech. 21:24-27). Adic . Timpul din urm a indign rii (Dan. 8:19) va continua pân în timpul sfâr itului cu Roma. Roma p gân prin func ia de *pontifex maximus* a c lcat în picioare sanctuarul i în final distrugerea Sfântului Loca în 70 e.n. de c tre Titus care a devenit împ rat roman.

Roma papal a c lcat în picioare sanctuarul ceresc prin slujba preo ease omeneasc a bisericii Romei sub înf i area declarat de cre tinism. Adic un progres continuu a c l c rii în picioare a Sfântului Loca a început în perioada post-exilic cu sanctuarul p mântesc (*qodesh*) sub domnia Medo-Persiei i a continuat cu Grecia i Roma p gân .

Roma papal a ridicat caracterul în l rii de sine prin func ia de *pontifex maximus* a Romei p gâne, i a continuat c lcarea în picioare a Sfântului Loca ceresc (*qodesh*) care la sfâr itul celor 2300 de ani va fi restaurat (*sadaq*).

Aceasta încearc s simbolizeze clar slujba benevol de Mare Preot a Lui Hristos prin „necurmata” care a „a fost luat ” de c tre papalitate ca s ini ieze c lcarea în picioare a sfântului Loca . Aceasta nu poate îndeplini cerin ele celor 2300 de ani care au început în 457 î.e.n. C lcarea Sfântului Loca , atât a celui p mântesc cât i al celui ceresc, a Lui Yahwe continu în timpul celor 2300 de seri i dimine i profetice este rezumat în urm torul tabel.

2300 de ani a călcării în picioare a - Sfântului Locaş				
Simbol	Putere / Factor	Data	Qodesh	Activitate
Berbec	Medo-Persia	538 î.e.n. – 331 î.e.n.	pământesc	soții păgâne a preoților
Țap	Grecia	331 î.e.n. – 168 î.e.n.	pământesc	influențe păgâne în închinăciune
Corn	Roma	168 î.e.n. – 476 e.n.	pământesc	distrugerea sanctuarului <i>Pontifex Maximus</i>
Corn	Roma papală	300 e.n – 1844 e.n.	ceresc	slujba preoțească

8.3.2 „Necurmata” și integritatea celor 2300 de seri și dimineți

Pentru ca din punct de vedere exegetic „necurmat ” să fie (vizut) pozitiv, prin slujba de Mare Preot al Lui Hristos din Dan. 8:11, erudiții adventiști au creat un cadru în care Dan. 8:11 și Dan. 8:14 trebuie privite în relația **tez -antitez**. Ceea ce este bun și pozitiv este luat și aruncat potrivit versetului Dan. 8:11 și restaurat și pus în ordine conform versetului Dan. 8:14. Acesta este același cadru în care toate expunerile pre-Milerite au fost proclamate, unde „necurmata” reprezenta sacrificiile pozitive evreiești de la Templu care au fost restaurate mai târziu în versetul Dan. 8:14.

Ca urmare a dezamăgirii din 1844, efortul „datării” a unui grup, asemănător cu alii care au încercat să dateze a doua venire al Lui Hristos, a fost strâns legat de identificarea „necurmatei” ca un „sacrificiu zilnic” pe altarele evreiești care au fost luate în 446 î.e.n. Acesta a fost folosit ca punct de pornire pentru o nouă lumină de 2300 de ani care se sfârșete în 1854. „Schema profetică” The Cummings 1854, „publicată la Concord, New Hampshire, în 1853, era o schemă tipică ce începea cu 2300 de zile prin ceea ce se spunea că este sacrificiul zilnic desființat”.^[111]

TEZĂ și ANTI-TEZĂ din Daniel 8	
Fals	Adevărat
<p><i>A. Teză în Dan. 8:11</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Slujba cerească este desființată <ul style="list-style-type: none"> ○ „Necurmata” desființată ○ temelia sfântului Locaș distrus 	<p><i>A. Teză în Dan. 8:13</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Sanctuarul călcat în picioare <ul style="list-style-type: none"> ○ prin „Necurmata” ○ călcat în picioare și urâciunea pustiirii
<p><i>B. Anti-Teză în Dan 8:14</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Sanctuarul restaurat după 2300 de ani 	<p><i>B. Anti-Teză în Dan 8:14</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Sanctuarul restaurat după 2300 de ani
<p><i>C. Efecte asupra 2300 de seri și dimineți</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Începe în 300 e.n. • Sfârșit 2600 e.n. • Rezultat: 1844 (22 octombrie 1844) <ul style="list-style-type: none"> ○ distrus ○ aberant 	<p><i>C. Efecte asupra 2300 de seri și dimineți</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Începe în 457 î.e.n. • Sfârșit 1844 e.n. • Rezultat: 1844 (22 octombrie 1844) <ul style="list-style-type: none"> ○ integru (integritate) ○ solid (logic)

Toate eforturile pentru a identifica „necurmata” ca fiind baza pozitivă și benefic au creat imediat o relație de **tez -antitez** între Dan. 8:11 și Dan. 8:14 și au distrus integritatea celor 2300 de seri și dimineți profetice începând cu 457 î.e.n.^[112] Ca exemplu, această anomalie este expusă prin forarea „necurmatei” să fie slujba cerească a Lui Hristos, iar *miqdash* Dan. 8:11 să fie Sanctuarul Saceresc. Dacă temelia Sanctuarului ceresc al Lui Hristos (*miqdash*) a fost distrus de către papalitate în Dan. 8:11, aceasta necesită o „punere în ordine”, o restaurare și vindecare după cele 2300 de ani descrise în Dan. 8:13-14. Aceasta ar face referire la o dată profetică care nu poate fi mai înainte de 300-538 e.n. când catolicismul a început să înflorească conducând la uzurparea papală a slujbei de Mare Preot ceresc a Lui Hristos. Aceasta ar forța datarea sfârșitului celor 2300 de ani care nu pot fi mai devreme de 2600 e.n. Prin identificarea „necurmatei” ca fiind un fundament pozitiv și benefic, integritatea celor 2300 de ani profetici începe în 457 î.e.n., ce este confirmat intern în Dan. 9:24-27, devine total decimat de către relația **tez -antitez** dintre Dan. 8:11 și Dan. 8:14. Alternativ, dacă negativul, caracterul în lărmă de sine asociat cu păgânismul este identificat cu explicația „necurmatei” din Dan. 8:11 care se demonstrează prin călcarea în picioare a sfântului Locaș (atât pe mântesc cât și ceresc) în timpul domniei Medo-Persiei, Greciei și Romei, cei 2300 de ani profetici își pierd integritatea prin datarea începutului cu 457 î.e.n. Determinarea corectă a „necurmatei” ca fiind substantiv negativ, în lărmă crearea unei relații **tez -**

antitez între Dan. 8:11 i Dan. 8:14, iar cele 2300 de seri i dimine i profetice începând cu data 457 î.e.n. sunt confirmate i consecvente cu activitatea „necurmatai” i, astfel, 1844 d.Hr. devine bine ancorat .

Totu i, exist o fals leg tur „tez -antitez ” între Dan. 8:11 i Dan. 8:14, i o leg tur adev rata „tez -antitez ” între Dan. 8:13 i Dan. 8:14. Func ia pozitiv i benefic a Sfântului Loca (*qodesh*) a Lui Yahwe este c lcat în picioare în Dan. 8:13, care este o declara ie sumar pentru continuarea înc lc rii cauzat de „necurmat ” i „urâciunea pustiirii” descris în viziunea (Dan. 8:1-13). Func ia sfântului Loca care a fost c lcat în picioare i dispre uit este pus în ordine (*sadaq*) în Daniel 8:14.

Un rezumat al adev ratei i a falsei leg turi de tez -antitez din Daniel 8 este prezentat în schema anterior .

8.3.3 Sfârșitul celor 2300 de seri și dimineți

Din cele prezentate despre cei 2300 de ani în care sanctuarul i o tirea sunt c lcate în picioare din Dan. 8:13, este evident c „sanctuarul va fi pus în ordine (*nisdaq*)”, ce include nu doar o cur ire (*taher*), cum este implicat în *nisdaq*, i o restaurare (punere în ordine) a sfântului Loca , ci i o cur ire (îndrept ire) a poporului Lui Dumnezeu, a templului Duhului Sfânt. *Sadaq* include conceptul de cur ire (*taher*) a sfântului Loca prin m rturisirea p catelor cum sunt descrise în Levitic 16, dar i c lcarea în picioare a sfântului Loca i a o tirii (*saba'*) din Dan. 8:13 cauzat de „necurmat i urâciunea pustiirii” ce necesit o „punere în ordine” sau restaurare atât a templului ceresc cât i a templului Duhului Sfânt, poporul Lui Dumnezeu (*saba'* sau o tirea). „Punerea în ordine” sau restaurarea exprimat prin *sadaq* dep e te cur irea descris în *taher* i descrie efectiv inten ia Lui Dumnezeu cu privire la sanctuar i poporul S u.

Cum i Neemia a cur it preo imea de orice p gânism (Neem. 13:30), de asemenea el a cur at sanctuarul, od ile cur ii de înc lcarea cauzat de c tre func ionarul Amonit p gân - Tobia (Neem. 13:9). Tot astfel Dumnezeu va purifica (*taher*) fii lui Levi (Mal. 3:3), Preo imea Sa împ r teasc de azi (1 Pet. 2:9), faptul c ei pot oferi Lui Yahwe o jertf dreapt . Promisiunea i toat puterea m rturiei s fie împlinit în noi, cari tr im nu dup îndemmurile firii p mânte ti, ci dup îndemmurile Duhului (Rom. 8:4), drep i prin ascultarea Lui Hristos (Rom. 5:19). Prin urmare, sanctuarul va fi cur it i „pus în ordine” la vremea sfâr itului (Dan. 8:17) urmând ca înc lcarea continu s fie asociat cu cele 2300 de „seri i dimine i” profetice. Ziua atipic a isp irii i a cur irii sau a „punerii în ordine” a sfântului Loca ceresc din Dan. 8:14 este strâns legat într-o form paralel cu o zi tipic de isp ire i de cur ire (*taher*) a sfântului Loca p mântesc, atât a poporului (Lev. 16:30) cât i a sfântului Loca (Lev. 16:19) unde cur irea este urmat de s rb toarea corturilor ce simbolizeaz a doua venire a Lui Hristos i a Canaanului ceresc.

9.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 9:23-27

Cele 70 de s pt mâni profetice din Dan. 9:24-27 este prezentat în întregul context al viziunii (*mare`h*) al celor 2300 de „seri i dimine i” din Daniel 8. Termenul ebraic pentru viziune *mare`h*, este asociat cu cele 2300 de seri i dimine i din Dan. 8:26 i Gabriel folose te *mare`h* nu *chazon* pentru viziunea din Dan. 9:23 unde el vine s -l ajute pe Daniel s în eleag viziunea (*mare`h*). Explica ia celor 70 de s pt mâni (490 ani) încep cei 2300 de ani i logic vor include întregul schelet contextual al celor 2300 de ani, în special evenimentele ce graviteaz în jurul sfâr itului celor 2300 de ani. Astfel, Gabriel l-a îndemnat pe Daniel în 9:23 s „ia aminte” i “s în eleag vedenia (*mare`h*)”.

Exegeza lui Shea asupra lui Dan. 9:24-27 limiteaz întregul pasaj la desf urarea evenimentelor asociate cu Mesia pân la distrugerea Ierusalimului în 70 e.n.^[13] Toate evenimentele încheiate sunt asociate cu „sfâr itul groaznic” (*kalah*), „sfâr it” (*ges*), „pustiire” (*shomem*) i „urâciune” (*shiqqus*) fiind atribuite distrugerii Ierusalimului în 70 e.n. Ne este sugerat c ace ti termeni sunt lega i direct de al i termeni similari folosi i în Dan. 8:11-12.

Exegeza pe textele din Dan. 9:24-27 limitat la cele 70 de săptămâni în contrast cu cei 2300 de ani viziunea nu este consecvent cu celelalte viziuni ale lui Daniel cu privire la împărțirile lumii și puterile prezentate în Dan. 2:7-8, și viziunea din capitolele 10-12. Fiecare cuprinde întreaga întindere a timpului până la sfârșitul groaznic al tuturor lucrurilor.

Se sugerează că întreaga explicație a viziunii celor 2300 de ani din Dan. 9:24-27 urmează același tipar și cuprinde evenimentele finale a istoriei lumii. Aceasta se bazează pe următoarea dovadă lingvistică și contextuală asupra pasajului din Dan. 9:26-27.

9.1 Dan. 9:26-27: Traducere și explicație

26 „După aceste așezări și două săptămâni, unsul va fi stârșit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Loca, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; **este hot răț și războiul va începe până la sfârșitul împreună cu el și pustirile.**

27 El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, **și pe aripa urâciunilor idole ti va veni unul care pustie te, până va cădea asupra celui pus în praprie și răț.**” (Dan. 9:26-27)

Ne vom concentra asupra propozițiilor îngroșate ale traducerii versetului din 26-27. Shea^[14] leagă prima frază „până la sfârșitul vremii” cu distrugerea Ierusalimului prin traducerea următoarei propoziții „la sfârșitul vremii pustirile sunt hot râte”. Aceasta alterează în esență dorința prin traducerea incorectă a prepoziției *ad*, care înseamnă „când” sau „până la” ca „la”. Cele două articole hot râte „-l” (n.tr. engl. „the”) asociat cu „sfârșitul” și „război” nu există. Efectul lingvistic al acestor alterări este, că ele se referă la acțiunea precedentă asociată cu distrugerea Ierusalimului. Aceste modificări și adugiri nejustificate schimbă în esență textului.

Este de preferat o traducere literală simplă și corectă. „Până la sfârșitul războiului” se referă la un conflict continuu între forțele religioase păgâne de-a lungul istoriei ce se ridicau împotriva Lui Dumnezeu. Acest conflict (război) este descris în fiecare viziune despre împărțirile lumii din Daniel 2 (versetele 44-45), Daniel 7 (versetele 21-22, 25-26), Daniel 8 (versetele 10-12, 24-25) și în Daniel 11. Războiul descris în Dan. 9:26 face aluzie la timpul de după distrugerea Ierusalimului „prin potop” în fraza anterioară. Fraza următoare nu este o repetiție a procedurii, prin traducerea lui Shea, dar, cu traducerea corectă, el pune accent pe întregul context al viziunii celor 2300 de ani și a timpului sfârșitului.

Participiul plural tradus prin „pustire” (*shomemoth*) în Dan. 6:26 ce include distrugerea Ierusalimului, este în contextul războiului dintre împărțirile lumii cu Dumnezeu, durând de-a lungul istoriei și de asemenea este strâns legat de același participiu (*shomem*) în forma singulară din Dan. 8:13. În Dan. 8:13 participiul singular „pustirii” este atribuit unui subiect compus reprezentând activitatea proprie a înălțării de sine împotriva Lui Dumnezeu, cu alte cuvinte „necurmata” și „urâciunea” care pustie te. Acestă pustire de asemenea acoperă întreaga durată a celor 2300 de ani profetici până la sfârșitul timpului. Totuși, pustirea din Dan. 9:26 este strâns legată de Dan. 8:13 într-o formă istorică continuă dar cu limita de timp în contextul celor 2300 de ani profetici.

În versetul 27 Shea adaugă articolul hot răț „the” în propoziția „pe aripa urâciunilor idole ti” care transmite faptul că sensul frazei include activitatea anterioară asociată cu Mesia în Ierusalim. El, de asemenea, corectează textul adugând cuvintele „va veni”: „pe aripa urâciunilor idole ti va veni unul care pustie te”. Prin aceste corecturi Shea implică faptul că pustirile vor veni mai întâi, apoi va urma unul care pustie te în acele perioade.^[15] Mai mult de atât, Shea continuă să redefină în esență propozițiile în următoarea frază din în esență corectă al cuvintelor „până la sfârșitul” sau „spre sfârșitul” a traducerii incorecte „la sfârșitul”. Acesta stărnește un nou model decât să continue modelul asociat cu „aripa urâciunilor”. Credibilitatea îmbunătățirilor și argumentelor lui Shea se concentrează total asupra distrugerii Ierusalimului.

Aceste corecturi sunt inacceptabile din punct de vedere lingvistic, iar ele conduc spre o în alegere greșită. Se sugerează că simplitatea literară are avantaj. „pe aripile urâciunilor idole ti va veni unul care pustie te, până va cădea asupra celui pus în praprie și răț.” Această frază

este paralel cu cea dinaintea din versetul 26 referitor la „sfârșitul r zboiului” și în contextul „pr p dului” sau „sfârșitul groaznic” al istoriei p mântului. Dovada neîndoiește pentru acest punct de vedere din versetul 27 este adus prin folosirea cuvântului *kalah* care înseamnă „sfârșit groaznic”, „sfârșit total” sau „distruge și vaștit în special de Dumnezeu”.^[116] Acesta de asemenea este în alesul stabilit pentru orice folosire a cuvântului *kalah* în VT.^[117] De exemplu, în Isa. 28:22 Dumnezeu a hotărât distrugerea întregului p mânt; iar în Ier. 30:11 Dumnezeu nimicește toate popoarele” (vezi Isa. 10:23; Neem. 1:8-9; Ezech. 11:13 etc.).

Pustiitorul sau „cel ce pustiește” în versetul 27 (participiu singular *shomem*) nu urmează și acompaniază aripa urâciunii idolatre. Aceste urâciuni idole și sunt lucrate de către toți pentru a pustiitoare sau activitatea și continuă de-a lungul istoriei lumii. Activitatea pustiirii este identică cu „călcare în picioare” și „continuă” care pustiește în Dan. 8:13.

Ultimul gând al versetului 27 începe cu o conjuncție (*waw*): „până va cădea asupra celui pustiit pr p dul hotărât”. (Conjuncția ebraică „*waw*” din această frază „**până** când sfârșitul” nu este legat de conjuncția de legătură, ci de intensificare, ceea ce accentuează durata activității de pustiire). Aceasta descrie ultimul pr p d al pustiitorului sau activitatea de pustiire care inițial a fost hotărât în versetul 26. Această hotărâre este o aluzie la hotărârea finală a cornului sau împărțirii din Dan. 8:25, „dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești”. În Dan. 2:44-45 și Dan. 7:11 și 26 (V.26, „Apoi va veni judecata, și își va lua stăpânirea, care va fi pr bu it și nimicuit pentru totdeauna”) este repetat aceeași hotărâre, în final în Dan. 11:45 împărțirea de la miez noapte „și va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor”.

9.2 Rezumat

Dovezi sugerează că Daniel 9:23-27 nu doar explică începutul datei profetice celor 2300 de ani, ci, de asemenea, oferă o privire de ansamblu de la începutul perioadei celor 2300 de ani până la concluzia finală a istoriei lumii.

Această cronologie comprehensivă este o moștenire a profetice tuturor împărțirilor lumii din Daniel incluzând Dan. 9:24-27.

Dovada de asemenea sugerează o legătură directă între Dan. 8:13 și Dan. 9:26-27 prin folosirea participiului „cel ce pustiește” (*shomem*). Aceeași legătură există între Dan. 11:31 și Dan. 12:11. În Dan. 9:26-27 pustiirile (*shomemoth*) și urâciunile (*shiqqusim*) sunt la plural sugerând caracterului Romei alcătuit din două faze. Acest caracter din două faze este reprezentat prin „continuitatea” în lămuriri de sine a Romei p gâne, ridicat de Roma papală care se manifestă în cele din urmă în cea de-a doua fază a „urâciunii” prin afirmarea că acționează în numele Domnului prin unirea bisericii cu statul.

10.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 11:31

Contextul din Daniel 11 descrie un conflict continuu dintre împărțirea de la miez noapte și împărțirea de la răsărit. Acest conflict se manifestă atât prin natura militară cât și prin cea religios-politică. Shea recunoaște legătura directă dintre Dan. 11:31 și Dan. 8:11-13, de aceea sugerează „acest pasaj ar trebui interpretat ca fiind referire la aceeași acțiune a aceleiași puteri în același timp”.^[118] În versetul 31, „ni te oți trimese de el, vor veni și vor spurca sfântul Loca (*miqdash*), cetatea (*maoz*), vor face să înceteze (*sur nu rum*) necurmat (*hattamid*), și vor așeza urâciunea pustiitorului. *Miqdash* (sfântul Loca) este folosit în cadrul contextului militar. Puteri sau arme (*zeroa*) și cetăți (*ma`oz*) sunt folosite în repetate rânduri în Daniel 11 în contextul militar p gâș.^[119] Totuși, *ma`oz* (cetăți sau puteri) uneori este folosit în mod figurat în dreptul Lui Yahwe,^[120] fiind folosit exclusiv în Daniel 11 având sensul de forță militară sau fortificare/întărire politică. În Dan. 11:1 *ma`oz* se referă la Gabriel ajutându-l (întreându-l) pe Darius, Medul; cealaltă aplicație cu care se confruntă Daniel 11 este întărirea forțelor militar-politice. Aplicarea lui Daniel asupra falsității limbajului cultic, prin folosirea *hattamid* (necurmat) și *miqdash* (sfântul Loca) în Dan. 8:11 este reaplicat în Dan. 11:31 cu același sens cultic greșit. Cadrul contextual militar p gâș al conflictului din Dan. 11:20-31 susține și necesită aplicația cultică falsă ale lui *hattamid* și

miqdash în Dan. 11:31. Folosirea lui *miqdash* în asociere cu *hattamid* în Dan. 11:31 ca fiind o fort rea a p gâanismului îi definește folosirea sa în Dan. 8:11. El nu se potrivește cu Sanctuarul ceresc.

În armonie cu analiza precedentă, U. Smith spune că profanarea sfântului Loca se referă la „domnitorii împăraților care lucrează în favoarea papalității împotriva p gâanismului și a religiilor opozante” care semnifică „mutarea tronului din Roma la Constantinopol” în 330 d.Hr. și „care a contribuit la m surarea influenței până la c derea Romei. Acest pasaj ar fi paralel cu Dan. 8:11 și Apoc. 13:2.^[121] O alternativă sugerată de Smith este că pasajul aplicat cuceririi Romei de către Goții și Vandali rezultă de împărțirea puterii imperiale de vest prin cucerirea Romei de către Odoacru.^[122]

Sensul verbului *sur* este „a întoarce”, „a pleca”, sau „a lep da”^[123] Acela care este lep dat există încă, dar nu în formă sau cadrul său original. Ca de exemplu, împrăc mîntea este lep dat (Gen. 38:14), învelitoarea corabiei este lep dat (Gen. 8:13); o persoană despărțită (lep dat) de lege (Deut. 17:20) încă există. Verbul *sur* (a lep da sau a elimina, a înceta) în Dan. 11:13 se referă la încetarea „necurmatei” prin forță militară și politică (*zeroa*) în favoarea papalității; integrarea sa spirituală în papalitate este dovedit de verbul *rum* în Dan. 8:11. „Necurmata” a fost identificată, în prealabil, ca fiind un comportament al p gâanismului moțenit în natura umană în care s-a integrat Arianismul manifestat prin în l area de sine. Cu toate că „necurmata”, prin comportamentul p gâanismului a în l rii de sine, a fost susinut de Roma papală prin lep darea loca ului sfânt a Romei p gâne în ora ul Roma în 330 e.n., deja cele două puteri competitive au coexistat încă de pe vremea când papalitatea nu a fost superioară dominației și splendorii imperiului roman, atât în est cât și în vest. După convertirea lui Clovis în anul 496 e.n. și cuceririle sale militare în favoarea Romei, culminând în 508 e.n., „lep darea” (*sur*) „necurmatei” a fost în cele din urmă completă.

Caracterul în l rii de sine a papalității acum va întrece, va înlocui (va îndepărta, va elimina) și va transcende același caracter arătat anterior prin declararea forțelor p gâne care vor continua să existe dar într-un rol mai mic comparat cu caracterul transcendent al papalității. Roma papală va fi și devin o forță „religio-politică” recunoscută.

„Când forțele proeminente ale Europei au renunțat la atașamentul față de p gâanism, a fost de fapt doar o perpetuare a urâciunii în alte forme, pentru creștinismul cum a fost expus în biserica romano-catolică a fost, și este, doar un p gâanism rebotezat”^[124] Totuși, între anii 508-538 e.n., a început constituirea urâciunii pustiirii. O putere religioasă de origine p gâană a devenit acum o putere religios-politică, manifestând întregul caracter al în l rii de sine (*gadal*) a p gâanismului. Acțiunea comună a bisericii și statului, prima dată cu Clovis între 496-508 d.Hr. și din nou cu Iustinian între 533 și 538 d.Hr., este reprezentată prin „urâciunea” în Dan. 8:12-13 care a rezultat prin a ezarea urâciunii care pustiiește. Totuși, **„urâciunea care pustiiește” poate fi identificată ca și caracterul în l rii de sine a creștinismului cu numele c ruia papalitatea i-a devenit cap fondator. Creștinii cu numele au întrecut, înlocuit și au transcedat toate celelalte sisteme de religii false ale lumii.** Este o forță principală și cel mai mare bloc religios din lumea de astăzi constituind 33% din populația lumii, de două ori mai mare ca cel de-al doilea bloc, musulmanii de 17%^[125] „Urâciunea care pustiiește” are un caracter p gâan cu o față creștină cu numele.

11.0 DOVEZI SUPLIMENTARE DIN DANIEL 12:11

Cea mai solidă dovadă ce confirmă comportamentul de în l area de sine (*gadal*) a p gâanismului și nu a slujbei de Mare Preot al Lui Hristos este timpul profetic din Dan. 12:11. Hasel ignoră „necurmata” din Dan. 12:11 în totalitate^[126] Un timp hotărât este specificat pentru lep darea sau eliminarea (*sur*) „necurmatei” fie militar, fie politic pentru a instaura papalitatea. Cele 1290 de zile sunt esențiale identificării corecte a *hattamid*-ului.

Comentarii adventiști de peste 150 de ani încă văd perioada 508-1798 ca fiind aplicabilă celor 1290 de zile. Shea este nesigur în stabilirea unei legături între perioada celor 1290 de zile/ani din Dan. 12:11 cu Dan. 11:31. El stabilește legături prin terminologia lingvistică comună

din cele două pasaje^[127] Shea susține că cele 1290 de zile din Dan. 12:11 ar trebui aplicat textului din Dan. 11:31 și ar trebui folosit pentru a data eliminarea „necurmatei” și instaurarea urâciunii pustiirii în ambele versete din Dan. 12:11 și Dan. 11:31.

Analiza lui Shea este corectă. Evenimentele dramatice ce au ghidat lep darea sau eliminarea „necurmatei” au început prin convertirea lui Clovis, Regele Francilor în 496 e.n. urmând să i se confere titlul de „Cel mai mare rege creștin” și „Fiul cel mare a bisericii”. De aceea, Clovis a atacat și a învins Vizigoții Arieni în 507 e.n. câștigând favoarea episcopilor catolici și a oficialilor romani în guvernarea sa.

În 508 e.n. împăratul Anastasius I. i-a acordat lui Clovis titlul de „Proconsul” devenind un urmaș al tronului.^[128] În același an, 508 e.n., o alianță a puterii Ariene Teodoric a venit împotriva lui Clovis și a câștigat victoria, după care în mod inexplicabil a făcut pace cu el” (Clovis), „iar rezistența puterii Ariene a ajuns la final”. Importanța victoriilor lui Clovis în favoarea bisericii romane a condus la decizia ca „Francii și nu Goții au îndreptat viitorul destin al Țării Galilor și a Germaniei, și catolicismul și nu arianismul era religia acestor mari regate.^[129] Totuși Clovis a pregătit calea pentru o totală instituire față de împotrivirea papalității în 538 e.n. Activitatea lui Clovis nu se referă la activitatea *rum* (a ridică, a integra) a cornului mic din Dan. 8:11, ci la activitatea militară de eliminare (*sur*) a caracterului de în lărie de sine a p gâanismului inerent omenirii în care arianismul a fost integrat și înlocuit cu caracterul în lărie de sine a creștinismului cu numele a crui cap a devenit papalitatea. Totuși, „necurmata” a fost lep dată sau eliminată iar „urâciunea pustiirii” a fost instaurată (Dan. 11:31). Întreaga instituție a papalității a apărut în urma decretului dat de Iustinian în 533 e.n. și datorită retragerii și abandonului asediului Ostrogoților asupra Romei în martie 538 e.n. Acest corn Gotic, ultimul dintre cei trei, a fost smuls afară înaintea cornului mic din Dan. 7. Papa a fost de acum liber să și exercite puterea primită 5 ani mai devreme decât Iustinian.

Susintorii „noului punct de vedere” a „necurmatei” sunt incapabili de a face o exegeză a acestui text lăsându-l pe Daniel să se piardă în speculații fără sens. Orice încercare de a sugera faptul că slujba de Mare Preot al Lui Hristos a fost lep dată în 508 e.n. fie prin instituția de penitență sau prin mesă nu poate fi susținută. Dovada pentru mesă a apărut în secolul al patrulea dar doctrina trans-substanțierii a fost discutată și nu a fost afirmată în totalitate până în 1215 e.n. la al patrulea conciliu lateran.^[130] Dovada pentru confesiunea publică și penitența a apărut în prima parte a secolului III, dar penitența privată și-a primit dreptul său la al 4-lea Conciliu Lateran din 1215 e.n. unde fiecare creștin și-a cerut și i mânturisească păcatele în penitență mărșă dată pe an.^[131] Aplicația lui Daniel asupra cuvântului *hattamid* în ambele versete din Dan. 11:31 și 12:11 susține că „necurmata” din Dan. 8:11-13 are caracterul în lărie de sine a p gâanismului, ridicat și în cele din urmă înlocuit cu caracterul în lărie de sine a creștinismului cu numele al Romei papale, identificat în Dan. 12:11 ca fiind urâciunea pustiirii.

În timp ce caracterul „continuu” al în lărie de sine al p gâanismului a fost ridicat (*rum*) în papalitate și „lep dată” sau „eliminat” (*sur*) din punct de vedere politic și militar, nu poate fi vorba niciodată de o transformare reală sau literală a misiunii Lui Hristos în Sanctuarul ceresc. Papalitatea poate doar încerca să uzurpe lucrarea Lui Hristos; dar Daniel afirmă că „necurmata” a fost eliminată sau lep dată (Dan. 11:31; 12:11). Altundeva Daniel vorbește despre papalitatea care schimbă legea Lui Dumnezeu, însă afirmă clar doar că acțiunea este una de *încercare*: „se va încumeta (**încerca**) să schimbe vremile și legea (Dan. 7:25). Nici o putere nu poate elimina sau lep da lucrarea de Mare Preot al Lui Hristos (Evr. 4:14-16; 5:6; 6:19-20; 7:24-25; 8:1). Papalitatea niciodată nu a eliminat sau lep dată lucrarea Lui Hristos din mințile creștinilor adevărați.^[132]

Perspectiva unică a acestei exegeze asupra lui Daniel 8:9-14 include identificarea „necurmatei” care se opune învingătorii adventiste. Acesta nu poate restricționa semnificația Sanctuarului. Ba chiar din contră, stabilește anul 1844 și curățirea Sanctuarului ceresc ca fiind singura posibilitate în în alegerea lui Dan. 8:14.

12.0 CONCLUZII

Cheia care deschide ușa a misterului „necurmatei” în aplicația lui Daniel în limbajul cultic distorsionat din cap. 8. Berbecul, apul, cornul, necurmata (*hattamid*), sanctuarul (*miqdash*) sunt simboluri cultice reprezentative luate din Levitic și Numeri, dar care au o semnificație cultic distorsionată în Daniel 8. Verificarea semnificației distorsionate vine dintr-un indiciu inițial, și anume că berbecul și apul reprezintă puteri păgâne. Mai mult decât atât, limbajul cultic al frazei „de la el necurmata i-a fost smuls” din Daniel 8, în conjuncție cu fraze cultice paralele similare aflate în Levitic ce definesc un preot fals, un sacrificiu fals, și un *hattamid* fals în Daniel 8.

Identificarea „necurmatei” (*hattamid*) depinde de răspunsul dat la întrebarea principală asupra căreia exegeza din Dan. 8:11 gravitează: „Care este antecedentul pronumelui „el” în fraza „de la el jertfa i-a fost smuls”? Este antecedentul „Prin ul o tirilor” sau „cel ce se înalță”. Un răspuns sigur a acestei întrebări vine dintr-un limbaj cultic paralel din Levitic unde preotul ridică grășimea de pe sacrificiul cultic. Distorsiunea cultic paralelă dintre Levitic și respectiv Daniel 8, necesită ridicarea „necurmatei” din puterea cornului / animalului cultic (cel ce se înalță pe sine în Dan. 8:11), pe când prin ul o tirilor nu prezintă nici o semnificație cultică intrinsecă. *Hattamid*-ul susținut de cornul descris în Daniel 8 și grășimea ridicată la sacrificiile cultice din Levitic sunt legate printr-un miros plăcut asociate cu arderea grășimilor la sacrificiul cultic și mirosul plăcut al necurmatei (*hattamid*) ardere de tot. „Necurmata” și mirosul plăcut sunt întotdeauna legate în Levitic cu „necurmata” ardere de tot, necurmatele daruri de mâncare”, pâinea „continuă”, și tărâșorul, toate sunt asociate cu ciclul slujbei ceremoniale zilnice. Mirosul plăcut fals al *hattamid*-ului are un caracter de înălțare de sine asociat cu toate practicile cultice păgâne.

Mai mult decât atât, o identificare incorectă a „necurmatei” ca fiind lucrarea de Mare Preot al Lui Hristos care este pozitivă și benefic, creează o confruntare teză-antiteză dintre Daniel 8:11 și Daniel 8:14. Ceea ce este bun este lăsat la o parte din Dan. 8:11 (teză) și restaurat în Dan. 8:14 (antiteză). Atunci ar trebui să înceapă timpul celor 2300 de ani nu mai devreme de 300 e.n. cu terminarea în 2600 e.n. Această concluzie decimează „punerea în ordine și curățirea Sanctuarului începând din 1844, stâlpul de bază a Adventiștilor de Ziua a aptea. Identificarea corectă a „necurmatei” ca fiind negativă și având un caracter de înălțare de sine a păgânismului inerent omenirii în lătură contradicția teză-antiteză între Dan. 8:11 și Dan. 8:14. Adevărata teză-antiteză există între Dan. 8:13 și Dan. 8:14 unde Sanctuarul (*qodesh*) pozitiv și benefic este conectat în picioare pentru 2300 de seri și dimineți (ani) începând din 457 î.e.n. și „pus în ordine”, restaurat și curățat începând din 1844 cu terminarea celor 2300 de ani. Cu ambele teze-antetezede adevărate, și o privire corectă asupra „necurmatei”, cei 2300 de ani din Daniel 8 măsurate cu activitatea cornului asociat cu „necurmata” devine consecvent cu cele 70 de săptămâni din Daniel 9 și 457 î.e.n.

Exegeza asupra versetelor din Daniel 8:9-14 a stabilit legături multiple a dovezilor consecvente demonstrând că „necurmata” este caracterul înălțării de sine a lui satana și a împărașilor lumii de sub steagul său. Acesta contravine poziției curente a învățăturii adventiste că „necurmata” este lucrarea Lui Hristos ca Mare Preot. Un rezumat al evidențelor specifice susținând această concluzie include:

1. Paralelismul tematic al oscilației genului din versetele 9-12 urmează un model identificat A:B::A':B'. aceasta stabilește rolurile păgânismului și a Romei papale în versetele 9 și 10 (masculine/feminine) fiind repetat în versetele 11 și 12. Acesta plasează temelia inițială pentru a identifica „necurmata”. Confirmarea semnificației identificării păgânismului/papalității inițiale din punct de vedere al genului conform dovada dobândită din simbolurile și limbajul cultic false din Daniel 8, rezumat mai sus.
2. Unul dintre problemele principale identificate în „necurmata” implicat în determinarea antecedentului al lui *mimmennu* (pentru el) în versetul 11: „și pentru el jertfa i-a fost smuls”. Structura neobișnutei propoziții inversate a versetului 11 și reflecția internă urmată de modelul: A:B::B':C în care *mimmennuu* reflectă *gadal* (cel ce se înalță pe sine) demonstrează legătura directă cu antecedentul „unul ce se înalță pe sine”. Acesta a eliminat alegerea alternativă a „prin ului o tirilor” ca fiind antecedent. Antecedentul lui

- mimmennu* a fost de asemenea confirmat de conflictul limbajului cultic din Daniel 8:11 și paralelele sale cu limbajul cultic din Levitic.
3. Integritatea calității cognitive al lui *rum*, însemnând a se ridica sau a slăbi, a fost stabilit în Daniel 8:11 ca și în Levitic și în întreg VT. Sensurile contrastante ale lui *rum* și *sur* (“a lepăda” sau “a elimina”) au fost demonstrate nu doar în Levitic, ci, de asemenea, și în Daniel 8:11 și 12. Forma corectă al lui *rum* se împotrivesc “imaginii noi” a “necurmatei”.
 4. Caracterizarea repetată a lui Daniel despre puterile lumii în Dan. 8 cu termenul *gadal* însemnând „a se înălța pe sine” și legăturile sale cu „necurmata” (*hattamid*) în versetul 11 rezultă din identificarea lui *hattamid* cu comportamentul înălțării de sine împotriva Lui Dumnezeu de toate națiunile pământului.
 5. A fost stabilit că *tamid* este folosit în Vechiul Testament în context pământ asociat cu „continua” ridicare împotriva Lui Dumnezeu a națiunilor pământului. Acesta susține aplicația similară din Daniel 8.
 6. Este demonstrat că *miqdash* cu un înalt grad de probabilitate, se poate referi în exclusivitate la un sanctuar pământesc care poate fi sfânt sau pământ în natura sa. Indiferent dacă *miqdash* se referă exclusiv la un sanctuar pământesc, problema transcendentă a demonstrat că *miqdash* desemnează un sanctuar pământesc, pământesc profan. *Quod* este pe de altă parte întotdeauna reprezintă sfânt și poate fi asociat cu Sanctuarul ceresc sau Sanctuarul pământesc al Lui Dumnezeu. *Miqdash* din Daniel. 8:11 reprezintă sanctuarul puterii romane pământesc localizat în orașul Roma.
 7. În Dan. 8:11, *makon* face referire la casă sau reședință (a sanctuarului și în orașul Roma) care de asemenea a fost demonstrat în toate aspectele sale folosite în VT. În Dan. 8:11 reședința sau locul (orașul Roma) sanctuarului și a fost înălțat sau transferat la Constantinopol.
 8. A fost demonstrat că o armată sau armata a fost dată puterii papale în versetul 12 de “urâciune” ce reprezintă uniunea bisericii cu statul. Astfel, Clovis cu armata sa a acționat în favoarea papalității care pretindea că acționează în numele Domnului.
 9. Subiectul ridicat în versetul 13 a „necurmatei și urâciunii” reprezintă două faze ale unui singur entitate ce expune o caracteristică comportamentală singulară a înălțării de sine (*gadal*). „Necurmata și urâciunea pustiirii” luminează întreaga durată a viziunii din Dan. 8.
 10. Participiul singular *shomen* „cel ce pustiie-te” modifică componența subiectului versetului 13. Activitatea de pustiire a „necurmatei și urâciunii” rezultă din comportamentul înălțării de sine a puterilor religioase pământesc din Daniel 8.
 11. A fost demonstrat că limbajul cultic din Daniel 8:9-14 are o semnificație cultică falsă. Cheia ce deschide ușa la această problemă este un simbol cultic al berbecului reprezentat printr-o activitate cultică falsă. Termenul cultic „seară-dimineea” a fost arătat pentru a avea o însemnătate cultică în Daniel 8.14 implicând 2300 de ani de slujbă falsă, cu o expunere a luminii sau a adevărului fals, un christos fals, un miros plăcut sau o smerenie falsă.
 12. A fost demonstrat prin dovezi lingvistice și contextuale că explicația viziunii (*mare`h*) în Dan. 9:24-27 cuprinde nu doar începutul celor 2300 de ani cu cele 70 de săptămâni profetice, ci și “sfârșitul groaznic” al istoriei pământului și analogiei cu viziunea împăraților pământului din Dan. 2,7,8 și 10-12. Continuitatea „pustiirilor” (vers. 26) cuprinde întreaga viziune incluzând cele 70 de săptămâni „până când războiul se va termina” care este echivalent cu activitatea de „pustiire” continuă până la finalul groaznic din vers. 27. Activitatea de pustiire (*shomen*) este paralelă cu cea din Dan. 8:13 cu „necurmata și urâciunea”.
 13. În Dan. 11:31 aspectul militar al *miqdash*-ului ca o cetate a pământului este aproape în contrast cu sanctuarul Lui Dumnezeu. „Smulgerea” (*sur*) a „necurmatei” este asociată cu acțiunea lui Clovis în favoarea papalității. Totuși, acțiunea din Dan. 11:31 este legată cu o armată și armata dată de papalitate împotriva „necurmatei” din Dan. 8:12.

14. Timpul profetic de 1290 de ani (508-1798 e.n.) pentru începerea smulgerii „necurmatei” provine din dovada evident puternică că „necurmata” (*hattamid*) nu poate aparține lucrării de Mare Preot al Lui Hristos. Nici un eveniment semnificativ nu s-a petrecut în 508 asociat cu lucrarea Lui Hristos în ceruri. Doar aciunea lui Clovis în favoarea papalității împotriva comportamentului în lucrările de sine „continue” a forțelor păgâne ariene.
15. În rezumat, bazat pe dovezile acestei exegeze „necurmata” poate fi definit ca fiind un principiu manifestat în *caracterul înălțării de sine al păgânismului inerent omenirii, în care arianismul a fost integrat*. „Urâciunea ce pustiește” poate fi definită ca fiind *caracterul creștin cu numele al înălțării de sine al cărei cap a devenit Roma papală*. Creștinismul cu numele întrece, înlocuiește și transcende toate celelalte sisteme de religii false ale lumii. Este principala forță religioasă și cel mai mare bloc religios din lume, astăzi având un număr de 33% din populația lumii, de două ori mai mare decât cel de-al doilea bloc religios - musulmanii - de 17%^[133]. „Urâciunea ce pustiește” este păgânismul cu faedă de creștini cu numele. Exegeza noastră despre „necurmat” din Daniel este diametral opusă învățăturilor adventiste care distrug integritatea celor 2300 de ani terminând în 1844. În aceeași măsură, învățăturile adventiste curente distrug integritatea „necurmatei” din Daniel 8 interconectată cu profeția celor 1290 ani din Dan. 12:11. Metodologia consecventă a acestei exegeze rezolvă anomaliile lingvistice și contextuale asociate cu „necurmata” (Dan. 9:9-14) și reînviază frumusețea originală nepătată a celor 2300 de ani din viziunea lui Daniel din cap. 8 arătând spre 1844 și la „curățirea sanctuarului” pentru a pregăti și „a pune în ordine” (*sadaq*) o rămă pentru interpretarea celei de-a doua veniri a Lui Isus Hristos, Salvatorul lumii.

APENDICE: Necurmata și cel ce o oprește în 2 Tesalonicieni 2:6-7

1.0 Introducere

Pionierul reformator al „Marii treziri advente”, William Miller a interpretat timpul profetic din Daniel 8:14 și Dan. 12:11 prin legarea „necurmatei” din Daniel cu „cel ce oprește” din a doua epistolă a Apostolului Pavel către Tesalonicieni^[134]. El a identificat omul fără delegii ca fiind Roma papală, în timp ce dezvoltarea puterii asupra papalității a fost interpretată ca păgânismul. Printr-o interpretare analogică, Miller a dedus că „necurmata”, de asemenea, semnifică păgânismul care a făcut loc Romei papale. „Necurmata” a fost interpretată ca „urâciunea zilnică” sau prima urâciune și a fost reprezentată ca păgânismul în general, sau, mai specific, Roma papală. „Urâciunea ce pustiește” a fost identificată ca fiind Roma papală. Totuși, în Dan. 12:11 Imperiul Roman va fi dat la o parte luându-i locul Roma papală^[135].

Din punct de vedere istoric, „necurmata” a fost identificată interschimbabil, ca păgânismul sau Roma păgână. U. Smith a identificat „necurmata” din Daniel 8:11 ca Roma păgână,^[136] dar în Dan. 8:13 și 11:31, el a identificat „necurmata” ca păgânism.^[137] În același fel, William Miller a legat „necurmata” din Dan.8:11 cu „cel care oprește” din 2 Tesalonicieni 2:6-7, identificând ambele ca fiind păgânismul care a fost interschimbabil cu Roma papală.^[138]

1.1 Omul fără delegii (omul păcatului)

Unii comentatori ai Bibliei consideră că omul fără delegii este o figură contemporană ce apare în cadrul escatologic chiar înaintea celei de-a doua veniri al Lui Hristos, astfel ignorând papalitatea.^[139] Unii dintre acești comentatori egalează omul fără delegii cu: **1)** antihristul la care se face referire în prima și a doua epistolă a lui Ioan; **2)** cornul cel mic din Dan. 7 și 8; **3)** fiara din Apocalipsa 13 (dar comentatorii, precum Ryrie ignoră papalitatea și, astfel, plasează apariția într-un cadru escatologic)^[140]. Ambii comentatori G.Kittel^[141] și S.S. Smalley^[142] asociază omul fără delegii al lui Pavel cu antihristul. Mai mult de atât, F.F. Bruce menționează dovezi că omul fără delegii va începe să apară după căderea Romei care de asemenea identifică puterea care oprește împiedicând înfrângerea ca Roma păgână. El de asemenea menționează dovezi că antihristul, omul fără delegii și fiara din Apoc.13 sunt legați ca fiind una.^[143]

În timp ce comentarii Bibliei au perspective diferite, Biblia se interpretează singură. Omul fără delegii al lui Paul ce se împotrivesc și se înalță pe sine deasupra Lui Dumnezeu, făcându-se egal cu Dumnezeu, este paralel cu cele două descrieri ale cornului din Dan. 7:8, 25; 8:11 ce se opune Lui Dumnezeu și schimbă vremurile și împărățiile, în, de asemenea, cu imaginea fiarei din Apoc.13 care ruia și s-a dat o „gură”, care rostea vorbe mari și „hule” (Apoc. 13:5). Dovada că fiara, cornul cel mic și omul fără delegii, se referă la papalitate, este neechivoc. Comentarii adventiști de ziua a aptea au luat acest punct de vedere consecvent^[144] ca și reformatorii protestanți timpurii^[145].

1.2 Cel ce o oprește și Necurmata

Pavel a reamintit Tesalonicienilor că le-a spus mai înainte despre omul fără delegii și despre cel care va opri apariția omului fără delegii (2 Tes. 2:5-6). Omul fără delegii va fi descoperit doar când „cel care îl oprește” va fi luat din drumul lui. Au apărut perspective divergente ale comentatorilor cu privire la „cel care oprește”^[146] Fundamentații identifică pe „cel ce oprește” ca fiind Dumnezeu care înlocuiește omul fără delegii^[147]. Dar Dumnezeu însuși nu este cel care oprește, pentru că cel care oprește va fi luat din drum”^[148]. Unii comentatori susțin că cel ce oprește este oricare din instituțiile de autoritate sau de guvernare care mențin legea și ordinea.^[149] Perspective despre faptul că cel ce oprește reprezintă Roma păgână oprind apariția antihristului sau a omului fără delegii a fost susținut de Tertullian: „Ce este acesta, decât statul Roman a cărui îndepărtare când a fost divizat între 10 regi va conduce la antihrist”. Perspectivele lui Chrysostom a fost aproape identice.^[150]

Este bine tiut din partea multor comentatori ai Bibliei c Roma, a patra fiar din Daniel 7, cuprinde dou faze: Roma p gân i papal . Roma p gân a oprit apari ia Romei papale pân când aceasta a fost luat din calea ei. Aceast p rere c Roma p gân a oprit apari ia Romei papale pân ce Roma p gân nu a fost îndep rtat va fi analizat în urm torul segment.

2.0 Traducerea versetelor din 2 Tesaloniceni 2:3-10

Pentru a stabili cadrul contextual al versetelor din 2 Tesaloniceni 2:6-7; se prezint urm toarea traducere literal a versetelor 3-10.

Vs. 3 Nimeni s nu v am geasc în vreun chip; c ci nu va veni înainte ca s fi venit lep darea de credin , i de a se descoperi omul f r delegii (Sau: omul p catului), fiul pierz rii,

Vs. 4 potrivitnicul, care se înal mai pe sus de tot ce se nume te „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. A a c se va a eza în Templul Lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Vs. 5 Nu v aduce i aminte cum v spuneam lucrurile acestea, când eram înc la voi?

Vs. 6 i acum ti i bine ce-l opre te ca s nu se descopere decât la vremea lui.

Vs. 7 C ci taina f r delegii a i început s lucreze; trebuie numai ca cel ce o opre te acum, s fie luat din drumul ei.

Vs. 8 i atunci se va ar ta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, i-l va pr p di cu ar tarea venirii Sale.

Vs. 9 (a c rui venire) Ar tarea lui se va face prin puterea satanei, cu tot felul de minuni, de semne i puteri mincinoase,

Vs. 10 i cu toate am girile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierz rii, pentru c n-au primit dragostea adev rului ca s fie mântui i.

3.0 Prezentarea versetelor din 2 Tesaloniceni 2:6-7

Orice interpretare a pasajului din 2 Tesaloniceni 2:3-10 care sugereaz c omul f r delegii este reprezentat de o fiin supranatural ca satana, necesit ca „cel ce îl opre te” care îl re ine s fie tot o for supranatural , i anume, Dumnezeu Însu i. Oricum, unei astfel de gândiri îi scap descrierea inerent a omului f r delegii. În primul rând, el este un „om” (*anthropos*) de origine uman . Nic ieri în Scriptur nu se face referire la satana ca fiind un om (*anthropos* sau *aner* în limba greac i *adam*, *enosh*, *geber* sau *met* în ebraic). satana este supranatural, o fiin îngereasc de origine cereasc (Isa. 14 i Ezech. 28), iar în al doilea rând, omul f r delegii este descris ca fiind „fiul pierz rii”.

Aceast fraz este folosit doar într-un singur alt loc din Sfânta Scriptur , în Ioan 17:12 unde se face referire la Iuda care s-a l sat îndemnat de satana. În cele din urm , expresia „fiul pierz rii” implic un „tat al pierz rii”. De fapt, se face referire la satana ca fiind „tat l” celor care refuz ascultarea de Hristos. „Voi ave i de tat pe diavolul; i vre i s împlini i poftele tat lui vostru” (Ioan 8:44). Se pare clar din aceast dovad exegetic intern preliminar c satana nu este „omul f r delegii”, o fraz ce istoric a fost asociat cu papalitatea, un sistem religios cu caracteristici umane (*anthropos*) organiza ionale.

Dac omul f r delegii este un sistem religios p mântesc cu conduc tori omene ti, aceasta exclude necesitatea unei fiin e supranaturale care s -l re in . Punctul de vedere c cel ce opre te se manifest prin caracteristici tic loase i este simbolul Romei, este sprijinit prin considerente lingvistice interne din 2 Tes. 2:6-7.

3.1 Dovada lingvistică a timpului concomitent

Cheia ce rezolv taina cuvântului „cel ce opre te”, din Epistola lui Pavel, este singura aplica ie lingvistic a celor trei adverbe grece ti care transmit sensul de baz al timpului prezent sau „aici i acum”. Pavel spune Tesalonicenilor c „cel ce opre te” (*to katechon*) omul f r delegii

este să facă a „acum” (*nun*) în vremea prezentului (2 Tes. 2:6). Mai mult de atât, taina f r delegii „acum” (*tes*) lucrează la timpul prezent. Implicarea puternică pe care „cel ce oprește” la timpul prezent („now” - „acum”) manifestă atribute de caracter asociate cu taina f r delegii care de asemenea lucrează „acum” în timpul prezent. Acest atribut caracteristic, identic care lucrează acum în „cel ce oprește”, va fi la fel manifestat în omul f r delegii care va fi descoperit la timpul său. Mai mult, Pavel întreprinde legătura tainei f r delegii cu oprirea activității prin repetarea imediat în fraza următoare (2 Tes. 2:7) a activității „aici și acum” a „celui ce oprește”, cu o legătură clară cu taina f r delegii. „Pentru că taina f r delegii lucrează **acum** (*tes*). Doar cel ce oprește **acum** (*arti*), până ce vine la existență din mijloc”. Impersonalul cel ce oprește (*to katechon*) din versetul 6 și cel ce oprește, personal și înrudit (*ho katechon*), din versetul 7 lucrează împreună și opresc omul f r delegii, în același timp, cu și prin activitatea tainei f r delegii. Taina f r delegii descrie atributele caracterului ticlos al celor două activități curente de reînere/oprire a omului f r delegii care va fi descoperit în viitor.

Cele trei adverbe grecești folosite în succesiune în 2 Tes. 2:6-7, *nun*, *tes* și *arti*, toate fac referire la sensul curent al timpului prezent în contrast cu activitățile trecute sau viitoare.^[151] Fiecare adverb este sinonim cu celălalt. Mai specific, *arti* pare să însemne „timp precis” (el oprește acum în vers. 6); *nun* marchează un punct sau o perioadă de timp („el oprește acum” în vers. 6); iar *tes* face referire la timpul actual în raport cu viitorul („taina f r delegii acum/deja lucrează ” în vers.7)^[152] Timpul actual conectat cu prezentul este cheia furnizată de aplicarea secvențială a celor trei adverbe grecești, *nun*, *tes* și *arti*, care leagă taina f r delegii de „cel ce oprește”. Taina f r delegii care lucrează în „cel ce oprește” va fi descoperită în omul f r delegii când cel ce oprește va veni la existență din interior/mijloc.

Următorul tabel rezumă relația dintre cel ce oprește și taina f r delegii în contextul timpului actual.

Relația dintre „cel ce oprește” și „taina fărădelegii” în timpul actual				
Adverb	Cadrul Timpului	Subiect	Caracteristici	Identitate
<i>nun</i>	acum	cea ce reține	rău (satanic)	roma păgână
<i>ede</i>	acum / deja	taina fărădelegii	rău (satanic)	Fărădelegea / caracterul păgânismului
<i>arti</i>	acum	cel ce oprește	rău (satanic)	imperiul roman cezarul roman

3.2 Dovada lingvistică prin *ginomai*

Cel ce oprește continuă cu reînerea „până când va veni la existență” (2 Tes. 2:7). Verbul *ginomai* înseamnă „a deveni” luând în considerare originea sa (a veni la existență, a începe a fi, a primi viață, a fi făcut)^[153].

Când este folosit în NT cuvântul *ginomai* face trimitere la Dumnezeu, fiind întotdeauna sursa acțiunii. De exemplu, în Ioan 1:3 se spune că „toate lucrurilor au fost făcute (*ginomai*) prin El”. În relație cu *ginomai*, Dumnezeu nu a fost niciodată cel care primea acțiunea. În 2 Tes. 2:7 cel ce oprește este receptorul acțiunii asociat cu *ginomai*, iar cel ce oprește începe să aibă o nouă existență distinctă și separată de existența sa prealabilă în care a avut rolul de forță reprimantă. Identitatea „celui ce oprește” devine din ce în ce mai clară datorită atât dovezilor lingvistice cât și documentelor istorice, când se recunoaște că Roma păgână, sistemul impersonal (*to katechon*), și împăratul Romei, o ființă personală (*ho katechon*), a operat în lăcașul omului f r delegii până ce

împ ratul Romei i-a mutat de bun voie capitala de la Roma la Constantinopol în 330 e.n., drept urmare a renunțat la funcția lui de reprimare. Ne mai fiind „cel ce oprește”, împ ratul a primit (a început să aibă) o existență nouă în afara Romei (din mijlocul lui 2 Tes. 2:7). Papalitatea a fost liber să proclame taina f r delegii și funcția într-o manieră religioasă-politică în vechiul capitoliu al împ ratului roman.

Prin dovada legăturii timpului actual cu „taina f r delegii” și primirea unei noi existențe în afara Romei, „cel ce oprește” poate fi identificat ca fiind un sistem impersonal al Romei păgâne (*to katechon*) și împ ratul său personal (*ho katechon*). „Cel ce oprește” este echivalent cu cornul cel mic în fața sa păgână din Dan. 8:9 și 11.

3.3 Taina fărădelegii și „Necurmata”

Atributele de caracter descrise prin expresia „taina f r delegii” sunt definite în 2 Tes. 2:4, în lăundu-se pe sine mai presus de tot și împotriva a tot ce se numește „Dumnezeu”, dându-se drept Dumnezeu. Acest atribut de caracter de în lăre de sine a fost arătat pentru a fi descris prin termenii „necurmat” și „urâciunea ce pustiește” din Dan. 8:11-13 în care termenul următor este echivalent cu „urâciunea pustiirii” din Dan. 11:31 și 12:11. Acești termeni sunt legați direct cu Roma păgână și, respectiv, papal, în exegeza din Dan. 8:9-14.

Dovada din 2 Tes. 2 și Dan. 8 conduce la concluzia că „cel care oprește” nu este direct echivalent cu „necurmata”. Totuși, cei doi termeni sunt legați indirect. „Cel ce oprește” este Roma păgână simbolizată prin cornul cel mic din Daniel 8; „necurmata” este taina f r delegii care are însușiirea de caracter a Romei păgâne.

Taina f r delegii este termenul descriptiv total inclus în „necurmat” și „urâciunea pustiirii”.

TAINA FĂRĂDELEGI	
NECURMATA	URÂCIUNEA PUSTIIRII

Taina f r delegii este a principiului lui satan care lucrează în toți aceia care refuză să creadă adevărul, dar cred în minciună și au găsit plăcere în nelegiuire (2 Tes. 2:12). Acest principiu este descris prin „necurmat” și „urâciunea pustiirii”, amândouă acum pot fi definite cu o nouă claritate. **„Necurmata” este taina f r delegii dovedit în caracterul în lării de sine a păgânismului inerent omenirii în care Arianismul a devenit integrat. „Urâciunea pustiirii” este taina f r delegii manifestată în caracterul în lării de sine a cretinismului cu numele a cărei cap a devenit papalitatea.**

Cu toate acestea, William Miller, în vremea sa, nu a putut înțelege întreaga însemnătate a legăturii dintre „necurmat” ca principiu activ al tainei f r delegii în legătură cu „cel ce oprește” din 2 Tes. 2, în care principiul a fost întru chipat, trebuie să îi recunoaștem remarcabila pătrundere în înțelegere. El a fost primul care a înțeles clar că „necurmata” este un lucru rău. Pentru un nespecialist care a spart confuzia scolastică a multor secole și a luat poziție făcând ridiculizările și opozițiile răspândite a fost o mare realizare. Această percepție i-a permis să reziste împotriva tuturor presiunilor din partea contemporanilor săi care au insistat că „cornul cel mic” din Daniel 8 a fost Antioh Epifan iar cele 2300 de zile au fost literale și au fost îndeplinite în trecut. Dacă nu i-ar fi păstrat punctul său de vedere despre „necurmat”, mișcarea din 1844 nu i-ar fi câștigat avântul pe care l-a avut.

Totuși, punctul său de vedere că „necurmata” era păgânism, a fost un element cheie în formarea convingerilor aceluia care a luat parte la Mișcarea Adventistă. Acele contribuții ar trebui recunoscute astăzi pentru ceea ce au fost – o dovadă solidă subcălugăzirea Duhului Sfânt. Această exegeză a „necurmatei” confirmă convingerea care ar trebui să crească printre Adventiștii de Ziua a aptea pe întregul pământ, și anume că Dumnezeu ne-a călugăzit pionierii prin clădirea fundației adevărului mai mult decât i-au dat ei seama.

4.0 Concluzii

Paralele remarcabile a adevărului escatologic din Dan. 8 sunt explicate în 2 Tes. 2 în legătură cu omul fărădelegii, cel ce oprește, taina fărădelegii, și *parousia* (a doua venire a Lui Hristos; 2 Tes. 2:8). Acestea sunt rezumate în următorul tabel.

Paralele escatologice între Daniel 8 și 2 Tesalonicieni 2		
	2. Tesalonicieni 2	Daniel 8
1	Omul fărădelegii; <ul style="list-style-type: none"> • roma papală 	corn (feminin); <ul style="list-style-type: none"> • în faza sa papală
2	Cel ce oprește; <ul style="list-style-type: none"> • roma păgână 	corn (masculin); <ul style="list-style-type: none"> • în faza sa păgână
3	Taina fărădelegii; <ul style="list-style-type: none"> • înălțarea de sine 	„Necurmata” și “încălcareă pustiirii”
4	<i>Parousia</i> (a doua venire a Lui Hristos). <ul style="list-style-type: none"> • Sfințirea prin Duh • Încrederea în adevăr 	Sanctuarul pus în ordine (curățat)

Paralela escatologică a în aleșului absolut necesar este legătura curățării Sfântului Loca cu *parousia*. Aceia care așteaptă a doua venire a Lui Hristos cu speranță desvârșită, vor primi dragostea adevărului dreptății prin credință, prin sfințirea Duhului (2 Tes. 2:12-13). Pentru a deveni un martor al adevărului, Hristos - Autorul adevărului, s-a născut din femeie și a venit în această lume pentru a fi Regele dreptății (Ioan 18:36-37), dreptate ce porcedee din Dumnezeu prin credință. Încrederea în adevăr cuprinde paralela punct-contrapunct al:

- 1) Sfântului Loca, atât în inima cerească cât și inima umană, fiind puse în ordine și curățate;
- 2) Sfințirea prin Duhul din 2 Tes.2 a celor ce la *parousia* cred adevărul care a fost marturisit de Regele dreptății, Salvatorul tuturor oamenilor și în special a acelor care cred.

BIBLIOGRAFIE

- Aus, R. D., **Journ. Bib. Lit.**, (4, '77) 537-553.
- Barrett, D., Ed., **World Christian Encyclopedia**, Nairobi: Oxford University Press, 1982.
- Bruce, F. F., **Bulletin of John Rylands Library**, Vol. 66, No. 2, pp. 78-96, 1984.
- Bruce, F. F., **Word Book Commentary**, Vol. 45, Waco: Word Book, 1982.
- Cairns, E. E., **Christianity Through the Centuries**, Grand Rapids: Zondervan, 1981.
- [**The**] **Complete Biblical Library**, Vol. 8, Springfield: The Complete Biblical Library, 1989.
- Cross, F. L. and E. A. Livingstone, **The Oxford Dictionary of the Christian Church**, Oxford: Oxford Press, 1983.
- [**"The**] **Daily**", **Midnight Cry**, Vol.5, No. 7, p. 52-53, Oct. 5, 1843.
- Damsteegt, P. G., **Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission**, Berrien Springs: Andrews University Press, 1977.
- Davidson, R. M., **Journal of the Adventist Theological Society**, 2/1 (1991): 105.
- Farrow, D., **Crux**, Vol. 25, No. 1, pp. 23-26, 1989.
- Gesenius, H. W. F., **Gesenius's Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, 1979.
- Gundry, R. H., **A Survey of the New Testament**, Grand Rapids: Zondervan, 1981.
- Holbrook, F. B., Ed., **Symposium of Daniel, Daniel and Revelation Committee Series**, Vol. 2, **Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists**, Washington, DC, 1986. (See also Volumes 1 & 3-6)
- Holladay, W. L., **A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament**, Grand Rapids: Eerdmans, 1988.
- Interpreter's Bible**, Vol. 11, Nashville: Abingdon Press, 1955.
- Kittel G., and G. Friedrich, **Theological Dictionary of the New Testament**, (Abridged in One Volume), Grand Rapids: Eerdmans, 1985.
- Lohse, E., **The New Testament Environment**, Nashville: Abingdon, 1976.
- Martin, F., **Est. Ecl.**, Vol. 54, No. 211, pp. 527-537, 1979.
- New International Commentary of the New Testament**, Vol. 13, Grand Rapids: Eerdmans, 1959.
- Schwarz, R. W., **Light Bearers to the Remnant**, Boise: Pacific Press 1979.
- Seventh-day Adventist Bible Commentary**, F. D., Nichol, Ed., Washington, DC: Review & Herald, (1978).

- Seventh-day Adventist Encyclopedia**, Washington, DC: Review and Herald, 1976.
- [The] **Seventy Weeks, Leviticus, and the Nature of Prophecy**, Daniel and Revelation Committee Series, Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, DC, 1986.
- Shea, W. H., **Selected Studies on Prophetic Interpretation**, Daniel and Revelation Committee Series, Vol. 1, General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, DC, 1982.
- Smalley, S. S., **Word Book Commentary**, Vol. 51, Waco: Word Book, 1982.
- Symposium on Daniel**, F. B. Holbrook, Ed., Daniel and Revelation Committee Series, Vol. 2, **Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists**, Washington, DC, 1986.
- Symposium on Revelation: Book 1**, F. B. Holbrook, Ed., Daniel and Revelation Committee Series, Vol. 6, Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, DC, 1992.
- Smith, U., **The Prophecies of Daniel and Revelation**, Washington, DC: Review and Herald Publishing Association, 1944.
- Thayer, J. H., **A Greek-English Lexicon of the New Testament**, Grand Rapids: Baker, 1977.
- White, A. L., **The Ellen G. White Biography**, Vol. 6, The Later Elmshaven Years, Washington DC: Review & Herald, 1981.
- White, E. G., **In Heavenly Places**, Washington, DC: Review and Herald, 1967; also E. G. White, Letter #1, 1904.
- White, E. G., **Patriarch & Prophets**, Washington, DC: Review and Herald, 1958.
- White, E. G., **The Great Controversy**, Mountain View: Pacific Press, 1950.
- Wigram, G. V., **The New Englishman's Hebrew Concordance**, Peabody: Hendrickson Publishers, 1984.
- Young, E. J., **A Prophecy of Daniel: A Commentary**, Grand Rapids: Eerdmans, 1949.

Publicat cu permisiunea
a diferiți autori sau editori dreptul de autor fiind dată de ei.
Aceste scrieri reprezintă creșterea și dezvoltarea adevărului redescoperit
de către pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

The Adventist Pioneer Library
P.O Box 1844
Loma Linda, California, U.S.A.

Librăria Pionierilor Adventiști
P.O Box 1844
Loma Linda, California, U.S.A.

NOTĂ DE SFÂRȘIT

- [1] E.G.White, **Marea luptă (The Great Controversy)**, Mountain View: Pacific Press, p. 423, 1950.
- [2] ”The Daily,” *Midnight Cry*, Vol.5, No. 7, p. 52-53, Oct. 5, 1843.
- [3] P.G.Damsteegt, **Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission**, Berrien Springs: Andrews University Press, p. 38, 1977.
- [4] *Ibid.*, pp. 38 & 39.
- [5] R.W.Schwarz, **Light Bearers to the Remnant**, Boise: Pacific Press, pp. 397-399, 1979.
- [6] *Ibid.*, p. 475.
- [7] F.B.Holbrook, Ed., **Symposium of Daniel**, Daniel and Revelation Committee Series, Vol. 2, Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, DC, 1986. (See also Volumes 1 & 3-6.)
- [8] W.H.Shea, **Symposium on Daniel**, F. B. Holbrook, Ed., Daniel and Revelation Committee Series, Vol. 2, Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists Washington, DC, pp. 165-255; 256-330; 497-526, 1986. (Hereafter referred to as "DARCOM: Vol.2")
- [9] G.F.Hasel, *DARCOM: Vol 2*, pp. 378-461
- [10] W.H.Shea, **Selected Studies on Prophetic Interpretation**, *DARCOM: Vol. 1*, pp. 41-43, 1982.
- [11] G.F.Hasel, *DARCOM: Vol. 2*, pp. 387-394.
- [12] *Ibid.*, pp. 381, 399.
- [13] W.H.Shea, *DARCOM: Vol. 2*, pp. 507-512.
- [14] G.F.Hasel, *DARCOM: Vol. 2*, p. 399.
- [15] *Ibid.*, pp. 418-419.
- [16] *Ibid.*, p. 401.
- [17] W.H.Shea, *DARCOM: Vol. 2*, pp. 507-512.
- [18] W.H.Shea, *DARCOM: Vol. 2*, p. 511.
- [19] G.F.Hasel, *DARCOM: Vol. 2*, p. 401.
- [20] U.Smith, **The Prophecies of Daniel and Revelation**, Washington, DC: Review and Herald Publishing Association, p. 258, 1944. (Hereafter referred to as "Smith: D & R").
- [21] E.Lohse, **The New Testament Environment**, Nashville: Abingdon, p.199, 1976.
- [22] R.H.Gundry, **A Survey of the New Testament**, Grand Rapids: Zondervan, p. 11, 1981.
- [23] *Ibid.*, p. 11
- [24] *Ibid.*, p. 35.
- [25] E.Lohse, **The New Testament Environment**, Nashville: Abingdon, p. 206, 1976.
- [26] W.H.Shea, **Comunicaj Personal (Personal Communication)**, 2 Februarie, 1993. Aici, Shea sugerează că în versetele 9 și 11 „două verbe la genul masculin precedă o frază propozițională dependentă care se termină cu subiecte la genul masculin, un sufix pronominal în cazul întâi și un substantiv în celălalt, și nici unul dintre cele două verbe la

perfect (caz verbal) ce este transformat de *waw*. Aceste trei trăsături principale a verbelor contrastează, pe o parte și de alta, cu una din cele 8 verbe din acest pasaj pentru activitățile cornului cel mic. Pentru mine aceasta nu este o problemă de interpretare ci simplu o problemă de sintaxă a lui Daniel.

- [27] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 404.
- [28] Mimmennu este tradus ca "din el" în toate paralelele cultice din Levitic la Dan. 8:11 (cf. Lev. 2:9; 4:8, 10, 19; 6:15). Vezi capitolul 7.0 pentru paralelele limbajului cultic.
- [29] Ibid., p. 404.
- [30] W.L.Holladay, **A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament**, Grand Rapids: Eerdmans, p. 335, 1988.
- [31] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 204.
- [32] Ibid., p. 206.
- [33] A.M.Rodriguez, DARCOM: Vol. 2, p. 532.
- [34] G.V.Wigram, **The New Englishman's Hebrew Concordance**, Peabody: Hendrickson Publishers, pp. 1163-1164, 1984. (Hereafter referred to as "Wigram: NEHC").
- [35] H.W.F.Gesenius, **Gesenius's Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, p. 582, 1979. (Hereafter referred to as "Gesenius: Lexicon.") W.L.Holladay, **A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament**, Grand Rapids: Eerdmans, p. 254, 1988. (Hereafter referred to as "Holladay: CHAL.").
- [36] Wigram: NEHC, pp. 872-874.
- [37] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 404.
- [38] E.G.White. **Great Controversy**, Mountain View: Pacific Press, p. 50, 1950 (emphasis mine).
- [39] Holladay: CHAL, p. 56.
- [40] F.B.Holbrook, Ed., DARCOM, Volumes 1-6.
- [41] Smith: D & R, pp. 159-161.
- [42] Ibid., pp. 165 & 271.
- [43] **Seventh-day Adventist Encyclopedia**, Washington DC: Review and Herald, p. 367, 1976. Vezi de asemenea P.G.Damsteegt, **Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission**, Berrien Springs: Andrews University Press, p. 38, 1977.
- [44] Thomas Hodgkin, **Theodoric, the Goth**, pp. 202, 203; Nugent Robinson, **A History of the World**, Vol. I, pp. 745-79, 81, 82; Richard W. Church, **The Beginning of the Middle Ages**, pp. 38-39. Quoted in Smith: D & R, p. 328.
- [45] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 514.
- [46] A.M.Rodriguez, DARCOM: Vol. 2, p. 533.
- [47] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, pp. 404-409.
- [48] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 446.
- [49] A.M.Rodriguez, DARCOM: Vol. 2, p. 531.
- [50] Ibid.
- [51] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 415.

- [52] E.G.White a adaptat acest text în **Patriarhi și Profeti** (Washington, DC: Review and Herald, 1958), p. 34, spunând direct „Un tron înalt glorios de la început” și apoi l-a aplicat prin prerogativul profetic la sanctuarul ceresc al Domnului fără citarea directă a textului din Ier. 17:12. Un caz similar de prerogativ profetic este aplicația lui 1 Sam. 7:12 unde Ellen White citează, „Până acum Domnul m-a ajutat”, nu pe noi, așa cum este în textul biblic. Vezi E.G.White, **În locuri cerești (In Heavenly Places)**, Washington, DC: Review and Herald, p. 242, 1967; și E.G.White, Letter #1, 1904.
- [53] Wigram: NEHC, pp. 755-756.
- [54] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, pp. 444-445.
- [55] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, pp. 213-215.
- [56] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, 412-415.
- [57] H.W.F.Gesenius, **Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, pp. 471 & 502, 1979.
- [58] Wigram: NEHC, pp. 756-758 & 699.
- [59] Smith: D & R, p. 161.
- [60] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 516.
- [61] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 416.
- [62] R.M.Davidson, **Journal of the Adventist Theological Society**, 2/1 (1991): 105. Also see E. J.Young, **A Prophecy of Daniel: A Commentary**, Grand Rapids: Eerdmans, p. 172, 1949.
- [63] **Ibid.**
- [64] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, pp. 416-417.
- [65] G.F.Hasel, DARCOM, Vol 2, pp. 415-418, 441. See also R.M.Davidson, **Journal of the Adventist Theological Society**, 2/1 (1991): 105.
- [66] Smith: D & R, p. 271.
- [67] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 516.
- [68] *Ibid.*, p.198.
- [69] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p.418.
- [70] **Ibid.** p. 419.
- [71] **Ibid.**
- [72] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, pp. 196-198.
- [73] A.M.Rodriguez, DARCOM: Vol. 2, pp.527-549.
- [74] Rădăcina cuvântului ebraic *qamar*, înseamnă: *a jertfi arome/mirosuri, a arde (tămâie în onoare unei divinități); a da cu parfum, a fi parfumat*. **Qamar** este folosit în ambele jertfe: după lege (de exemplu, vezi Lev. 1:9, 17; 2:2, 16) și fără lege sau idolatru (de exemplu, vezi Ier. 1:16; 7:9; 11:13; 19:14; 1 Regi 3:3). See H.W.F.Gesenius, **Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, p. 730, 1979.
- [75] H.W.F.Gesenius, **Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, p. 792, 1979.
- [76] Trebuie notat că, așa cum s-a demonstrat anterior prin exegeza externă al lui Dan. 8:9-13, fazele păgână și papală a Romei (cornul cel mic) sunt identificate prin genul masculin și

- feminin ale pronumelor/subiectelor verbale. În Dan. 8:11, subiectul verbal masculin: *“el (masculin) s-a înălțat pe sine (cornul cel mic) până la Domnul oștirilor”* indică Roma păgână.
- [77] U.Smith, **Profețiile din Daniel și Apocalipsă (The Prophecies of Daniel and Revelation)**, Washington DC: Review & Herald, p. 161, 1944.
- [78] F.D.Nichol, Ed., **Seventh-day Adventist Bible Commentary**, Washington, DC: Review & Herald, Vol. 1, p. 719 (1978).
- [79] See Lev. 23:13, 18; Num. 15:3-10; 28:13, 27-28; 29:2-3, 8-9, 13-14, 36-37.
- [80] See Num. 28:10, 15, 24, 31; 29:6, 11, 16, 19, 22, 25, 28, 31, 34, 38; Num. 4:7, 16; Neh. 10:33 (2 occurrences).
- [81] See Num. 28:31; 29:6, 11, 16, 19, 22, 25, 28, 31, 34, 38.
- [82] F.D.Nichol, **Seventh-day Adventist Bible Commentary**, Washington, DC: Review & Herald, Vol. 1, p. 654, p. 716-717, 1978.
- [83] See Note 74.
- [84] For example see Jer. 7:9; 11:13, 17; 19:4-5; 32:29.
- [85] R.H.Gundry, **A Survey of the New Testament**, Grand Rapids: Zondervan, p. 35, 1981.
- [86] E.Lohse, **The New Testament Environment**, Nashville: Abingdon, p. 199, 1971.
- [87] E.E.Cairns, **Christianity Through the Centuries**, Grand Rapids: Zondervan, pp. 124-125, 1981.
- [88] F.L.Cross and E.A.Livingstone, **The Oxford Dictionary of the Christian Church**, Oxford: Oxford Press, p. 1108, 1983.
- [89] G.F.Hasel, DARCOM, Vol. 2, p. 426,
- [90] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, pp. 429-436.
- [91] **Ibid.**, pp. 434-435.
- [92] W.H.Shea, **Selected Studies of Prophetic Interpretation**, Daniel & Revelation Committee Series, Vol. 1, General Conference of Seventh-day Adventists, p. 80, 1982. (Hereafter all citations to volumes 1-6 of the Daniel & Revelation Committee Series will be referred to as "DARCOM: Vol. #" with their respective volume numbers).
- [93] G.F.Hasel, DARCOM: Vol. 2, p. 442.
- [94] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 246; DARCOM: Vol. 6, pp. 333-334 & 341.
- [95] S.J.Schwantes, „’Ereb Boqer of Daniel 8:14 Re-examined”, **Symposium on Daniel**, Daniel and Revelation Committee Series, F.B.Holbrook, ed., Vol. 2, Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, DC, pp.472-474, 1986.
- [96] W.H.Shea, DARCOM, Vol. 2, pp. 196-197.
- [97] G.F.Hasel, DARCOM, Vol. 2, pp. 430-433.
- [98] W.H.Shea, DARCOM, Vol. 2, p.197; see also Notes 95 & 97.
- [99] Trebuie subliniat că arderea de tot necurmata (*olat hattamid*), la care se face referire în mod repetat în Num. 28 și 29 și specificat în Ex. 29:38-46, Lev. 6:8-13 și Num. 28:1-8, constă întotdeauna din doi miei ce cuprinde o unitate completă, care erau jertfite seara și respectiv

dimineața. Jertfa de seară nu putea exista fără jertfa de dimineață pentru a putea asculta și a împlini „legea arderii de tot” (Lev. 6:9-13). Această înțelegere a Scripturii exclude cei 1150 zile/ani ca o interpretare a profeției referitoare la timpul celor 2300 seri și dimineți.

- [100] Vezi, de exemplu Ex. 29:39; Num. 28:4; 2 Regi 16:15; 1 Chron. 16:40; 23:30; 2 Chron. 2:4; 13:11; 31:3; și Ezra 3:3.
- [101] Vezi Notele de sfârșit 95, 96 & 97.
- [102] S.J.Schwantes, DARCOM, Vol. 2, p. 471.
- [103] Vezi Ex. 27:21; 30:7-8; Lev. 6:8-13; 24:3; Num. 9:4.
- [104] Vezi Nota de sfârșit 96.
- [105] W.H.Shea, DARCOM, Vol.2, p. 197.
- [106] H.W.F.Gesenius, **Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, pp. 510, 771, 1971.
- [107] N.E.Andreasen, „**Translation of Nisdaq/Katharisthesetai in Daniel 8:14**”, DARCOM, Vol. 2, pp. 475-496.
- [108] Vezi Nota de sfârșit 90.
- [109] Vezi DARCOM, Vol. 2, G.F.Hasel, pp. 3-63; A.J.Ferch, pp. 64-74; W.H.Shea, pp. 75-118.
- [110] Vezi Ezra 9:1-2; 10:2, 10, 11, 14, 17, 18, 23.
- [111] A.L.White, **The Ellen G. White Biography**, Vol. 6, **The Later Elmshaven Years**, Washington DC: Review & Herald pp. 256-257, 1981.
- [112] For a related discussion of the anomalies of the „*thesis-antithesis*” concept pertaining to Daniel 8:11 and 8:14 see: D. Hokama, „*Does 1844 Have a „Pagan” Foundation?*” *Adventists Currents*, Vol. 2, No. 4, pp. 20-29, 1987.
- [113] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 3, pp. 77-99.
- [114] **Ibid.**, p. 94.
- [115] **Ibid.**, p. 97.
- [116] Holladay: CHAL, p.158
- [117] Wigram: NEHC, p. 600.
- [118] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 2, p. 246.
- [119] For zeroa` see Daniel 11:6, 15, 22, 31; for *ma`oz* see Daniel 11: 7, 10, 19, 31, 38, 39.
- [120] H.W.F.Gesenius, **Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, p. 492, 1979.
- [121] U.Smith, D & R, p. 270.
- [122] **Ibid.**
- [123] H.W.F.Gesenius, **Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament**, Grand Rapids: Baker, p. 582, 1979.
- [124] **Ibid.**, p. 272.
- [125] D.Barrett, Ed., **World Christian Encyclopedia**, Nairobi: Oxford University Press, 1982.
- [126] G.F.Hasel, DARCOM:Vol. 2, pp. 378-461.
- [127] W.H.Shea, DARCOM: Vol. 6, pp. 338-340.

- [128] F.L.Cross and E.A.Livingstone **The Oxford Dictionary of the Christian Church**, Oxford: Oxford university Press, p. 307, 1974. (Hereafter referred to as Cross: ODCC).
- [129] Quoted by U.Smith. See Smith: D & R, p. 328.
- [130] Cross:ODCC, pp. 475-476.
- [131] **Ibid.**, p. 1059.
- [132] E.G.White, **Great Controversy**, Mountain View: Pacific Press, pp. 61, 74-75.
- [133] D.Barrett, Ed., **World Christian Encyclopedia**, Nairobi: Oxford University Press, 1982.
- [134] „The Daily,” *Midnight Cry*, Vol. 5, No. 7, p. 52-53, Oct.5, 1843.
- [135] P.G.Damsteegt, **Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission**, Berrien Springs: Andrews University Press, pp. 38-39, 1977.
- [136] Smith: D & R, pp. 159-161.
- [137] Smith: D & R, pp. 165 & 271.
- [138] **Seventh-day Adventist Encyclopedia**, Washington DC: Review & Herald, p. 367, 1976. See also P.G.Damsteegt, **Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission**, Berrien Springs: Andrews University Press, p. 38, 1977.
- [139] **Interpreter's Bible**, Vol. 11, Nashville: Abingdon Press, pp. 325-330, 1955. D. Farrow, **Crux**, Vol. 25, No. 1, pp. 23-26, 1989. **New International Commentary of the New Testament**, Vol. 13, Grand Rapids: Eerdmans, pp. 218-232, 1959.
- [140] **The Complete Biblical Library**, Vol. 8, Springfield: The Complete Biblical Library, pp. 557-560, 1989.
- [141] G.Kittel and G.Friedrich, **Theological Dictionary of the New Testament**, (Abridged in One Volume), Grand Rapids: Eerdmans, p. 1335, 1985.
- [142] S.S.Smalley, **Word Book Commentary**, Vol. 51, Waco: Word Book, pp. 98-99, 1982.
- [143] F.F.Bruce, **Word Book Commentary**, Vol. 45, Waco: Word Book, pp. 179-182, 1982.
- [144] **Seventh-day Adventist Bible Commentary**, Vol. 7, Washington, DC: Review & Herald, pp. 816-819, 1957.
- [145] **Ibid.**, p. 105.
- [146] **The Complete Biblical Library**, Vol. 8, Springfield: The Complete Biblical Library, pp. 557-560, 1989.
- [147] D.Farrow, **Crux**, Vol. 25, No. 1, pp. 23-26, 1989. F.Martin, *Est. Ecl.*, Vol. 54, No. 211, pp. 527-537, 1979. R.D.Aus, **Journ. Bib. Lit.**, (4, '77) 537-553.
- [148] F.F.Bruce, **Word Book Commentary**, Vol. 45, Wac: Word Book, p. 188, 1982.
- [149] F.F.Bruce, **Bulletin of John Rylands Library**, Vol. 66, No. 2, pp. 78-96, 1984.
- [150] F.F.Bruce, **Word Book Commentary**, Vol. 45, Waco: Word Book, p. 171, 1982.
- [151] J.H.Thayer, **A Greek-English Lexicon of the New Testament**, Grand Rapids: Baker, pp. 737, 2235 and 3568 (1977).
- [152] **Ibid.**, p. 75.
- [153] **Ibid.**, p. 115.